

ရှုပြန်သိမ်းစာပေ

လုံ့မ

ရင်ဘက်လက်ဆောင်

BURMESE CLASSIC

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဇွန်လ၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြိုးကျော်သူ (၅၀၁၆) (ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ)
အမှတ် ၂၂၁ (၄)လွှာ၊ ခိုင်မြတ်ထွန်းလမ်း၊
ခိုင်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မူကွဲချာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀) (ရွှေပဒေသာပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မူကွဲချာဖုံးဒီဇိုင်း

ယုဝ

အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၀၀၀ ကျပ်

စတူဒီယို

လုံမ

ရင်ဘတ်လက်ဆောင် / လုံမ။ - ရန်ကုန်။
ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ၊ ၂၀၁၅
၂၃၂ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) ရင်ဘတ်လက်ဆောင်

လုံမ

ရင်ဘတ်လက်ဆောင်

အခန်း (၁)

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

ဘောက်စိကထွက်သော တဒုန်းဒုန်း တအုန်းအုန်းမြည်သံက ရင်ဘတ်ကို လာထိတာကို နေရောင်ဝါ၊ ထူးမောင်နှင့် အောင်ဇော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံးကြိုက်ကြသည်။ ပျော်တော်ဆက် ကာရာအို ကောဆိုင်မှာ မိန်းမလှလေးများနှင့်အတူတူ သူတို့အမြဲရောက်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမိန်းမလှလေးသုံးယောက်က သူတို့ရဲ့အပျော်ရည်းစားများပင်။ ဒါလည်း ကြာရှည်အတည်တဲ့နေတာတော့ မဟုတ်ပါ။

ဒီတစ်ယောက်နှင့် ပျင်းလာလျှင် နောက်တစ်ယောက်နှင့်တွဲ လိုက်။ နောက်တစ်ယောက်ကို စိတ်ကုန်လာလျှင် နောက်ထပ်ရှာလိုက် နှင့် သူတို့သုံးယောက်လုံး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အတည်တကျမချစ်ကြ။

“သဲလေး သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်ဆိုပြပါလား။ ဒီအတိုင်းထိုင် နေရတာ ပျင်းစို့ကောင်းတယ်”

“အိုကေ”

“ငါ့အသဲအေးမိက သီချင်းဆိုလိမ့်မယ်၊ ဟိတ်ကောင်း... ထူး မောင်၊ မင်းတို့အတွဲက လိုက်ကလေးကွာ၊ ငေါင်မနေနဲ့”

“ဂုန်းရမယ်ဆို အကြိုက်ပေါ့”

ထူးမောင်က သူ့ရည်းစားလက်ကိုဆွဲတာ ဝင်ကသည်။ အခုမှ ပွဲက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွား၏။ ဟိုအရင်တွေက တော့ ဒီလိုပျော်ရွှင်မှုမျိုးက သူတို့နှင့်ဘာမှမဆိုင်ခဲ့ပေ။ ဘဝရပ်တည်မှု အတွက် အချိန်နှင့်အမျှကို ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့သုံးယောက် က အခုမှဆုံကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေတော့မဟုတ်။

အကြောင်းကိုယ်စီနှင့် နိုင်ငံခြားကို အလုပ်လုပ်ဖို့ရောက်လာကြ ရင်း ဆုံဆည်းဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းပင်။ ဟိုမှာတစ်ယောက်အကြောင်းတွေ တစ် ယောက်ပြောကြရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေ ပိုကြသည်။ ဘဝရဲ့ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် အနာတရတွေကြောင့် အလုပ်ကို ဇွဲနပ်နှင့် ကြိုးစားကာ ငွေစု ကြသည်။

နိုင်ငံခြားမှာ ခြောက်နှစ်တာမျှ ကြိုးစားပြီးမှ ဒီလို သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင် သည့် အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ကြတာပါ။ အခုဆို သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စုဝယ်ထားသော တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ပိုင်ဆိုင်ထားသလို ဖုန်းဆိုင်နှင့်ကား အပိုပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်လေးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်။ အလုပ် လုပ်ချိန်မှာတော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တက်ညီလက်ညီပါ။ အလုပ် သိမ်းပြီးဆိုလျှင် ဘဝကိုပျော်သလို ဖြတ်သန်းကြသည်။ ပူပင်သောကဆို တာမျိုး သူတို့မှာမရှိ။

“ဟာ... နောက်တစ်ပုဒ် နောက်တစ်ပုဒ်၊ ဒီသီချင်းက ဝုန်း လို့သိပ်မကောင်းဘူး၊ မြူးမြူးလေး”

ထူးမောင်အသံကြောင့် နေရောင်ဝါ အတွေ့တွေ ပြတ်တောက် သွားရသည်။ ကိုယ်ပါစိတ်ပါလာပြီဖြစ်၍ ထပြူးကဲလိုက်၏။ သောက်လိုက် စားလိုက် ကဲလိုက်ဖြင့် အနည်းဆုံးတစ်ပတ်နှစ်ရက်တော့ ရည်းစားတွေ နှင့် အချိန်ကုန်တာများသည်။

ကျန်သည့်ရက်တွေကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အပြင်စားသောက်

ဆိုင်လောက်မှာပဲ အချိန်ဖြုန်းဖြစ်ကြတာပါ။

“တော်ပြီကွာ၊ မကနိုင်တော့ဘူး မောလာပြီ”

အောင်ဇော်က အရက်ထိုင်သောက်ပြီး သူ့ရည်းစားနှင့်ကျူးနေ သည်။ သူတို့လည်း ဝိုင်းဝိုင်းကာ အမောဖြေကြ၏။ လောကစည်းစိမ်ကို ခံစားရချိန်က သိပ်မကြာသေးပါ။

ဘဝမှာ ပျော်သလိုနေကြရင်းဖြင့် အချိန်တွေက ဖြစ်သလိုကုန် ဆုံးကာ ...။

အခန်း (၂)

“ဟိတ်ကောင် ထူးမောင်၊ ဒီနေ့ဘရိတ်ဖတ်စ် မင်းတာဝန်နော်၊ ထတော့ ဟိတ်ကောင် ပျင်းကြောဆွဲမနေနဲ့”
 ထူးမောင်ကိုယ်ကြီးကို လှုပ်နှိုးသော်လည်း ထူးမောင်က ညက အရှိန်များသွားတာမို့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ နေရောင်ဝါ စိတ်မရှည်တော့ သလို ထူးမောင်ကိုယ်ကြီးကို ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။
 “ဟိတ်ကောင်”
 “အင်း... အီး နာလိုက်တာ”
 “နာရင်သေး မင်းအလှည့်တိုင်း ငါတို့ဆိုင်သွားရတာ နောက် ကျတယ်”
 “လမ်းမှာ ဝင်စားလိုက်လည်းရတာကိုကွာ”
 “အောင်မာ အဲဒါတော့ပြောတတ်လား၊ မနက်စာရော၊ နေ့လယ် စာရော၊ ညစာရော အပြင်မှာချည်းစားနေလို့ဖြစ်မလားကွ၊ အိမ်သန့်ရှင်း ရေးလည်း လုပ်ရမှာ၊ ထ...ဟိတ်ကောင်”
 “အောင်ဖော်ရော”
 “အိမ်သာတက်နေတယ်၊ ပြီးရင် ဓေချိုးတော့မှာ၊ မင်းမြန်မြန် ထပြီး မနက်စာလုပ်”

“ဟား... ဝဋ်ဒုက္ခကြီးလိုက်တာ၊ မိန်းမယူလိုက်မှ ဒီဝဋ်က ကျွတ်မယ်ထင်တယ်”
 “အေးယူလေ၊ မြန်မြန်ယူ အဲဒါမှ ငါတို့လည်း ခိုင်းလို့ရမှာ”
 “အောင်မာ... ငါ့မိန်းမကို မင်းတို့ခိုင်းလို့ရမလားကွ”
 အခုမှအိပ်ရာက လူးလဲထပြီး ထူးမောင်အော်သည်။ နေရောင်ဝါ စောင်ကို လှံထွေးလျက် ထူးမောင်ကိုပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး...
 “မင်းက သူငယ်ချင်းချင်း အဲ့လိုလား၊ မယူရသေးတဲ့မိန်းမကို သိတတ်နေလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့အခုတွဲနေတဲ့အထဲက ဘယ်သူ့ကိုယူမှာလဲ”
 “ငါလား”
 “အေးလေ”
 “ဘယ်သူ့မှ လက်ထပ်လောက်အောင် အလေးအနက်မရှိပါဘူး၊ ငါတို့ဦးလေးတစ်ယောက်ပြောဖူးတယ်၊ မိန်းမဆိုတာယူလိုက်ရင် တစ်ယောက်တည်းရမှာ၊ မယူရင် အများကြီးရတယ်တဲ့”
 “ဟင်... ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဧည့်... သဘောပေါက်ပြီ၊ မင်းဦးလေးတော်တော်ဆိုတာပဲ၊ ငါ့ဦးလေးကတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေအများကြီးယူထားတာ ဆန်ရယ်၊ ဆီရယ်၊ ငွေရယ်၊ မိန်းမရယ်ဆိုတာ ခိုတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ရသမျှအကုန်ယူရတယ်ဆိုပြီး တွယ်တော့တာပဲ၊ မိန်းမက ခုနစ်ယောက်၊ သားသမီးက နှစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်တောင် ရှိတယ်”
 “ဟ... မင်းဦးလေးတော်တော် အားကောင်းနိုင်ခင်းတာပဲကွ၊ မင်းတို့က မင်းမျိုးမင်းနွယ်ပဲ၊ ရှေးတုန်းက ဘုရင်တွေများ သူတို့တော့ တောင်ညာစံ၊ မြောက်ညာစံအပြင် မောင်းမတစ်ထောင်နဲ့ စည်းစိမ်ခံစားပြီး ပြည်သူ့ပြည်သားတွေကိုတော့ ပညတ်ချက်တွေ ဥပဒေတွေနဲ့ ဝါးပေါ်စာ သိကြားမင်းလည်း နတ်သမီးလေးတွေ တစ်ဖက်လေးငါးခုပဲ၊ ငါတို့

တော့ အငယ်အနှောင်းတစ်ယောက်လောက်ထားရင်ကို ပြဿနာက တက်တယ်။ လုံးဝမတရားဘူး”

ထူးမောင်စကားကြောင့် နေရောင်ဝါ ရယ်လိုက်မိသည်။ ထူးမောင်က မကျေမနပ်မျက်နှာ အောက်သိုးသိုးနှင့် ပြောနေတာမဟုတ်ပါလား။ ထူးမောင်က ရုပ်တည်နှင့်ရယ်ရသည့်ကောင်ပါ။

“လောကကြီးမှာ မတရားတာတွေ အများကြီးပဲကွ”

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ ညက ဘာတွေ အိပ်မက်မက်လို့လဲ”

စောင်ခေါက်ရင်း အိပ်ရာသိမ်းရင်းပြောနေတာမို့ သူ့မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးလိုက်သည်။ ထူးမောင်က ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်..

“ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူက ရှိပြီးရင်းရှိတယ်။ မွဲတဲ့သူက မွဲပြီးရင်းမွဲတယ်။ ကြိုးစားသလောက် အရာမထင်တာတွေ အများကြီးပဲ”

“မင်းရဲ့အဲဒီမကျေနပ်ချက်တွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်စမ်းပါကွာ။ အဲဒါလူပြိန်းတွေရဲ့အတွေးပါ။ တကယ်လက်ကြောတင်းတင်း အလုပ်လုပ်ရင် အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ ရှိပါ့မလား။ ချမ်းသာချင်သလောက် မချမ်းသာပေမယ့်၊ ကံအကြောင်းတရားအရ အဆင်ပြေသင့်သလောက် ပြေမှာပဲ။ ငါတို့သုံးယောက်ပဲကြည့်။ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်ဆိုက်တစ်ခုတည်း ဆိုတော့၊ အတူတူအဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခု စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ဘဝမျိုးပဲ”

“အေး... အဲဒါက ဟုတ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်ကဆိုပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ရင်းနဲ့ ရင်းနှီးသွားကြတာ၊ တရားဝင်လမ်းကြောင်းနဲ့မဟုတ်ဘဲ တောလမ်းက သွားခဲ့ကြတာဆိုတော့ သူများနိုင်ငံမှာ တော်တော်မျက်နှာငယ်ရတာ၊ အလုပ်ရှာရတာလည်း မလွယ်ဘူး။ အပြင်ထွက်ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။ ကျီးလန်စာစားပြီး အလုပ်ရှင်တွေရဲ့အနှိမ်ခံရတာ၊ တော်တော်စိတ်နှာဖို့ကောင်းတယ်”

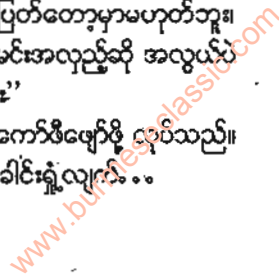
“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကြိုးစားမှုကြောင့် အလုပ်ရှင်က အသိအမှတ်ပြုလာတယ်မဟုတ်လား။ နောက်ပိုင်း တရားဝင်နေထိုင်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးတယ်။ သူကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ဘဝအကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်။ သူလည်း တစ်ချိန်က အလုပ်သမားဝန်ထမ်းပဲ။ ရိုးသားလို့ ကြိုးစားလို့လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာတယ်ဆိုပြီး ငါတို့ကိုသွန်သင်ဆုံးမအားပေးခဲ့တာပဲ။ အခုလည်း ငါတို့ဒီလိုဖြစ်နေတာ သူပိုပိုမှုတွေပါတယ်လေကွာ”

ဒါကျတော့ ထူးမောင် လက်မခံလို့မရပေ။ တကယ်လည်း နေရောင်ဝါပြောနေတာတွေက အမှန်တရားတွေပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ဘဝအခြေအနေကြမ်းတမ်းပါစေ၊ ရိုးသားကြိုးစားရင် တစ်နေ့ပန်းတိုင်ဆိုတာ ရောက်ရမှာပဲမဟုတ်လား။

“အေးကွာ... ငါက အဖေ့နောက်မိန်းမ မိထွေးနဲ့ မနေချင်လို့ နိုင်ငံခြားအလုပ်ထွက်လုပ်တယ်။ မင်းက မိဘမွေးချင်းအသိုက်အဝန်းမရှိလို့ တစ်ယောက်တည်းစွန့်စားဖို့ ရောက်လာတယ်။ အောင်ဇော်က မိဘတွေကို စိတ်နှာလို့အရှုံးတိုက်ပြီး ထွက်လာတယ်။ ဘဝချင်းမတူပေမယ့် စိတ်ချင်းတူလို့ ငါတို့အခုထိ အတူနေဖြစ်ကြတာ၊ အနှောင်အဖွဲ့အတွယ်အတာမရှိတာတော့ ကောင်းတယ်ကွ။ ငါတို့ဘာလုပ်လုပ် အဆိုးအကောင်းဝေဖန်မယ့်သူမရှိဘူး။ ရှုတ်ချမယ့်သူမရှိဘူး”

“အဲဒါကြောင့်လည်း ငါတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်ပျော်ပဲ နေနေကြတာပဲလေ။ လွတ်ထွက်ပြီး ပျက်စီးမသွားအောင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာထိန်းရမှာပေါ့။ ကဲ... ပြောနေရင် စကားပြတ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရေခွေးတည်ပေးမယ်။ မင်းကော်ဖီဖျော်ဖို့လုပ်၊ မင်းအလှည့်ဆို အလွယ်ပဲ ဝယ်ထားတဲ့မုန့်တွေကျွေးတော့မှာ မဟုတ်လား”

ထူးမောင် စပ်မြဲဖြူနှင့် မျက်နှာသစ်ပြီး ကော်ဖီဖျော်ဖို့ လုပ်သည်။ ရေချိုးပြီးထွက်လာသော အောင်ဇော်က နှာခေါင်းရှုံ့လျက်...

“ငါတို့အလှည့်ဆို ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ ကြာဆံပြုတ် ကြက်ဥပေါင် မုန့်ကြော် အမျိုးမျိုးစားရတယ်။ ဒီကောင်ကတော့ အမြဲတမ်း ကိတ်ခြောက် ကိတ်စို ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ဟိတ်ကောင် စိုစိုပြည်ပြည်စားချင်ရင် မင်းမိန်းမယူလိုက်လေ”

“တစ်ဘဝစာတော့ ထောင်မကျပါရစေနဲ့ကွာ၊ သူများသားသမီး တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်မကျွေးပါရစေနဲ့၊ အစားကောင်းမစားရရင်လည်း နေပါစေ၊ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဝယ်စားလို့ရပါတယ်”

“အဲဒါဆို စကားမများနဲ့၊ ငါလုပ်ပေးတာမကြိုက်ရင် မင်းဘာ သာဆိုင်မှာ၊ ဝယ်စားလိုက်”

“မင်းမှအပြောကောင်း၊ ငါနဲ့ရောင်ပါလုပ်တာဆိုရင်တော့ အငမ်း မရ မျှီဆိုပြီးတော့”

“အဟင်း... မင်းတို့ ဒါနဲ့မြောက်သွားအောင်လို့ပါ၊ ကဲ... ထိုင်ကြ၊ ဒီဟာလေးပဲ အားပေးကြပါကွာ၊ မကြိုက်တဲ့ကောင် မိန်းမအရင် ယူကြေး”

ဒါကျတော့ မိန်းမ မယူချင်တာကြောင့် ရှိတာကို စိတ်မပါစွာ စားလိုက်ကြသည်။ သူတို့ရဲ့နို့စွန့်ခွဲပေးက ထိုအတိုင်းပါ။ သူတို့တွေ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာ တစ်နှစ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေးသည်။ သူတို့ ကြိုးစားမှုကြောင့် လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုအခြေအနေကတော့ မဆိုးပေ။

“ဟိတ်ကောင် ရောင်ဝါ၊ ဒီနေ့ဝင်မယ့်ပစ္စည်းတွေကို မင်းစာရင်း လုပ်နော်၊ အောင်ဖော်က သေချာတာမဟုတ်ဘူး၊ ပေါ့တီးပေါ့ဆနဲ့”

“အောင်မာ မင်းကရော ဘာသေချာတာရှိလို့လဲ၊ ကာစတစ်မာ တွေနဲ့ဆက်ဆံရင် မျက်နှာရှူးရုံလောက်ပဲ”

“အဲဒါ မိန်းကလေးတွေမှပါကွာ၊ ယောက်ျားအချင်းချင်းက

တော့ မျက်နှာကိုသေချာမကြည့်ဘူး”

“နာဘူး”

“ကဲ... မင်းအိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမှာဆိုတော့ နေခဲ့၊ ငါတို့ သွားတော့မယ်”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ကူလုပ်သွားပါတော့ လာ။ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့က စောပါသေးတယ်”

“ဟိတ်ကောင် ငါတို့အလှည့်ကျရင်လည်း မညည်းညူဘူး၊ နှစ်ရက်တစ်ခါ အလှည့်ကျ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေပါ ဒါပဲ”

“အဝတ်တွေ ပြောင်အောင်လျှော်နော်၊ ညကျရင်လည်း မီးပူ တိုက်ဖို့မမေ့နဲ့”

ထူးမောင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေကာ

“ငါတို့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လောက် ငှားရင်မကောင်းဘူးလား ကွာ၊ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးရပေးရ ငှားလည်းငှားနိုင်နေတာပဲ”

“ငှားဖူးတယ်လေ အဆင်ပြေလို့လား၊ ငယ်တဲ့သူငှားတော့ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ အိမ်အတွက်လည်း စိတ်မချရဘူး၊ အသက်ကြီး တဲ့သူငှားတော့ သူပြန်ပြီးအားနာနေရတာနဲ့ ကိုယ်ပဲပင်ပန်းတယ်၊ ရွယ်တူ တန်းတူကျတော့လည်း မဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုယ့်ဘာသာ ဒါလေးလုပ်ရတာ ဘာပင်ပန်းတာမှတ်လို့ကွာ၊ လုပ်ချင်တဲ့နေ့လုပ် မလုပ်ချင်တဲ့နေ့နေဆိုတော့ စည်းပျက်ကမ်းပျက်ဖြစ် လို့ စနစ်ဇယားချထားတာ၊ ဒါလေးကိုညည်းညူနေရလား”

“အေး... အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါဘာမှမပြောတော့ပါဘူး၊ ညကျ ရင်တော့ ပျော်တော်ဆက်သွားကဲမယ်နော်”

“ငါမလိုက်ဘူး၊ မိုးနဲ့ချိန်းထားလို့”

“ငါလည်း အေမိန့်ချိန်းထားတယ်၊ အပြင်မှာ”

၁၄ ✧ လုံ့

နေရောင်ဝါနှင့် အောင်စော်ပြောတော့ ထူးမောင် ပြုန်းခနဲထရပ်
ပြီး ...

“အေး ... သွားကြ သွားကြ၊ ငါလည်း ငါ့ရည်းစားနဲ့ သွားက
မယ်”

“သဘော ကြိုက်တာလုပ်”

နစ်ယောက်သား ထူးမောင်ကို စနောက်ပြောင်ပြန်ပြီး ထွက်လာ
ကြသည်။ ကားလေးက သုံးယောက်ပေါင်းမှ တစ်စီးပဲပိုင်တာမို့ လုပ်ငန်း
လုပ်သည့်သူသာ သုံးခွင့်ရှိသည်။ နောက်ကလိုက်မည့်သူက တက္ကစီစီး
စီး၊ လိုင်းကားတိုးစီးစီး အဆင်ပြေသလိုလိုက်လာရ၏။

ဘဝမှာ ထိုသို့ဖြတ်သန်းရင်းနှင့် ...။

အန်း (၃)

“ရှင်... ကျွန်မကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲ”

“ဘာ”

ကေသီလှိုင် မေးလိုက်တာကို ထူးမောင်လန့်သွားသည်။ အစ
ဇာတည်းက လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ချက်နှင့် တွဲခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။

“ဟိုလေ ကေသီ၊ ကိုယ်ကလက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူး။
တိုယ့်အသက်က အခုမှနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ငယ်ပါသေးတယ်၊
တိုယ်တို့ဒီအတိုင်းပဲနေရအောင်နော်”

“ဘာ ... ရှင်က ကျွန်မကို ကျောရနံ့ကြတာလား”

“ဟင် ... ကိုယ်က ဘယ်ချိန်တုန်းကများ ကေသီကို ကျောရနံ့
ကြလို့လဲ၊ ကိုယ်တို့ဒီအတိုင်းပဲ တွဲနေကြတာပဲလေ၊ စိတ်သဘောထားချင်း
တိုက်ဆိုင်လို့ ဖူးစာပါမှရမှာပေါ့”

“အို... ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက မိန်းကလေးဘယ်နှယောက်
အွဲ့တွဲ နှစ်နာစရာမရှိပေမယ့် ကျွန်မတို့မိန်းကလေးတွေကတော့ နှစ်နာ
အသံရှင့်”

“မင်းနှစ်နာအောင်လည်း ကိုယ်ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ မင်းကို
ထက်မထပ်လို့ ကိုယ့်ကိုမတွဲချင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း မတွဲနဲ့လေ၊ ထား

ခွဲလိုက်ပြီး မင်းသွားချင်ရာသွားတော့”

“ဘာ”

ကေသီလှိုင် ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ မျက်စောင်းတွေထိုး နှုတ်ခမ်းတွေရွဲဖြင့် ထူးမောင်ကို မကျေမချမ်း ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟာ ... မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

ပါးကိုရိုက်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်တာကြောင့် လက်ကိုမင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ထူးမောင် အော်လိုက်သည်။ ကေသီလှိုင်က လက်ကိုရုန်းပြီး...

“နင်လူပါးဝတယ် နှမသားချင်းမစာနာဘူး”

“ဟာ... မင်းဘာတွေ စွပ်စွဲနေတာလဲ၊ သမီးရည်းစားဖြစ်တဲ့ သူတိုင်း လက်ထပ်ကြလို့လား။ ခက်ပါကွာ၊ သဘောထားမတိုက်ဆိုင်ရင် လမ်းခွဲရုံပဲကွာ၊ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”

“အေး... နင့်သူငယ်ချင်းတွေရော နင်ရော တစ်နေ့ဝင်လိုက်မယ် သိလား”

“ခုကွဲပဲ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး”

ပြောဆိုထွက်သွားသော ကေသီလှိုင် ကျောပြင်ကိုကြည့်၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်မိသည်။ မိန်းကလေးတွေများ သူတို့ကို လက်မထပ်တာနှင့် ဒီလိုမျိုးပြဿနာရှာတတ်ကြတာပဲလား။ ဒါကြောင့်ပဲ ဂျီဂျော့များကြလွန်းလို့ လက်မထပ်ချင်တာ။

“အာ ... ဘယ်ကဖုန်းလဲ”

ဖုန်းလာတာတောင် စိတ်မရှည်။ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အောင်ဇော်ဖုန်းဖြစ်နေတာကြောင့် ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲပြော”

“.....”

“အေး... ငါလည်း ညစ်နေတာ၊ စားသောက်ဆိုင်ကို လာချင်

လာခဲ့ အရက်သောက်မယ်ကွာ”

ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ အောင်ဇော်လည်း သူ့စော်ကပြဿနာရှာလို့တဲ့။ ဒီညတော့ အရက်ကောင်းကောင်းသောက်ဖို့ အကြောင်းရှာလို့ရသွားသည်။

ခဏနေတော့ တက္ကစီတစ်စီးနှင့် အောင်ဇော် ရောက်လာ၏။

“မင်းကဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကေသီလှိုင်လေ သူ့ကိုလက်ထပ်ရမယ် လာလုပ်နေတယ်၊ ကျွိုင့်ရှာနေတာ”

“ငါ့ကိုလည်း အေမီ မီးလာပွေးနေတယ်၊ လက်ထပ်ရအောင်တဲ့၊ မိန်းမတွေများ အလုပ်အကိုင်နဲ့ လုပ်ငန်းရှိတဲ့ယောက်ျားတွေဆို ဘာကြောင့်များ လက်ထပ်ချင်ကြလဲမသိဘူး။ ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ရောင်ဝါရော ဘယ်လိုလဲမသိဘူး”

“သူလည်း လက်ထပ်ခိုင်းရင် ဖြတ်တော့မှာပေါ့၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ မိန်းမယူပြီး”

“အေးလေ... အိမ်ထောင်သားမွေးအလုပ်များ သူတို့ဖို့စိတ်မကုန်တယ်၊ မိန်းမရော သားသမီးတွေရော ရှုပ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာရှာစားရတာတောင် မလွယ်ဘူး၊ ဟိတ်ကောင်း... ငါတစ်ခွက်”

စိတ်ညစ်နေတာမို့ ကိုယ်တိုင်ပဲမသောက်ချင်ဘဲ အောင်ဇော်ကို ထည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကြာရည်စိတ်ညစ်တတ်သူတွေတော့ မဟုတ်ပါ။ ကောင်းကောင်းစားပြီး ကောင်းကောင်းသောက်လိုက်ကြသည်။

“ရောင်ဝါဖို့ ပါဆယ်သယ်သွားဦးမလား”

“သူလည်း သူ့ဘာသာ ကဲနေမှာပါ၊ ဒါနဲ့ အေမီကို မင်းဘယ်လိုဖြတ်ခဲ့လဲ”

“လက်ထပ်ဖို့ပြောနေရင် ဆက်မတွဲတော့ဘူးလို့ ကိုယ်က မိန်းမ

မယူချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ သူကဘာပြန်ပြောလဲသိလား။

“မသိဘူး ဘာတဲ့လဲ”

“ရှင်တို့က ယောက်ျားအချင်းချင်းယူထားကြတာ ဘယ်လိုလုပ်
မိန်းမယူမှာလဲတဲ့”

“ဟယ်... သူများတို့ကို အဲလိုပြောတယ်၊ ကြည့်စမ်း”

“အာ... မင်းကတစ်မှောင့်”

ထူးမောင် အခြောက်လို့ပြောနေတာမို့ ခြေထောက်နှင့်ဆောင့်
ကန်ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ပြောမနာ ဆိုမနာ
တွေပါ။ တစ်ယောက်စီတံညစ်လျှင်လည်း တစ်ယောက်က ပျော်အောင်
လုပ်ပေးတတ်သည်။

“အမြည်းဝအောင်စား၊ ညပျော်တော်ဆက်မသွားရင် စားကြော
ပြတ်သွားမယ်”

“အိမ်မှာပေါင်မုန့်တွေ၊ ကိတ်မုန့်တွေ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေ
ရှိသားပဲ”

“အေးကွာ... အဲလိုဆိုတော့လည်း မိန်းမယူချင်သား၊ အိမ်ပြန်
ရောက်ရင် ထမင်းအဆင်သင့်၊ ဟင်းအဆင်သင့်၊ အားလုံးအဆင်သင့်”

“ဘာလဲ... အားလုံးအဆင်သင့်က”

“အဲ... အားလုံးပါဆိုမှ အားလုံးပေါ့ကွာ၊ စာတွေပဲတွေ့ပါ၊
နာတွေမတွေ့ပါနဲ့”

“အေးပါ... ငါကရာ ဘာပြောလို့လဲ၊ အဲဒါက ကောင်းပေမယ့်
မကောင်းတာတွေကလည်း ရှိသေးတယ်လေ၊ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု
အဲဒါအပြင် ပစ်ပစ်များတဲ့မိန်းမ အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့ မိန်းမ၊ အပျော်
မက်ပြီး အိမ်ထောင်မှုမထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့မိန်းမဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်စာ
သွားရောပဲ”

“အဲလိုတွေ တွေးနေလို့ကတော့ ငါတို့လည်းလူပျိုကြီးတွေ ဖြစ်
တော့မှာပဲ”

“ဖြစ်တော့ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အပူအပင်မရှိ၊ သောက်မရှိတာ
ကောင်းတာပေါ့၊ အသက်ကြီးလာရင် တရားဘာဝနာအားထုတ်လို့ရ
တယ်”

“အရက်အဆီပြန်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ တရားဘာဝနာကြောင်း ပြော
နေသေးတယ်”

အောင်ဇော်က အရက်ခွက်ငဲ့ရင်းပြောသည်။ ထူးမောင်က အောင်
ဇော် ငဲ့ထားသော အရက်ခွက်ကို ယူသောက်ပြီး

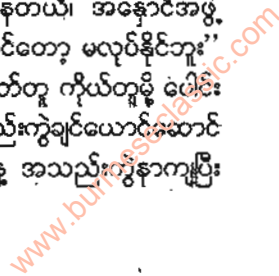
“အရက်သောက်တဲ့သူက တရားကြောင်းမပြောရတော့ဘူး
လား၊ ကံငါးပါးထဲက တစ်ပါးကိုချိုးဖျက်ပြီး ကျန်လေးပါးကို အရက်သမား
တွေက အများဆုံးထိန်းနိုင်တာကွ”

“ဘာ”

“အရက်သောက်ပြီးရင် အရက်သမားက မူးပြီးအိပ်တယ်၊ ကျန်
ယုတ်မာတဲ့သူတွေက ဘယ်သူ့ကိုဘယ်လို ယုတ်မာရမလဲ၊ အောက်တန်းကျ
ရမလဲ၊ မူးပြီးမအိပ်တော့ တစ်ချိန်လုံး အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ဟား... ဟား အရက်သမားတွေ ဘက်ကရပ်တည်နေတယ်၊
ကဲပါကွာ... ငါတို့က မိုးလင်းမိုးချုပ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အရက်ပဲသောက်
နေတဲ့ အရက်သမားတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝနာပြီး ကိုယ့်အတွက်
ကိုယ်ကြိုးစားတယ်၊ ဘဝကိုပျော်အောင်လည်းနေတယ်၊ အနှောင်အဖွဲ့
အတွယ်အတာတွေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို နှစ်မွန်းအောင်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“အေးပါ... ငါတို့သုံးယောက်လုံးက စိတ်တူ ကိုယ်တူခွဲ ပေါင်း
သင်းဖြစ်ကြတာ၊ ကဲ... ပြန်မယ်၊ ငါတို့က အသည်းကွဲချင်ယောင်အောင်
ပြီး ရောင်ငါရဲ့နှစ်သိမ့်မှုကိုခံရမယ်ကွ၊ နောက်နေ့ အသည်းကွဲနာကျပြီး

အလုပ်မလုပ်နိုင်ရင်၊ ဒီကောင်ပိုပြီးလုပ်ရမှာပေါ့။ နိုင်ငံခြားက ရောက်ခါ စတုန်းက ဒီကောင် အသည်းကွဲနာကျနေတုန်းကလည်း ငါတို့နှစ်ယောက် ပဲ နှစ်သိမ့်ခဲ့ရတာ”

“ဟုတ်တယ်... ဝေဒနာပျောက်အောင် ဆေးကုပေးနိုင်မယ့် အဖော်တောင် အမြန်ရှာပေးခဲ့ရသေးတာ၊ ကဲ... ခိုးမယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ယိုင်ထိုးစွာနှင့် ဆိုင်ထဲကထွက်လာပြီး တက္ကစီစီးကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ကို ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မည်ဆိုတာတော့ ...။

အခန်း (၄)

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ မင်းတို့ဘယ်တွေသွားပြီး သဝေထိုးနေကြတာလဲ၊ ဆိုင်ပိတ်ကတည်းက သွားလိုက်တာ၊ ပြန်လာတဲ့အချိန်ကို ကြည့်ဦး”

“အဟီး... ဟီး”

“ဟား... အား အား”

နေရောင်ပါ နာရီကြည့်ပြီး ဆူပူလိုက်သည့်အခါမှာ အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင်နှစ်ယောက်သားဖက်ပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် အော်ဟစ်ပြီး ငိုနေကြသည်။ နေရောင်ပါ အံ့သြသွားလျက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“ဟိတ်ကောင်တွေ မင်းတို့ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ဘယ်သူက ခေတ်မတရား လုပ်လွှတ်လိုက်လို့လဲ ပြောစမ်း”

“အဟီးဟီး”

“အာ... ပြောစမ်းပါဆိုကွာ၊ မျက်နှာက အနာကြီးကျနေတာပဲ လှလည်း မလှဘဲနဲ့ ငိုပြနေတယ်”

“ငိုတာပဲ လှမလားလို့”

“မင်းတို့နော် ရင်ထဲကနာလို့ ငိုတဲ့အငိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိ

နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ပလီစီချောက်ချက်တွေ လုပ်ပြမနေကြနဲ့”

“တကယ်ပါကွာ၊ ငါတို့အသည်းကွဲလာလို့ပါ”

“ဘာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့ရည်းစားတွေက ငါတို့ကိုထားခဲ့ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“သူတို့ကို လက်မထပ်လို့တဲ့”

“ဪ... တော်တော်နစ်နာသွားမှာပဲ၊ မင်းတို့အဲဒါကို အရမ်း ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ အရက်ကိုမှူးအောင်သောက်လာကြတာပေါ့လေ”

“ငါတို့ကို ကျောရုံကြဲသွားတာ ခံစားနိုင်ပါ့မလားကွာ၊ သူတို့ကို လက်မထပ်တာနဲ့ဘဲ ငါတို့ကိုထားခဲ့စရာလား”

“မင်းလည်း ခဏခဏ အသည်းကွဲဖူးတာပဲ၊ ငါတို့ကို ကိုယ်ချင်း စာပါကွာ”

ရုပ်တွေကတော့ တကယ့်ကို ကြင်နာချင်စရာ တစ်စက်မှမရှိပေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထားခဲ့လို့ ဝမ်းနည်းတတ်သည့်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သူသိနေပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းချင်ယောင်ဆောင်နေသော ဒီကောင်တွေကို သနားချင်ယောင်ဆောင်ပြရဦးမည်။ စိတ်တူ ကိုယ်တူ ဘဝတူ သူငယ်ချင်း တွေ မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ... မင်းတို့ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ထိုင်ပြီးပြောပြ၊ ငါ့ကို ရင်ဖွင့်ကြပေါ့ကွာ”

“အေးပါကွာ အခုလိုရင်ဖွင့်ခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီလိုသူငယ်ချင်း ငါတို့ကချစ်သူထားချင်ထားမယ်၊ ရည်းစားထားချင်ထား မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတော့မယူချင်ဘူး၊ အဲဒီသားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု ဒုက္ခတွေကို အရမ်းကြောက်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်းသိပါတယ်”

“အင်း”

“ဒါကိုကွာ၊ သူတို့ကိုလက်ထပ်ပါတဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ် လက်ထပ် နိုင်မှာလဲ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်”

“အဲဒီထက် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာကို ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ငါတို့ ဘာကြောင့်အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာလာရတယ်ဆိုတာ”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည့်အသံနှင့် တကယ့်ကို ရင်ထုမနာထိ ခိုက် ခံစားပြီး ပြောနေကြတာမို့ နေရောင်ပါ စိတ်တော့ဝင်စားလာမိသည်။

ထူးမောင်က အခြောက်လိမ့်ကာရွဲကာဖြင့်

“ငါတို့သုံးယောက်က အချင်းချင်းယူထားကြတာတဲ့၊ ယောက်ျား ချင်း အချစ်တော်ထားလို့ မိန်းမတွေကို မယူတာတဲ့လေ၊ ငါတို့ကို အပုန်း တွေတဲ့၊ ဂေးတွေတဲ့ အခြောက်တွေတဲ့”

“ကဲ... တော်စမ်းပါ၊ မျက်နှာကြီးက နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန် နဲ့ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ ထို့”

“ကြည့်... သူသိပ်ဆိုးတာပဲ၊ သူများကိုများ ရွံစရာတဲ့၊ အာဝါး ပေးကြည့်စမ်းပါ၊ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိ တယ်ဆိုတာ သိသွားမယ်”

“သွားစမ်း”

ပွတ်သီးပွတ်သပ်လာလုပ်ပြသော ထူးမောင် လက်တွေကို ဆွဲ ရုန်းကာ တွန်းတိုးပစ်ရသည်။ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ပါ။ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်က ဒီလိုပဲအမြဲစနောက်ဖြစ်ကြသည်။ အောင်ဇော်က ထူးမောင် ပါးလေးကို ပွတ်သပ်ပြီး...

“တို့က အစစ်ကိုမကြိုက်ဘူး၊ အတုပဲကြိုက်တယ်၊ ဒီညအတုတူ အိပ်ရအောင်နော်”

“ဟွန်း... အသည်းယားတယ် လူဆိုး”

“ကဲ... မင်းတို့ အဲလိုအပျော်လွန်နေရင် အသည်းကွဲတာမဟုတ်တော့ဘူး။ ငါသွားအိပ်တော့မယ်”

“နီးနီး... ငါတို့တမင်စနေတာပါ။ တကယ် အသည်းကွဲတာပါကွာ။ မယုံရင် ဒီမှာကြည့်”

အောင်ဖော်က အင်္ကျီကိုလှန်ပြသည်။ သူက အောင်ဖော်ခိုက်ကို ပုတ်လိုက်ကာ

“ဝဲကွက်တွေချည်းပဲ”

“မင်းလှောင်နေတာလား၊ ရောင်ဝါ... မင်းတုန်းက ငါတို့နှစ်ယောက် လုံး အားပေးခဲ့တာကို သတိရသင့်ပါတယ်။ မင်းက မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတာလား”

“အေးလေး... ဒီကောင် ဘုရားပြီး ငြိမ်းဖျက်၊ စားပြီး နားမလည်ကောင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါလည်းမင်းတို့ကို ပျော်စေပျက်စေချင်လို့ စနောက်နေတာပါ။ မင်းတို့တကယ်ခံစားရတယ်ဆိုရင် ငါအားပေးရမှာပေါ့”

ခံစားချင်ယောင်ဆောင်နေကြမှန်းသိလျက်နှင့် ဒီလိုပြောရတာ အောင့်သက်သက်ပင်။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်ထပ်ချင်လောက်အောင် အသည်းကွဲခံစားရလောက်အောင် ဒီကောင်တွေ အလေးအနက် မချစ်ကြဘူးဆိုတာ သူ့သိထားသည်ပဲ။

ထူးမောင်က ရင်ဘတ်ကိုပုတ်၍

“ဒီရင်တွေ နာကျင်နေတယ်။ အရက်ထပ်သောက်ဦးမယ်ကွာ၊ ငါတို့ကို အမြည်းလုပ်ပေးပါ”

“မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာကြတော့ မင်းကောင်မလေးနဲ့ ခွဲချပြီး မင်းတစ်ညလုံး အရက်တွေသောက်လိုက် အန်လိုက်နဲ့ ငါတို့နှစ်ကောင်

ဒုက္ခတွေ ခံခဲ့ရတာလေ၊ မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မင်းတို့က ငယ်ကျွန်းငယ်နာတွေ ဖော်နေကြတာပဲ၊ ငါကမနည်းမေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားနေရတာ၊ သူ့ကိုတော့ ငါ့ရင်ထဲ တံကယ်ထိခဲ့တယ်”

“ငါတို့သိပါတယ်ကွာ၊ ဘဝအရေးမို့ မင်းထားခဲ့တယ်ဆိုတာ”

“သူကလည်း သူ့အဖေသဘောမတူလို့ဆိုပြီး မြန်မာပြည်ကိုမှ လိုက်မလာတာ၊ ဖူးစာကံမပါလို့ဘဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ဖူးစာကံပါလာရင် ဘယ်သူတာတား၊ ဘယ်သူဖျက်ဖျက် မရပါဘူး”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ဒါကို အေမိန့် ကေသီလှိုင် သဘောမပေါက်ဘူး။ ငါတို့ကို ယောက်ျားချင်းပေးစားနေတယ်၊ သူတို့ကိုမယူလို့တဲ့၊ ဝမ်းနည်းတယ်ကွာ”

အောင်ဖော်ရော၊ ထူးမောင်ရော ငိုချင်ယောင်ဆောင်ကြပြန်သည်။ ဒီတစ်ညတော့ ဒီကောင်တွေရူးသမူး သူ့ပါလိုက်ရူးရတော့မည်ထင်သည်။ တကယ် အမွေကောင်တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကပဲ သူတို့တွေချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ဆိုတော့လည်း ...။

အခန်း (၅)

နောက်တစ်နေ့မှာ နှစ်ကောင်လုံး အိပ်ရာမထကြ။ သူပဲ တစ်အိပ်လုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး မနက်စာပြင်ဆင်ပေးထားရသည်။ ဒီကောင်တွေ ဒီလိုအချိုးမျိုးချင်လို့ ညကတည်းက သူ့ကိုရစ်နေကြတာ သူသိသည်။ သူကလည်း သူငယ်ချင်းတွေကိုချစ်လို့ သိလျက်နှင့် လုပ်ပေးနေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်သွားချိန်ထိ မထသေးတာတော့ လွန်လွန်းသွားပြီထင်သည်။

“ဟိတ်ကောင်တွေ ထကြတော့၊ မင်းတို့အရမ်းလွန်နေပြီ”
“အာ... ညကများသွားလို့ ခေါင်းတွေကိုက်လို့ အိပ်ပါရစေဦး”
“မင်းတို့ အသည်းကွဲချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အခွင့်အရေးယူနေတာ မသိဘူးများ အောက်မေ့နေလား”

“ဘယ်လိုထင်ထင်ကွာ၊ တကယ်ကိုမထနိုင်သေးလို့ပါ။ ခွင့်လွှတ်နော် သူငယ်ချင်း”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး ထတော့၊ ထကြတော့ ဆိုင်ဖွင့်ရတော့မယ်”
သူကန်ကျောက်ကာ နှိုးသည်။ ဒီကောင်တွေက စောင်တွေနှင့် လုံးထွေးလျက် ခန်းလုံးပြည့်လို့မိကာရှောင်ကြသည်။ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ သူဘယ်လိုမှမနိုင်။

“မင်းတို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ထမင်းစားခန်းထဲရောက်မလာရင် ငါလုပ်ထားတဲ့မနက်စာတွေ အကုန်သွန်ပစ်လိုက်မယ် ဒါပဲ”

သူပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲက ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အကြောင်းကို ဒီကောင်တွေအသိဆုံး။

စိတ်မရည်ရင် မရှည်သလို လုပ်ထားပြီးသားတွေ သွန်မှောက်ပစ်မှာပင်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာရှိသော အသားချောင်း၊ အသီးအရွက်နှင့် ခေါက်ဆွဲခြောက်တွေကိုပြုတ်ပြီး ပူပူနွေးနွေးစားလို့ရအောင် ကြော်ထားတာပါ။

ကော်ဖီဖျော်သည့်အချိုးအစားကိုတော့ သူဖျော်တာအကောင်းဆုံးဟု ဒီကောင်တွေ ချီးမွမ်းဖူးသည်။ ဒီကောင်တွေဆိုလျှင်တော့ ရယ်ဒီစိတ်ထုပ်တွေပဲ အလွယ်ဖျော်လိုက်ကြတာပါ။

“ဟာ... မင်းက ဆွဲနေပြီလား။ ငါတို့ဖွဲ့ရာ ကျန်သေးလို့လား”

“မကျန်လို့ကတော့ သေပြီနော်”
ရေမချိုးဘဲ မျက်နှာကမန်းကတန်းသစ်ပြီး ပြေးလာကြဟန်တူသည်။ နှစ်ယောက်သား စားပွဲပိုင်းမှာထိုင်ပြီး အုပ်ဆောင်းကိုလှန်ကြသည်။

“နည်းနည်းနောက်ကျရင် စားပွဲပေါ်ကဟာတွေရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့အချိန်မီသားပဲ”

“သူငယ်ချင်းလေးကလည်းကွာ၊ အဟင်း... အရမ်းပင်ပန်းသွားလား”

“မင်းတို့ကောင်တွေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အဲလောက်မခံစားဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“အေး တစ်ခါတလေကျ မိန်းမယူချင်တယ်၊ ပြုစုယုယတာခံချင်လို့ ဒါပေမဲ့လည်း အပူအပင်တွေရမလားလို့ ကြောက်လန့်မိပြန်တယ်”

“အေး... အပူအပင်မရှာချင်ရင် မိန်းကလေးတွေနဲ့ လွန်လွန်

ကျားကျားမဖြစ်အောင်တော့ သတိထားကြနော်၊ မှားယွင်း စွန်းထင်းမိရင် တော့ မဖြစ်မနေ တာဝန်ယူရမှာပဲ”

“အဲ... အဲဒါကျတော့ အရက်သောက်စားမထားရင်တော့ ထိန်းနိုင်တာပေါ့ကွာ၊ မူးပြီဆိုရင်တော့ မှားလား မမှားလား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သိတော့မှာလဲ”

“ဒါဆို မသိလောက်အောင်တော့ မသောက်ကြနဲ့တော့ကွာ၊ ငါလည်း ထိန်းမယ်၊ မင်းတို့လည်း ထိန်းကြကွာ”

“အေးပါကွာ”

နေရောင်ဝါ လေးလေးနက်နက်ပြောတော့ အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင် ခေါင်းလေးတွေညိတ်၍နာခံကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဒီလိုထိန်းကြမှု အမှားအယွင်းနည်းမှာ မဟုတ်လား။

“ကဲ... ဆိုင်ကို တစ်ခါတည်းလိုက်ရင် ဆယ်မိနစ်ပဲစောင့်မယ်၊ နောက်ကျရင်တော့ ကိုယ့်တက္ကစီဖိုး ကိုယ်ရှင်းပြီးလိုက်ခဲ့ကြ”

“ဟာ... ရောင်ဝါ မင်းမညစ်ပတ်နဲ့နော်၊ လိုက်မယ် လိုက်မယ် တက္ကစီဖိုး အကုန်မခံနိုင်ဘူး”

“ရောင်ဝါ... မင်းယုတ်မာရင် ငါနဲ့တွေ့ပြီမှတ်”

နှစ်ယောက်သား အစားအသောက်တွေကို ပါးစပ်ထဲ အပြန်ပလုတ်ပလောင်းထိုးသွတ်ပြီး ကမန်းကတန်းရေချိုးခန်း ပြေးဝင်ကြတာ မို့ ရောင်ဝါ ဟားတိုက်၍ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ ဒီကောင်တွေကို ဒီလို မခြောက်လှန့်လို့မဖြစ်ပါ။ မဟုတ်လျှင် နောက်နေ့တွေထိ အသည်းကွဲချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ကိုနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေကြဦးမှာ မဟုတ်လား။

ဒီလောက် နှစ်တွေအကြာကြီး အတူနေ အတူစား ပေါင်းသင်းလာတာ ဒီကောင်တွေအကြောင်းမသိလျှင် ခံရပြီသာမှတ်...။

အသန်း (၆)

“အူဝဲ ... အူဝဲ”

“ဟ ... ဘာလဲ”

“လုပ... လုပ်ပါဦး ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ညသန်းခေါင်အချိန် ပျော်တော်ဆက်က သောက်စား သီချင်းဆိုပြီး ပြန်လာကြချိန်မှာ သူတို့တိုက်ခန်းတံခါးပေါက်ရှေ့က ကလေးငိုသံကြောင့် သုံးယောက်သား ခြေလှမ်းတွေတုံ့ရပ်သွားကြသည်။ အကြည့်ချင်းဆိုကာ ရီဝေနေသောမျက်လုံးတွေတောင် ပြူးကျယ်သွား၏။

ကလေးက သူတို့အခန်းပေါက်ရှေ့တည်တည်မှာ။ တခြားအခန်းတွေကတော့ ဒီအချိန်ဆို အိပ်မောကျနေလောက်ပြီ။

ဘယ်သူများ ကလေးကို သူတို့အခန်းရှေ့လာချထားတာလဲ။ ကလေးက မွှေးကင်းစ ငိုသံမျိုးတော့မဟုတ်။

“ဟာ ... ဒီမှာ စာတစ်စောင်ကွ”

အောင်ဇော်က စပ်စပ်စုစုကလေးကို သွားကိုင်ကြည့်ရင်း စာကို တွေ့သွားသည်။

“ဖတ်... ဖတ်စမ်း၊ ဘာတွေရေးထားတာလဲ”

“ပေးစမ်းပါကွာ”

ထူးမောင်က စိတ်မရှည်စွာ အောင်ဇော် လက်ထဲကစာကို ဆွဲယူ၍ ဖတ်လိုက်သည်။

ရှင်နွဲ့ရတံ့ကလေးကို တာဝန်မယူနိုင်၊ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်းမရှိလို့ ရှင်အခန်းရှေ့ကို လာထားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်လည်း တာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုရင် ကလေးကိုစွန့်ပစ်ချင်တဲ့နေရာကိုသာ စွန့်ပစ်လိုက်ပါတော့...။

ဒါပါပဲ

“ဟာ.. စာကတိုတိုလေး။ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ၊ ဒါ... ဒါဘယ်သူ့ကလေးလဲ၊ ငါ့ကလေးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“နာမည်လည်း ရေးမထားဘူး။ အောင်ဇော်ဆို အောင်ဇော်၊ ရောင်ဝါဆို ရောင်ဝါ နာမည်တော့ တပ်ထားမှပေါ့”

“အောင်မာ ... ငါတို့ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ထူးမောင် မင်းပဲခြေဆော့လက်ဆော့ရှိတာ ဟော့ကောင်၊ မင်းကလေးမို့ အခန်းရှေ့တည့်တည့်လာချထားတာနေမှာပေါ့”

“နေဦး... ငြင်းနုံမနေနဲ့၊ ဒီ... ဒီကလေးကို ခုနကလေ့ကားအဆင်းမှာ ငါတို့နဲ့ရှောင်ပြီး ဆင်းသွားတဲ့လူလာချသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အေး... သုတ်သုတ်ပြေးဆင်းသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ ဒီအချိန်ဆို ဒီတိုက်ခန်းကလူတွေ အပြင်ထွက်တတ်တော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ တိုပြန်လာတိုင်း အမြဲတမ်းတိတ်ဆိတ်နေတာ၊ ဒီနေ့မှ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာ မသက်စရာပဲ”

“ငါတို့နောက်က လိုက်မေးကြမလား”

“ဟိုက မသိအောင်ခိုးလုပ်တာဆိုရင် အမိခံနေမလား၊ သူ့အိမ်တောင်ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ”

“အူ့... ဝါး”

“အမယ်လေး”

ကလေးငိုသံကြောင့် သုံးယောက်သားလန်ပြီး ဖက်လိုက်မိကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ၊ အခန်းနားနီးတဲ့လူတွေ နီးလာရင် ငါတို့ကို တစ်မျိုးထင်ခံနေရဦးမယ်”

“အေး... ကလေးသူ့ခိုးလို့ အထင်ခံရရင်တော့ တခြားစစ်ဆေးမမေးမြန်းခင် အချုပ်ထဲအိပ်ရမှာတော့ သေချာတယ်”

“ရောင်ဝါ ... သော့ဖွင့်... ဖွင့်လေကွာ”

“မြန်မြန်... မြန်မြန်ဝင်ရအောင်”

“ကလေးက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ထားခဲ့ပေါ့”

“ဟ... ထားခဲ့ရင် ကလေးငိုနေလို့ တခြားအခန်းကနီးလာပြီး ပြဿနာတွေ ရှင်းမနိုင်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ခုကွပါပဲကွာ”

သူတို့သုံးယောက်လုံး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေကြသည်။ တကယ်ဖော့ချွေးတွေ ပြန်လောက်အောင် အကျပ်ရိုက်နေကြတာပါ။ ကလေးက ဘယ်သူ့ကလေးမှန်းလည်းမသိ။ ကလေးအဖေနာမည်ဖော်မထားသလို၊ ပိုတာက ဘယ်သူမှန်းလည်းမသိ။

“အဲ့... အဲ့”

“ဟိတ်ကောင်... မင်း... မင်းချီလိုက်”

ကလေးက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်မငိုလို့ တော်သေးသည်။ တစ်ချက်လောက်အော်လိုက် ငြိမ်သွားလိုက်။ လက်ထဲမှာလည်း နဲ့ဘူးနှင့်၊ လာပို့သည့်သူက ကလေးကိုအငတ်မထားတာ၊ သံယောဇဉ်ရှိလို့

တော့ဖြစ်မည်။ ဘယ်သူများလဲ၊ ကလေးအမေက ဘယ်သူများလဲ။ သူတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နှင့် မကင်းရာမကင်းကြောင်း ပတ်သက်ခဲ့သည့်မိန်းကလေးက မွေးထားတာများလား။

ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်စရာပါ။ သူတို့သုံးယောက်လုံး ကောင်မလေးတော်တော်များများနှင့် တွဲဖူးကြသည်။ တချို့ဆို မှတ်တောင်မမှတ်မီ ကာရာအိုကေမှာ၊ ကလပ်မှာ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ။

“ဟူး ... က... ကလေးကို ရောင်ဝါ မင်းချီခဲ့”

သူတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဟိုနှစ်ကောင်က အခန်းထဲ အမြန်ပြေးဝင်သွားကြသည်။

“ဒီကောင်တွေတော့ကွာ”

ကလေးကို မချီတတ် မပိုးတတ်ဖြင့် ဖြစ်သလိုပင် သူပွေ့ချီခေါ်လာခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်ဇော်... တံခါးပိတ်လိုက်ဦး”

“အေး .. အေးပါ”

သူစိတ်တိုတိုနှင့်အော်လိုက်တော့ အောင်ဇော် တံခါးပြေးပိတ်သည်။ ကလေးက လူပေါ်မှာချီထားတော့ အသံတောင်မကြားရ။

“ကလေးက အနီးနဲ့ထုတ်ထားတဲ့အရွယ်တော့ မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ ဘယ်နှရက်သား ဘယ်နှလသားလဲ မသိဘူး”

“မသိဘူးလေ၊ မွေးတဲ့သူပဲ သိမှာပေါ့၊ ကလေးအမေက ကျွေးနိုင်မလားလို့ မွေးတော့မွေးလိုက်တာထင်တယ်၊ နောက်မှ တာဝန်မယူနိုင်တော့ လာပြီးစွန့်ပစ်တာဖြစ်မယ်”

“ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးလား”

“ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူလား၊ ဒီကောင်”

“ငါ... ငါမဟုတ်ဘူး မင်း”

“မင်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကိုယ့်အပြစ်လွတ်အောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးနေမိကြသည်။ အရက်တွေက ဇောချွေးတွေအဖြစ်ပြောင်းကာ အငွေပြန်ပြီး အမူးပါပြေသွားကြသည်။

သူတို့တွေ မိန်းမယူရမှာကြောက်၍ ဘယ်သူနှင့်မှတောင် မတွဲဖြစ်ကြတာ ကြာနေပါပြီ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် သောက်လိုက်စားထိုက်ဖြင့် တွဲခဲ့သည့်ရည်းစားတွေကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ နေခဲ့ကြသည်။ တွဲလိုက်သည့် မိန်းကလေးတိုင်းက လက်ထပ်ဖို့ပဲပြောနေကြလို့

“မင်းချီဦး”

“အင်း”

ရောင်ဝါ လက်ညှောင်းလာပြီဖြစ်၍ ထူးမောင် လက်ထဲထိုးထည့်ထိုက်သည်။ ထူးမောင်လည်း ကလေးကိုမချီတတ်။

“ငါ... ငါမချီတတ်ဘူး ဟို ခုတင်ပေါ်တင်ထားလိုက်မယ်”

“ကလေးငိုမှာပေါ့”

“ပါးစပ်မှာ နို့ဘူးတပ်ထားလိုက်မယ်ကွာ”

ထူးမောင်က တကယ်ကိုမချီ၊ အိပ်သည်ခုတင်ပေါ်တင်ပြီး စလေးပါးစပ်မှာ နို့ဘူးတပ်ထားလိုက်သည်။ ကလေးက နို့ဘူးကို အမြှတ်မြှတ်ဖြင့် စို့နေသည်။

“ဟိတ်ကောင် နို့ဘူးကုန်ရင် ကလေးကငိုမှာနော်၊ ဘယ်လိုထုပ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာ နို့ဆီနဲ့သကြားရှိတာပဲ၊ ဖျော်တိုက်လိုက်ပေါ့”

“ဖြစ်မလားဟာ၊ ကလေးရင်ကျပ်ပြီးသေမှာပေါ့”

“အဲဒါဆို မိုးလင်းပေါက်ဖွင့်တဲ့ စတိုးဆိုင်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ

နို့မှုန့်သွားဝယ်လိုက်”

“ဒီအချိန်ကြီး”

“ဒီအချိန်ကြီးမသွားလို့ မင်းတိုးအေဇီရင် အခန်းနားနီးချင်းတွေ နဲ့ ကျွိုင်တက်လိမ့်မယ်”

“နို့မှုန့် မင်းသွားဝယ်”

“အာ... ငါမသွားချင်ဘူး”

“မသွားချင် ကလေးထိန်း”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွန်းထိုးငြင်းခုံရင်းဖြင့် ကလေး ဆီအကြည့်ရောက်သွားကြသည်။ ကလေးက နို့စို့ရင်းဖြင့် မိန်းမောနေ၏။

“ရှူး တိုးတိုး။ ကလေးအိပ်တော့မှာထင်တယ်”

သုံးယောက်သား ကလေးအနားက ခွာခွဲကြသည်။

“ယောက်ျားလေးလား။ မိန်းကလေးလားမသိဘူး။ ရုပ်ကလေး

ကတော့ ပါးဖောင်းဖောင်း ဝဝကစ်ကစ်လေးနဲ့ ချစ်စရာလေး”

“ယောက်ျားလေးလား။ မိန်းကလေးလားသိအောင် ဘောင်းဘီ

ချွတ်ကြည့်ပါလား။ ဒီအရွယ်လေးက ရုပ်သေချာခွဲလို့မရဘူး”

“ငါမကြည့်ချင်ပါဘူး။ မင်းကြည့်”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး”

“ကြည့်လိုက်ပါ”

ဘယ်သူမှ ကလေးကိုမထိရဲ မကိုင်ရဲကြ။ ရွံတာကြောက်တာ မဟုတ်ဘဲ အသည်းယားနေကြခြင်းပင်။ ရောင်ဝါက ဟိုနှစ်ကောင်လက် ကိုဆွဲလိုက်ပြီ...

“လာ အတူတူသွားကြည့်မယ်”

အတင်းဆွဲခေါ်၍ အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင်ပါလာကြသည်။ အနီးအပေါ်ယံက ပတ်ထားတာကို တဖြည်းဖြည်းခွာလိုက်ကြ၏။

ယောက်ျားလေးအကျီ ဝတ်ထားတာမို့ သုံးယောက်သား အကြည့်ဆုံလျက် ဘောင်းဘီလေးကို ချွတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ... ရွှေပန်းလေးနဲ့ကွ။ ယောက်ျားလေး ယောက်ျားလေး”

“တိုးတိုးအော်ပါ။ ကလေးနီးသွားပါဦးမယ်”

“အေ... နီးသွားရင် ပြဿနာရှိတယ်”

သုံးယောက်သား ကလေးအနားက ပြန်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက် ယောက်ျားနဲ့ ငြိစွန်းမှားယွင်းလို့ရလာတဲ့ကလေးတော့ သေချာနေပြီ။ မဟုတ် ခင် ဘယ်မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကလေးကို လာစွန့်ပစ်မှာလဲ၊ ဖအေဆို ပြီး စိတ်ချလက်ချလာထားသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“ငါတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ငါလည်း မဟုတ်ဘူး”

“မင်းတို့ အဲလိုငြင်းနေတော့မှာလား။ မင်းတို့ဘယ်သူနဲ့မှ မမှား သွားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာမခံနိုင်ကြလား”

“ဒါကတော့ အမူးလွန်နေတဲ့အချိန်တွေတော့ ဘယ်ပြောနိုင် မလဲ၊ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ငွေကြေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အပျော်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျား ဆိုင်း ကင်းချင်မှကင်းမှာပေါ့”

“အေ... အဲဒါဆို တာဝန်မဲ့လို့တော့မဖြစ်ဘူး။ မိန်းကလေး စာလည်း ဒီကလေးကို သူလိုချင်လို့ ယူလိုက်တာဆိုရင် မဖြစ်မနေတာ ဝန်ယူမှာပဲ။ အခုက သူလည်းမလိုချင်ဘဲ ရလာတဲ့ပုံပဲ။ အခုငါတို့ လတ် လောတော့နေတဲ့ ကေသီလှိုင်၊ အေမီး၊ မိုးစန္ဒာ၊ သူတို့ချောဖြစ်နိုင်လား”

“ဟာ... သူတို့နဲ့ လမ်းခွဲတာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ”

“သူတို့က ငါတို့နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ပြောတယ်လေကွာ၊ ကိုယ့်ဝန် နဲ့လို့ လက်ထပ်ဖို့ပြောတာလားမှ မသိတာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ဒီအရွယ်ကလေးတွေ တန်းဆန်ထွက်မလာနိုင်ပါဘူး အခုဒီကလေးက တစ်လခွဲခန့်လသားအရွယ်လောက်ရှိနေပြီ”

သုံးယောက်သား စဉ်းစားရခက်လျက် ခေါင်းကုတ်မိကြသည်။

“ရောင်ဝါ... မင်းနိုင်ငံခြားကနေ အသည်းကွဲပြန်လာတုန်းက ငါတို့မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ဖြူဖြူဝေခွဲရော မင်းမှားယွင်းမိသေးလား”

“အဲဒီအချိန်က ငါလည်းအရက်တွေလိုမ့်သောက်နေတော့ မှားလား မမှားလား ဘယ်သိမှာလဲကွာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် နှစ်နာလိုစိတ်မရှိပေမယ့် အမှားကိုအားပေးတဲ့အရက်ကို သောက်ထားတဲ့ အချိန်မှာတော့ အသိစိတ်လွတ်ချင် လွတ်တတ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုလွှဲချဖို့ မကြိုးစားကြနဲ့လေကွာ၊ မင်းတို့လည်း လွတ်လွတ်ကင်းကင်းရှိချင်မှ ရှိမှာ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်တွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတွေကို ကိုယ်မေးကြည့်ကြဦးပေါ့”

“အင်း... ငါတို့က ယောက်ျားကောင်းတွေဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ်မှားခဲ့တာဆိုရင်တော့ တာဝန်မဲ့ပါဘူး”

“ကဲ... အဲဒါထက် အခုအရေးကြီးတာက ကလေးနို့မို့နဲ့ပဲ၊ ဒီကောင်သူပါးစပ်ထဲကဟာကုန်ရင် အော်လိမ့်မယ်၊ ရောင်ဝါ မင်းပဲကားယူပြီး သွားဝယ်တော့ကွာ”

“အေးပါ”

ရောင်ဝါ မငြင်းတော့၊ ငြင်းခုံနေလို့လည်း ဒီကိစ္စပြီးမှာမှ မဟုတ်တာ။ အနှောင်အဖွဲ့အတွယ်အတာ အပူအပင်တွေကြောက်ပါသည်ဆိုမှ အိမ်ကိုဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကို ရောက်လာသေးသည်။ ထိုအပူကို ဘယ်လိုရှင်းထုတ်ရမှန်းလည်း မသိစွာဖြင့် ...။

အခန်း (၇)

“အဲ့ ... အဲ့”

“ဟိတ်ကောင် ကလေးငိုနေပြီ၊ နို့မြန်မြန်ဖျော်ပါဟာ၊ စတိုးဆိုင်က ဘယ်လိုဖျော်ရမယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်တယ်ဆို”

“လုပ်တော့လုပ်နေတာပဲဟဲ့...၊ ရေခဲနွေးကပူနေသေးတယ်၊ ကလေးအာခေါင်ပူသွားမှာပေါ့”

“ဒီကောင်ရှူးရှူးတွေ ပေါက်ထားတယ်ကွ၊ ဘောင်းဘီလဲရဦးမယ်”

“ငါသေးခံဝယ်လာတယ်၊ အဲဒါနဲ့လုပ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါမလုပ်တတ်ဘူး”

“အဲ့ ... အဲ့”

သူတို့တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကယောင်ကတမ်း ငြင်းခုံနေတာနှင့် ကလေးက အော်ငိုနေသည်။ ကလေးကို ထိဖို့တို့ဖို့ အခုထိမဝံ့ရဲကြသေးပါ။

ကလေးကို တို့လိုက်ထိလိုက်လို့ ကလေးအဖေအထင်ခံရမှာ၊ ထောက်ဖြစ်ခံရမှာလည်း စိုးရိမ်နေကြသည်။

“ရောင်ဝါ... ကလေးငိုနေတယ်၊ ချော့လိုက်ဦး”

“ငါနို့ဖျော်နေတယ် မင်းချောပါလား”

“ထူးမောင် မင်းချီလိုက်၊ ကလေးငိုတာ ဟိုဘက်အခန်းတွေထဲ ကြားသွားဦးမယ်”

“မကြားစေချင် မင်းချီပါလား”

“မင်းတို့ကကွာ၊ တစ်ခုခုဆို ငြင်းခုံနေကြတာပဲ။ ဒီကလေး မင်းတို့သားဖြစ်နိုင်သလို၊ ငါ့သားလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တာဝန်မပဲ့ကြပါနဲ့ ကွာ၊ ကိုယ့်သွေးသားမဟုတ်လည်း ကလေးတစ်ယောက် အသက်ကယ် ကောင်းပါတယ်။ ထူးမောင်နဲ့ အောင်ဇော် ကလေးကို တစ်ယောက်တည်း လှည့်ချီ”

နေရောင်ဝါ ခပ်မာမာပြောလိုက်တော့ ကလေးအနား အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင် ရောက်သွားကြသည်။ ပြောင်ချော်ချော် ထူးမောင်က ကလေးကိုလျှာထုတ်ပြတော့ ကလေးက ပြန်ရယ်ပြ၏။

“ဟာ ... ကလေးက ထူးမောင်ကိုရယ်ပြတယ်။ အငိုလည်း တိတ်သွားပြီ။ ဒီကောင်ကလေးဖြစ်မယ်။ သွေးစကားပြောတယ်ကွ”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး မင်းလည်း မြူးကြည့်ပါလား။ ကလေးက တာ မြူးတဲ့သူကို ရယ်ပြမှာပဲကွ”

“ဟုတ်လား ... အေး ... ကလေးရေ ... သားသားရေ” အောင်ဇော် ကိုးရိုးကားယားလုပ်ပြတော့လည်း ကလေးက သဘောကျနေသည်။

“အောင်ဇော်ကလေး ... အောင်ဇော်ကလေး၊ အောင်ဇော်ကလေး ရယ်ပြနေတယ်။ ရုပ်ကလည်း အောင်ဇော်နဲ့ ဆင်သလိုလိုပဲ”

“ဟိတ်ကောင် ထူးမောင်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ငါ့ကလေးလုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ငါနို့လည်း ဘယ်နေရာမှမတူဘူး”

“တစ်ခုတော့တူတယ်လုပ်လိုက်”

“ဘာလဲ”

“ရွှေပန်း”

“မင်းအမေ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ”

ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ပါ။ ရယ်လိုက် စလိုက် ငြင်းခုံလိုက် ဖြင့် ဆိုင်ဖွင့်ဖို့အချိန်ကျော်နေတာတောင် သတိမရကြ။ မနက်စာလည်း ဘယ်သူမှမစားကြရသေးပါ။ ဗိုက်ထဲက တပျိုဆီဆွပြလာသော ထူးမောင်က

“ဒီနေ့မနက်စာ ဘယ်သူ့အလှည့်လဲ၊ ဗိုက်ထဲက သံစုံတွေ တောင်မြည်နေပြီ”

“မင်းမြည်သလို ငါတို့လည်းမြည်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ၊ စားဖို့သောက်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်လုပ်နိုင်မှာလဲ၊ စားမယ် ဆို အားလုံးအတွက် မင်းအပြင်ထွက်ဝယ်လိုက်တော့”

“ဆိုင် ... ဆိုင်သွားဖို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ရောင်ဝါ ... မင်း ကလေးနဲ့ အိမ်မှာနေခွဲလိုက်၊ ငါတို့ဆိုင်သွားဖွင့်လိုက်မယ်”

“အောင်မာ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ကလေးနဲ့ဘယ်လိုနေရမှာလဲ၊ မနေပါဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်နေချင်နေ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ဆိုင်သွားဖွင့်လိုက်မယ်”

“ဟာ ... ဆိုင်ကမင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း ကလေးနဲ့မဖြစ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ကလေးကို ဆိုင်ခေါ်သွားမှာလား”

“ကလေးကို ဆိုင်ခေါ်လို့လည်း ဘယ်ဖြစ်မှာလဲကွာ၊ အားလုံးက ငါတို့ကို လူပျိုတွေလိုပဲ သိထားတာ၊ ဒီကလေးကို ဘယ်ကပြန်ပေးဆွဲ

လာတာတုန်းနဲ့ ရှိမှာပေါ့။ ငါတို့ကရော ကလေးကိုချီပိုးပြီး ဈေးရောင်းရမှာလား။”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ဒီကလေးက ဘယ်လိုများပေါ်လာရတာလဲ၊ ငါတို့နဲ့မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုပြီး မိဘမဲ့ဝေဟာကို သွားပို့ကြမလား။”

“ဟာ ... အောင်ဇော် မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။”

“ဟုတ်သားပဲ အောင်ဇော်၊ ကလေးက ငါတို့နဲ့မသက်ဆိုင်ဘဲ ငါတို့ဆီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာမှာလဲ။”

အောင်ဇော်အကြံဉာဏ်ကို နေရောင်ဝါရော ထူးမောင်ရော လက်မခံကြ။ အောင်ဇော်လည်း ပြောချင်လို့ပြောလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပေ။ ဒီလောက်ခက်ခဲပင်ပန်းနေတာမို့ စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်ပြီး ပြောလိုက်တာပါ။

“ငါကလေးကို အဲဒီလိုလုပ်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့် မှားလား မမှားလား မသေချာတာကို တာဝန်မဲ့ချင်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကလေးရှိနေလို့ ငါတို့အတွက်မဖြစ်ဘူးလေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုဝေဖန်မလဲ၊ ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ။”

“အဲဒါတွေကို ကြောက်တတ်ရင် အစကတည်းက ဘယ်လိုအမှား မျိုးမှ မလုပ်မိအောင်နေခဲ့ကြရမှာပေါ့။ ငါတို့က ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ဝေဖန်မှုကို ကြောက်နေရမှာလဲ၊ ငါတို့မှာရှက်ဖွံ့သိမ်ငယ်ရလောက်အောင် အသိုက်အဝန်းကောင်းလည်း မရှိပါဘူး။”

“ဒါဆို ဒီကလေးကို မွေးမှာလား။”

အောင်ဇော်ရဲ့ ခပ်တည်တည်အမေးကို နေရောင်ဝါနှင့် ထူးမောင် တန်းခနဲမဖြေနိုင်။ သွေးသားဖြစ်နေလျှင်ဆိုသောအတွေးနှင့် ပစ်စလက်ခတ် ဥပေက္ခာလည်း မပြုရက်ပြန်။

မဖြစ်ဘူးဆိုတိုင်း စွန့်ပစ်ရလောက်အောင်လည်း သူတို့အသည်း

နှလုံးများက မရက်စက်နိုင်ပြန်ပါ။

“တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားရမယ်၊ ကလေးအမေ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူကလေးလဲ တိတိကျကျသိရအောင် အရင်စုံစမ်းရမယ် လေ့လာရမယ်။”

“ဒီအတွေးကတော့ ငါတို့မှာလည်း ရှိပြီးသားပါ။ ဒီအတောအတွင်း ကလေးကိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ထိန်းမလဲ၊ ဘယ်လိုစီမံမလဲ အဲဒါက အရေးကြီးနေတာ။”

“ငါတို့ကလေးထိန်း နို့ထိန်းငှားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ တို့တွေက ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဘာမှလည်းလုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဘယ်လိုလူမျိုးကို ငှားမလဲ၊ အသက်ကြီးတဲ့မိန်းမကြီးဆိုလည်း ကလေးထိန်းခိုင်းဖို့မလွယ်၊ ငယ်တဲ့သူကလည်း ကလေးထိန်းတတ်မှာ ပြုစုတတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တို့လိုအရွယ်ဆိုလည်း ငါတို့ယောက်ျားသုံးယောက်နဲ့မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။”

“ဒါဆိုမိန်းမဆန်တဲ့ ဂေးတစ်ယောက်သာ ငှားလိုက်ကွာ၊ အဲဒါမှ အန္တရာယ်ကင်းမှာ။”

နေရောင်ဝါအကြံပေးမှုကို ကျန်သည်နှစ်ယောက် ထောက်ခံသလို ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါက အန္တရာယ်ကင်းပြီး အပြစ်လွတ်မယ်ထင်တယ်၊ စိတ်လည်း စိတ်ချရမယ်၊ ဂေးတွေက မိန်းမစစ်စစ်တွေထက် ကြင်နာတတ်တယ်ကွ။”

“အလုပ်သမား အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီတွေ၊ ပွဲစားတွေက တစ်ဆင့်ရှာရင်တော့ ငါတို့လိုချင်တဲ့ပုံစံရမှာပါ။”

“အေး ... မရခင်တော့ ဒုက္ခခံရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့နဲ့ကပါလာလို့ ဒီကလေးက ရောက်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ပတ်သက်မှန်းမသိပေ

မယ့် ငါတို့ရဲ့သွေးသားဖြစ်နေတဲ့အတွက် စွန့်ပစ်လို့တော့မဖြစ်ဘူး။ ငါတို့ တာဝန်မဲ့ရာရောက်မယ်၊ ယောက်ျားကွ ကိုယ့်ကြောင့်မှားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်တာဝန်ယူရဲ့မှ ယောက်ျား။ တာဝန်မယူရင် လူကိုမဟုတ်တော့ဘူး”

ထူးမောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေပြောတော့ အောင်ဇော် နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“မင်းကလေး... ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားထွက်သလိုပဲ၊ တန်ရာတန်ရာ မပြောဘူး။ တကယ် မင်းလူပီသချင်တယ်၊ ယောက်ျားပီပီသသ တာဝန်ယူချင်တယ်ဆိုရင် မင်းဒီကလေးကို မင်းသားအဖြစ်လက်ခံပြီး တာဝန်ယူလေ”

“ဟ... ငါက သဘောပြောတာ၊ ငါက ဒီကလေးသာ ငါ့သား တကယ်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါတကယ်တာဝန်ယူမှာပေါ့ကွ၊ အခုက...”

“မဟုတ်တောင် ဟုတ်တယ်လို့သဘောထားပြီး ငါတို့လူပီသ အောင် နေကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တည်ငြိမ်မှုတွေနှင့် ရင့်ကျက်လာ သယောင်ထင်ရသည်။ ကလေးငိုသံဟာ သူတို့အတွက်တော့ ဆည်းလည်းသံအလား ...။

အသန်း (၈)

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ နင်ငါ့ကို ဘယ်လိုမိန်းမစားများ အောက်မေ့နေလဲ၊ ငါက နင်နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်မရှိဘဲနဲ့ ရှိတယ်လို့ပြောရ မှာလား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ငါနှင့်အပေါ် မှားခဲ့ဖူးသလား၊ အခွင့်အရေးယူခဲ့ဖူးသလား၊ အဲဒါဆိုရင် ငါတာဝန်ယူချင်လို့ပါ”

“အောင်မာ... နင်အဲလိုလုပ်ပြီး ငါ့ကိုထားခဲ့ကြည့်ပါလား၊ ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင်ရိုက်ပစ်တယ်၊ ဟွန်း... လူကိုများ ဘာများအောက်မေ့နေလဲမယ်ဘူး၊ အရှူးကောင် အခုမှလာပြီး အက်ပိုပြနေတယ်၊ ငါက နောက်လထဲမှာ လက်ထပ်တော့မှာဟဲ့၊ ယေးလာမရှုပ်နဲ့ ငကြောင်ကောင်ရဲ့”

“အဲဗျာ”

ခြေတဆောင့်ဆောင့် ပြောထွက်သွားလိုက်တာများ။ ပါးရိုက် မသွားတာဘဲ ကံကောင်း။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်တိုင်ပင်ပြီး ရည်းစားဟောင်းတွေကို ကိုယ်နဲ့မှားခဲ့ဖူးသလား လိုက်မေးနေတာပါ။ မှားခဲ့ဖူးမှ ဒီကလေးရတာ သေချာတာမို့ တာဝန်ယူဖို့အတွက်ပါ။

ဒါကို သူမတို့ကပဲ ကျေးဇူးမတင်သည့်အပြင် ရန်ကင်းသွားကြ သေးသည်။ ထူးမောင်ရော အဲလိုပဲရန်တွေ့ခံနေရလေ့ရှိသလား။

ရောင်ဝါကတော့ မနက်ပိုင်းစုံစမ်းပြီး အိမ်မှာအလှည့်ကျ ကလေး ထိန်းနေသည်။ ထူးမောင်အခြေအနေသိရအောင် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်၏။

“ဟယ်လို... ထူးမောင် မင်းအခြေအနေရော”

“အဟင့်ဟင့်”

“ဟ... မင်းဘာဖြစ်တာလဲ ငိုနေတာလား။ မင်းကလေးအမေ ကို ရှာတွေ့သွားပြီပေါ့။ မကျွေးနိုင်လို့ တာဝန်မယူတာတဲ့လား။ တစ်ခါ တည်းခေါ်ခွဲလေကွာ၊ လက်ထပ်လိုက်၊ ကလေးဆိုတာ မိခင်နဲ့အတူနေရ မှဖြစ်မှာ။ ငါတို့လည်းပိုင်းပြီး စောင့်ရှောက်ထောက်ပံ့မှာပေါ့။ လက်ဆွဲ ပြီးသာခေါ်ခွဲပါ”

“ဟိတ်ကောင်”

“ဘာလဲဟ”

ထူးမောင်ဖုန်းထဲကနေ အော်လိုက်တာ အောင်ခေရားအူပြီး နားတောင်ပိတ်လိုက်ရသည်။ ထူးမောင်က အံကြိတ်သံဖြင့်

“ငါဘာဖြစ်နေလဲ အရင်မမေးဘူး။ ထင်ရာလျှောက်ပြောနေ တယ်”

“ဪ... အဲလိုမဟုတ်ဘူးလား။ မင်းငိုနေတော့ ကလေး အမေတွေ့ပြီး ဝမ်းသာအားရငိုလိုက်တယ် ထင်လို့ပါ”

“မင်းနုမရလို့ ဝမ်းသာအားရငိုရမှာလား။ ဒီမှာအရင်ရည်းစား ဟောင်းနဲ့ သွားတွေ့တာ”

“အေးလေ... ငါလည်းတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖုန်းနဲ့ချိန်း ပြီး မေးကြည့်နေတာပဲ”

“အေး... အဲလိုမေးကြည့်တာ ငါအထိုးခံနေရတယ်”

“ဟင်... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါချိန်းလိုက်တော့ သူကအဟုတ်မှတ်ပြီး လာတာကွ။ သူက

လက်ထပ်တော့မှာဆိုတော့ သူ့သတို့သားလောင်းနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ် စာဖိတ်မယ်ဆိုပြီးလာတာ။ ငါကအဲဒါကို မသိဘဲ ငါနဲ့မှားခဲ့ဖူးလား။ ငြိစွန်း ခဲ့ဖူးလားနဲ့မေးတော့ ပြဿနာတက်တော့တာပေါ့။ ငါ့ကိုပါးရိုက်တယ်။ သူ့ကောင်ကလည်း ငါ့ကိုထိုးတယ်”

“နည်းသေးတယ်”

“ဘာ”

“မင်းက အလိုက်ကန်းဆိုးမှ မသိတာကွ။ ကိုယ်နဲ့ကွဲခဲ့တာက ကြာလှပြီ။ သူ့မှာနောက်ရည်းစားရှိနိုင်တာ၊ လက်ထပ်ထားတဲ့သူရှိနိုင်တာ နည်းနည်းပါးပါးစုံစမ်းဦးမှပေါ့”

“ငါကထားပါတော့၊ မင်းရောအဆင်ပြေလား။ ကလေးအမေ တွေ့ပြီလား”

“ငါလည်း ပါးမရိုက်ခံရတာကကောင်။ သူ့ကိုအဲလိုမေးလို့တဲ့။ ဘယ်လိုမိန်းမစားမှတ်လဲဆိုပြီး ရန်တွေ့ခံရတယ်”

ထူးမောင်ဘက်က လှောင်ရယ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“ဟား ဟား ငါ့ကိုကျပြောပြီး မင်းကရော ဘာထူးလို့လဲ”

“ငါက မင်းလိုခေရ်ရာမရသေးဘူးကွ။ ကဲပါ ငါတို့ဘာဆက် ထုပ်ကြမလဲ။ ငါတော့တစ်ခုစဉ်းစားထားတာရှိတယ်”

“ဘာလဲပြောပါဦး”

“ငါတို့အခုတွေ့နေတဲ့ အေဖီတို့ ကေသီလိုင်တို့ကို လက်ထပ်မယ် လို့ပြောပြီး စည်းရုံးကြည့်ကြမလား။ သူတို့က ငါတို့ကိုအရမ်းလက်ထပ် ချင်နေကြတာလေ”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောမှာလဲ”

“ငါတို့မှာ ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ထိန်းကျောင်းပေးဖို့

ဘာညာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ကို ယောက်ျားချင်းရနေတဲ့ ကိုယ့်နားတွေမို့ မိန်းကလေးတွေကို လက်မထပ်ချင်တာလို့ထင်နေတာ၊ ငါတို့ယောက်ျားဘယ်လောက် ပီသတယ်၊ ကလေးတောင်ရနေပြီဆိုတာ ပြရာလည်း ရောက်တာပေါ့”

“အေး... မင်းအကြံမဆိုးဘူး၊ ငါတို့ကို သူတို့တကယ်မချစ်လား၊ ချစ်လားသိရတာပေါ့၊ အခု ဖုန်းဆက်ချိန်းကြည့်ကြမလား”

“လုပ်လေ... နောက်နေ့တွေဆို အပြင်ခဏခဏထွက်လို့ မကောင်းဘူး၊ ဆိုင်ကတစ်ဖက် ကလေးကတစ်ဖက်နဲ့”

“အေး... အိုကေ... ငါဖုန်းချလိုက်ပြီ”

ထူးမောင် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ပလာစတာဝယ်ကပ် ဆေးလိမ်းလုပ်ပြီး ကေသီလှိုင်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဟိုဘက်က ဖုန်းကိုင်လိုက်၍ အရမ်းနာကြည်းမနေသေးဘူးဆိုတာ သိသာနေသည်။

“ကေသီကိုယ်ပါ၊ မင်းကိုမမေ့နိုင်ဘူး၊ အရမ်းသတိရနေလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ”

“သွားပါအပိုတွေ၊ ကေသီကိုပစ်တုန်းက ပစ်ထားပြီးတော့”

“အဲဒီအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ကေသီရယ်၊ အခုကိုယ် တို့တွေကြာရအောင် ကန်တော်ကြီးထဲက ကိုယ်တို့တွေနေကျဆိုင်မှာ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

“အင်း... ကေသီအခု ထွက်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော် ဒီကလွမ်းလို့ လာတွေ့မှာ”

“ကိုယ်လည်း အရမ်းလွမ်းနေတာ အာဘွား”

ဖုန်းနှင့်နာခေါင်းထိတွေ့လိုက်ချိန်မှာ စောစောကရထားသည် ဒဏ်ရာကြောင့် ထူးမောင်နာကျင်စွာရှုံ့မဲ့သွားရသည်။ ပါးရိုက်ခံရတာ ရော၊ လက်သီးနှင့် အထိုးခံရတာရောကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲ

ရောင်ကိုင်းနေလို့ပါ။

နာရီဝက်လောက်အကြာမှာတော့ ကေသီလှိုင် ပြုံးရွှင်ချိုမြနုေသောမျက်နှာနှင့် ရောက်လာသည်။ ထူးမောင် အချစ်ရည်ရွန်းလက်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြိုဆိုလိုက်၏။

ကေသီလှိုင်က ထူးမောင်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသွားဟန်ဖြင့်...

“ဟင်... ကိုထူး မျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူထိုးကြိတ်သွားတာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုပါ၊ ကိုယ်က ကေသီနဲ့ခွဲနေရတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်မိတယ်၊ အဲ... အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်တို့ယ် မထိန်းနိုင်ဘဲလဲလို့ပါ”

“ဟုတ်လို့လား၊ ဒဏ်ရာက လဲကျတဲ့ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အထိုးအကြိတ်အရိုက်ခံရတဲ့ပုံစံမျိုး”

“ကဲပါ... ကိုယ့်ဒဏ်ရာအတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်တို့ အနာဂတ်ရှေ့ရေးလေး တိုင်ပင်ရအောင်၊ ဪ... ကေသီဘာစားသာသောက်ဦးမလဲ”

“ကေသီ ထောပတ်သီးဖျော်ရည်လေးပဲ သောက်တော့မယ်၊ အိမ်မှာနေလယ်စာ စားလာခဲ့လို့”

“အိုကေ... ကိုယ်မှာပေးမယ်နော်၊ ညီလေးရေ ထောပတ်သီးဖျော်ရည်လေး တစ်ခွက်ပေးပါကွာ၊ ကိုယ့်အတွက်က ကော်ဖီခါးခါးလေး” ပိတ်တာလေးကိုမှာပြီး ကေသီလှိုင်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင် နှစ်ညစ်လိုက်သည်။

“ကေသီ ကိုယ့်ကိုဘယ်လောက်လွမ်းလဲဟင်”

“အများကြီးလွမ်းတာပေါ့ ကိုထူးရယ်၊ ကိုထူးက ပစ်ပစ်ခါခါ

ပြောတော့ ကေသီအရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ကေသီက လက်ထပ်ဖို့ ဘာအရည်အချင်းမှမရှိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေလား၊ ဘာအပြစ်အနာအဆာတွေများ ရှိနေလို့လဲပေါ့”

“အဟင်... ကိုယ်ကလက်ထပ်ဖို့ စောနေသေးသလားလို့ပါ။ တကယ်တော့ နောက်တောင်ကျနေပြီ ထင်တယ်နော်၊ ဪ... ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ရောက်လာပြီ သောက်လိုက်ပါဦး”

ဝိတ်တာလေးလားလားပေးသောဖျော်ရည်ကို ကေသီလှိုင့်ရှေ့တိုးလိုက်သော်လည်း ကေသီလှိုင့်က ခေါင်းယမ်းလျက်၊ မျှော်လင့်တောင့်တနေသည့် မျက်ဝန်းနက်များဖြင့်ကြည့်ပြီး...

“ဒါကအရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုထူး ဘာပြောမှာလဲဆက်ပြောပါ”

“ဪ... ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြမလားလို့လေ”

“ဟင်... ကိုထူး တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ ကေသီရဲ့... ဒါပေမဲ့”

“ဘာ... ဒါပေမဲ့လဲ”

“ဟိုလေ”

“ပြောပါ၊ ကိုထူးက ဘာတွေပြောချင်တာလဲ၊ ကေသီကိုအားနာသလို လုပ်မနေပါနဲ့”

ပြောဖို့က ခက်နေသည်။ လက်ခံလျှင် မဆိုးပေမယ့် လက်မခံဆိုလျှင် ဖြစ်လာနိုင်သည့်ပြဿနာကို မတွေ့ရဲပေ။

“ကိုထူး”

“ဟို ... ကိုယ့်မှာကလေးတစ်ယောက်ရှိနေမယ်ဆိုရင်”

“ဘာ”

“က... ကလေးတစ်ယောက်ရှိရင်ရော ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်နိုင်မှာလားလို့ သိချင်တာပါ”

“ကလေး... ရှင့်မှာ ကလေးရှိတယ်၊ ဒါဆို”

“ဟို... မိန်း... မိန်းမတော့မရှိပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ”

“ဘာ... မိန်းမ မရှိဘဲ၊ ကလေးက ဘယ်ကရလာတာလဲ၊ ရှင့်ကိုလူပျိုမှတ်လို့ ကျွန်မကြိုက်ခဲ့တာ သိလား”

“မင်းပဲ ကိုယ်တို့ကိုယောက်ျားချင်းကြိုက်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့က တကယ်ယောက်ျားစစ်စစ်တွေပါ၊ ကလေးခုအောင်တောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်”

“ရှင်တို့ဘာသာ ယောက်ျားစစ်စစ်ဖြစ်ဖြစ် ဂေးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်အဖေကိုတော့ ဘာလို့လက်ထပ်ရမှာလဲ”

“မင်းကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ချစ်တယ်ဆိုရင် ကလေးအဖေဖြစ်လည်း မင်းလက်ထပ်ရဲရမှာပေါ့၊ မင်းပဲ လက်ထပ်ချင်လှချင်လှဆို”

“ဘာ”

ကေသီလှိုင့် ဒေါသတကြီးထရပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်မြှောက်တက်သွား၍ ထူးမောင်မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဖြောင်း”

“အမယ်လေးဗျာ”

အနာပေါ်တုတ်ကျတာမို့ ထူးမောင်ပါးကိုပွတ်ကာ ဆတ်ဆတ်အိသွားသည်။ ကေသီလှိုင့် မကျေမချမ်းနိုင်သေးဘဲ သူမသောက်မည့် ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ကို ကောက်ကိုက်ပြီး

“ရှင်ကလေး နှမသားချင်းမစာနာတတ်တဲ့သူ၊ ရှင့်နှမကို ကလေးတစ်ယောက်အဖေနေပေးစားပါလား အကောင်ရဲ့ ငါ့လိုမိန်းမမျိုးက ကလေးတစ်ယောက်အဖေကိုယူမတဲ့လား... ကဲ”

“အား”

ထောပတ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက်လုံး မျက်နှာပေါ်လောင်းချခံလိုက်ရသည်။ ဆိုင်ထဲကလူတွေ ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတာ၊ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေ ဖွင့်မရလို့ မမြင်ရတာကြောင့် ထော်ပါသေးသည်။ ဒါတောင်ရှက်လွန်းလို့ ဘယ်လိုထွက်ပြေးရမည်မှန်းမသိပေ။ တကယ်ကို ဒီနေ့ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသည့်နေ့ပါ။ ဘယ်လိုဝင်ကြွေးတွေများ ပါလာသည်မသိ။ အောင်ဇော်နဲ့ ရောင်ဝါရေ ငါ့ကိုကယ်ပါဦး။

အခန်း (၉)

“ဟား... ဟား... ဟား”

“အဟားဟား”

“မင်းတို့ကရယ်နိုင်ကြတယ်နော်၊ ငါ့အဖြစ်က ငိုရမှာ၊ ရယ်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ထူးမောင် မကျေနိုင်မချမ်းနိုင်ထအော်တော့ ရောင်ဝါနှင့် အောင်ဇော်ထပ်ပြီး ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။ ထူးမောင် အိမ်ပြန်ရောက်လာတာ နောက်နာတစ်ရက်၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် ရောင်ကိုင်လို့ပါ။ အဖြစ်သနစ် နံ့ကို ပြန်ပြောပြတော့ မရယ်ဘဲဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ။

“မင်းကလေး... ဒီလောက်ခံရတာတောင် နည်းသေးတယ်၊ တလေးအဖေအဖြစ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့သွားပြောရလား”

“အဲဒါ ဒီကောင်လေး၊ အောင်ဇော်မြှောက်ပေးတာ၊ ငါတို့ကို ထကယ်ချစ်လား၊ မချစ်လားသိရအောင်လုပ်မယ်တဲ့၊ တကယ်ချစ်ရင် တလေးအဖေဖြစ်လည်း လက်ထပ်မှာပဲတဲ့လေ”

“ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေရဲ့ အချစ်ကိုယုံပြီး မင်းကလေးသပ်လိုက်တာပေါ့လေ၊ အံ့ပါ့ကွာ မင်းကိုခွေးနဲ့ ထိုးသတ်မသွားတာကံကောင်း”

“ဟ... တစ်ခုတော့ ကံကောင်းသွားပါတယ်၊ သူတို့ရဲ့စိတ်ရင်း”

၅၂ ✧ လှမ

အမှန်ကို သိလိုက်ရပါတယ်။ ငါတို့ရဲ့အပေါ်ယံအလွှာတွေကိုပဲချစ်တာ၊ ငါတို့ဆီကပါလာမယ့် ဒုက္ခတွေကိုတော့ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာကိုလေ။ အဲဒါ တကယ့်အချစ်စစ် ဘယ်ဟုတ်ပါတော့မလဲ။ ဒီလိုမျိုး သူတို့စိတ်ကို သိပြီး ပြီးပြတ်သွားတာကောင်းပါတယ်။ ကဲ... ပြောပါဦး မင်းကရော အေမိနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့လဲ”

ထူးမောင်က အောင်ဇော်ဘက်ကို လှည့်ကာမေးသည်။ အောင်ဇော်က မာန်ပါပါချောင်းဟန်လိုက်ပြီး

“ငါကတော့ ငါသာလူပျိုတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက်အဖေဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် အေမိလက်ခံနိုင်ပါ့မလားလို့ ခပ်တည့်တည့်ပဲ မေးလိုက်တယ်”

“အဲဒီတော့”

“ငါ့ကို တမင်စနောက်နေတယ်လို့ သူထင်နေတယ်။ အေမိက ကလေးဘယ်နယောက်အဖေဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်နိုင်ပါတယ်တဲ့လေ”

“ဟာ ... ဟုတ်လှချည်လား”

“အေ... တကယ်အဟုတ်လို့ပဲ။ အဲဒါနဲ့ငါကလည်း အေမိကလေးချစ်တတ်လား။ ပြုစုတတ်လားလို့ အတိအကျမေးရတာပေါ့။ အဲဒါကို ဘယ်လိုပြောလဲဆိုတော့ ဒါများခက်တာမှတ်လို့ ကလေးထိန်းငှားလိုက်ရင်ရတာပဲတဲ့”

“အဲဒါ သူပြောမှလား”

“ပြီးတော့ ထမင်းဟင်းချက်တတ်လား။ အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းနိုင်လားမေးတော့။ အိမ်အကူနစ်ယောက်လောက်ငှားလိုက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမယ့်ကိစ္စတဲ့လေ”

“ဟ... မိန်းမကောင်း ပီသတာပဲ။ ဒီလောက်ဆိုမဆိုးဘူး။ ဓမ္မကနေ မင်းနွားလိုရုန်းပြီးရှာနိုင်ရင် အလိုလိုအဆင်ပြေနေတာပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ အောင်ဇော်ကို နေရောင်ဝါနှင့် ထူးမောင်လှောင်ရယ်ကြသည်။ အောင်ဇော် စိတ်တိုသွားကာ စားပွဲခုံကိုလက်သီးနှင့်ထူပြီး

“မင်းတို့က ရယ်နိုင်သေးတယ်။ ငါကတော့ အဲလိုမိန်းမနဲ့လွဲရတာကို ကံကောင်းတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါတို့တကယ်ကံကောင်းတယ်။ အဲ... ရောင်ငါကရော ပြောပါဦး။ မင်းဖြူဖြူဝေကို စုံစမ်းကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေလား”

“သူ အရင်ဖုန်းနံပါတ်မကိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ဆက်သွယ်ပေးထားတဲ့သူဆိုတော့ မင်းတို့လည်း နည်းနည်းစုံစမ်းကြည့်ပါ”

“သူက အစကတည်းက ကာရိုက်တာမကောင်းတာ မင်းအသိနော်။ တကယ်လို့ ဒီကလေးရဲ့အဖေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် မင်းလက်ခံနိုင်လား။ လက်ထပ်နိုင်လား”

“အဲဒါကတော့ ငါ့ကံပေါ့ကွာ။ သူ့ကာရိုက်တာ မကောင်းလည်း ငါနဲ့ပွဲစွန်းခဲ့လို့ ဒီကလေးကို မွေးခဲ့တာဆိုရင် ငါတာဝန်ယူရမှာပေါ့။ ကလေးတို့ မိခင်မဲ့တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“အေးပါ... မင်းရဲ့ အဲဒီစိတ်ကို ငါတို့လေးစားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ငါတို့သုံးယောက်ထဲက ဘယ်သူကလေးအဖေ ဖြစ်နိုင်လဲ။ ဒီအန်အေစစ်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ထူးမောင်စကားကြောင့် အောင်ဇော်နှင့်ရောင်ငါ မျက်ခုံးပင့်သွားကြသည်။ မိဘူးလေးစိုကာ အိပ်ပျော်နေသောကလေးကို သနားကြင်နာစွာ လှည့်ကြည့်မိကြပြီး

“ကလေးအမေပေါ်လာရင် အဖြေထွက်မှာပါကွာ။ အခုကလေးအမေကို ငါတို့စုံစမ်းနေကြတာပဲ။ ဒီအန်အေသွားစစ်ပြီး ငါတို့ကလေးမဟုတ်ခဲ့ရင် ငါတို့ဒီကလေးအတွက် ဒုက္ခခံချင်စိတ်ရှိကြတော့မှာမဟုတ်

ဘူး။ ဒီကလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာတွေဘာတွေကို သွားပို့ချင်လည်း ပို့မိကြလိမ့်မယ်။ အဲလိုဆိုရင် ဒီကလေးဘဝ အရမ်းသနားစရာကောင်းမှာ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါလည်း အဲလိုစစ်မှာကို သဘောမတူဘူး။ ဒီကလေးက ငါတို့ကလေးမဟုတ်ဘဲ တမင်တကာထားခဲ့တာဆိုရင် ငါတို့ဒီကလေးအတွက် ဘယ်သူမှအကူမပြုဘဲ ကြုံမှာမဟုတ်ဘူး သေချာတယ်။ အခု သူ့သားဖြစ်နိုးနိုး ကိုယ့်သားဖြစ်နိုးနိုးနဲ့ စောင့်ရှောက်နေရတာ ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ အလှည့်ကျ ကလေးနဲ့အိပ်ကြတယ်။ ချေးသေးသုတ်သင်ကြတယ်။ နို့တိုက်ကြတယ်။ အိမ်မှာအလှည့်ကျ ဆိုင်မလိုက်ဘဲ တာဝန်ယူကြတယ်။ ငါတို့လူပီသနေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

ရောင်ဝါနှင့် အောင်ဖေတို့ကားကို ထူးမောင် နာခေါင်းရှုံ့သည်။ ဒဏ်ရာတွေနှင့် မျက်နှာကလည်း လုံးဝမလှပပေ။

“မင်းတို့ပြောတာလည်း ပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါတော့လုံးဝ ဒုက္ခမခံချင်ဘူးကွာ။ ငါတို့ပျော်တော်ဆက်လည်း မသွားရ။ တခြားပျော်စရာလည်း မရှာရ။ အရက်လည်း မသောက်ရနဲ့၊ ဝဋ်ဒုက္ခခံနေရသလိုပဲ။ ကလေးအနီးလျှော်ရ ချေးသေးလုပ်ရ၊ ညကျအိပ်ရေးမပျက်သေး”

“အဲလောက်စိတ်မညစ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့ဂေးတစ်ယောက်အိမ်အကူရှာထားတာ ရတော့မှာပါ။ အလုပ်သမားရှာဖွေရေးအေဂျင်စီမှာ မရလို့ ပွဲစားတွေကတစ်ဆင့် ရှာခိုင်းထားတယ်။ ငွေလည်း ပိုပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကလေးအတွက်က အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“အဲဒါရရင် ငါတို့ကဲချင်ရင်လည်း ကဲလို့ရပါပြီ။ ကလေးအတွက် စိတ်ချရရင် ပြီးတာပဲ”

“အေး... မင်းတို့ဖြစ်တယ်ဆိုလည်း ပြီးရောလေ။ ငါဒီနေ့ ကလေးတာဝန်ယူနိုင်ဘူးနော်”

“ဘာ... မင်းဒီနေ့ကလေးနဲ့ အိပ်ရမယ်။ ကလေးဝေယျာဝစ္စ

တာဝန်ယူရမယ့်အလှည့်လေ”

“အမယ်လေး... ငါ့မျက်နှာလည်းကြည့်ကြပါဦး။ ငါ့ကိုများနည်းနည်းမှ မသနားကြတော့ဘူးလား”

“အဲဒါ မင်းမိုက်ပြစ်နဲ့မင်းလေ။ မင်းတာဝန်မမဲ့နဲ့နော်။ ကလေးက မင်းသွေးသားဖြစ်နိုင်တယ်။ ရုပ်ကတဖြည်းဖြည်း တူလာသလိုပဲ”

“သွားပါ။ ကလေးထိန်းရမယ့်အစား ဂေးသာလုပ်လိုက်ချင်တော့တယ် တကယ်ပဲ”

အခြောက်ပုံစံ ပဲများတာတော့ ထူးမောင်တို့က တကယ်ပိုင်သည်။ ခြေဆောင့် လက်ဆောင့် နှုတ်ခမ်းစုမူနဲ့ပြီး အသံကအစ ဂေးသံတကယ်ပေါက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့က ဒီကောင့်တာဝန်ဆိုသော်လည်း ကလေးကို သံယောဇဉ်ရှိနေပြီမို့ အောင်ဖေနှင့် ရောင်ဝါလည်း ကလေးကို စောင့်ရှောက်ဖြစ်ကြသည်။ ညဆိုလည်း သုံးယောက်လုံး ငဲကောင်းကောင်းမအိပ်ရပါ။ ရွံရှာပေမယ့် ချေးသေးကိုလည်း လုပ်ရသည်။ ပင်ပန်းပေမယ့် နို့ဘူးဖျော်ဖို့တာဝန်လည်း မလစ်ဟင်းရ။ စားချိန်သောက်ချိန် မမှန်လည်း ကလေးအတွက်ပဲအချိန်ကို အသုံးပြုကြသည်။ ကလေးတစ်ယောက်တာဝန်က မလွယ်လှပေ။

ကလေးရယ်နေလျှင် သူတို့ပျော်ကြပေမယ့် ကလေးငိုလျှင်တော့ သူတို့သုံးယောက်ပျာယာခတ်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိကြတော့ပေ။

ကလေးထိန်းနှင့် အိမ်အကူအမြန်ရမှပဲ... ။

အခန်း (၁၀)

“နာမည်က”

“ခင်ခင်ဇော်ပါရှင့်”

အင်တာဗျူးနေသော သူတို့သုံးယောက်အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။ ပွဲစားရှာလာပေးသော ဂေဏေ လူကဝစတောင့်တောင့် ဗလကောင်းသလို ထင်ရသော်လည်း အသံကတော့ ချိုအီချဲ့ပျစ်ကာ မူလွန်းနွဲ့လွန်းအီလွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ မျက်နှာကပြိုင်ဆိုတော့ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပြီး သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီးကွက်ထားတာ ဘယ်လိုမှမလိုက်ဖက်။

“မိဘတွေက ဘာအလုပ်လုပ်ပါသလဲ”

“ကုန်သည်မျိုးရိုးပါ၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာကြပါတယ်ရှင့်”

“မိဘတွေက ချမ်းသာပြီး ကုန်သည်မျိုးရိုးလည်း ပြောသေးတယ်၊ ဒီအလုပ်လာလုပ်ရလား”

“အဲဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ သူများကိုလေ မိဘတွေက ဂေးလုပ်ရမလားဆိုပြီး အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ထားကြတာ”

“ဪ”

“အဲဒါသူများက သူတို့ကိုအားမကိုးဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ဒီပိုင်နာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်တာပါ၊ အဲဒါကလည်း အရင်း

အနီးရှိမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဒီအလုပ်ကိုဝင်လုပ်တာပါ၊ ဒီကြားထဲ စပွန်ဆာကောင်းကောင်းလေး တွေ့ရင်တော့ ဒီအလုပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဗုဒ္ဓေါ”

သုံးယောက်သား အသံတိတ်ဘုရားတမိကြသည်။ ဒီအခြောက်က သိပ်တော့မလွယ်။ သူတို့ကို အချဉ်လို့မထင်ရအောင် ခပ်တည်တည် တင်းတင်း ဆက်ဆံမှတော့ဖြစ်မည်။

“ကဲ... မင်းကလေးတော့ ကောင်းကောင်းထိန်းတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အို... ထိန်းတတ်တာပေါ့၊ သူများက တူတွေတူမတွေကို ပီစီသေးသေးလေးကတည်းက ထိန်းရတာ၊ ကလေးတွေအကြောင်းတော့ နောကျေပြီးသားပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ချက်တာ ပြုတ်တာနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စရော”

“အဲဒါကတော့ သူများက ဝါသနာပါလို့ကို အိမ်မှာအမြဲလုပ်တယ်၊ အဲဒါ ဝါသနာပါရပါ့မလားဆိုပြီး အိမ်ကလူတွေက အမြဲဆူပူပြီး အနိုက်ခံရတယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းမအလုပ်တွေ ဝါသနာပါရပါ့မလားလို့တဲ့လေ၊ သူများရဲ့ဘဝကံအကျိုးပေးပဲဥစ္စာ၊ နားလည်မပေးတော့ သူများလည်း အိမ်ကထွက်လာတာပေါ့”

အခြောက်မကတော့ သူ့ဘဝအကြောင်း ရင်ဖွင့်နေလေသည်။ သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်းမို့ ကိုယ်တွေကတော့ အထင်လည်းမသေးချင်အပြစ်လည်း မမြင်ချင်ပါ။

“ဒါဆိုကလေးကို” ချိန်းကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါလင်”

“ဘာ”

“အို... သူတို့နာမည်တွေ မသိသေးလို့ ခေါ်လိုက်တာပါ။ သူတို့က တစ်ယောက်ချင်းစီ နာမည်လေးတွေ မိတ်ဆက်ပေးဦးမှပေါ့”

“ငါ့နာမည်က နေရောင်ဝါ၊ သူက အောင်ဇော်၊ သူက ထူးမောင်”

“ဟယ်... နာမည်လေးတွေက မိုက်တယ်ဟယ်၊ လူပုံစံတွေကလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့ အားရစရာကြီး”

အခြောက်မ ခင်ခင်ဇော်ရဲ့ စကားကြောင့် သူတို့သုံးယောက်လုံး ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေ ထသွားကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်လုံးကို အိမ်ကလီလုပ်မည့်ပုံမျိုးပါ။ ဒါကြောင့်ဆိုပြီး နှင်ထုတ်လို့လည်း မဖြစ်ပြန်။ ကလေးအတွက်က ခင်ခင်ဇော်ရဲ့ အဆင်ပြေနိုင်မည်မဟုတ်လား။

“စာချုပ်အရ... မင်းအလုပ်ထွက်မယ်ဆိုရင် တစ်လကြိုပြောရမယ်၊ ငါတို့က မထားတော့ဘူးဆိုရင်လည်း အနည်းဆုံး နှစ်ပတ် တစ်လကြိုပြောမယ်၊ လစာက သုံးလစာထက်ပိုပြီး ကြိုထုတ်လို့မရဘူး”

“သူများက သူတို့ကိုမြင်တာနဲ့ မိသားစုလိုခင်မင်သွားလို့ မိုက်ဆံက အရေးမကြီးဘူးလို့ ပြောတာပါ။ သူများကို တစ်မျိုးထင်သွားတာဆိုရင်တော့ ဝှမ်းပြီ”

အခြောက်မက စကားပြောလည်ပဲ အကင်းပါးလွန်းသည်။ ကလေးကို ပွေ့ချီပြီးချောမွှေတာလည်း အဟုတ်ပါ။ အိမ်အလုပ်တွေ သေသပ်သပ် လုပ်တတ်တာလည်း စောင့်ကြည့်နေလို့ သိလိုက်ရသည်။ ပြောရရင် နည်းနည်းဖွန်ကြောင်ပြီး အိမ်ကလီလုပ်ချင်တာလေးပဲ ဆိုးသည်။

ညရောက်တော့ ကလေးကို သူနှင့်အတူခေါ်သိပ်တာမို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလိုရ၏။ ရှေ့ခန်းဝရန်တာဘက် သုံးယောက်သားထွက်လာပြီ။

“ဒီအခြောက်က မျက်နှာသာပေးလို့တော့မရဘူး ထင်တယ်နော်၊ ကလေးအတွက် စိတ်ချရပေမယ့် ငါတို့အတွက် စိတ်မချရလောက်ဘူး၊ သူက စပွန်ဆာရှာနေတာလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ... မင်းက စပွန်ဆာပေးချင်လို့လား”

“အား... မဟုတ်ပါဘူး၊ အသည်းယားလွန်းလို့ မပြောစမ်းပါနဲ့”

“မင်းကလည်းကွာ၊ သူ့အကျိုးပေးနဲ့သူလာတာ၊ အဲလို ရွံတာတွေ ကြောက်တာတွေ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ကဲ့ရဲ့တာနဲ့ အတူတူပဲကွာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို နှုတ်ချခဲ့ပဲ ဘယ်တော့မှအထင်မသေးမိစေနဲ့၊ နောက်နောက်က ကံအကျိုးပေးနဲ့ ဘဝပေးကုသိုလ်ကြောင့် ဘဝအခြေအနေတွေမတူကြပေမယ့် အားနည်းချက်ရှိတဲ့သူကို ဖေးမနားလည်ပေးဖို့ ကြိုးစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနိမ့်ချမိအောင် ကြိုးစားဖို့ ပြောတာ”

နေရောင်ဝါစကားကြောင့် ထူးမောင်ပခုံးတွန့်ကာ

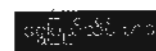
“မသိလို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ အရမ်းကြီးအရောတဝင် လုပ်လွန်းရင်တော့ အသည်းယားတာအမှန်ပဲ”

“အဲဒါကိုက သူတို့ရဲ့သဘာဝလေး၊ နားလည်ပေးတတ်ရင် အပြစ်ကင်းပါတယ်ကွာ”

“အေး မင်းတို့ပဲပြောတော့၊ ငါမပြောတော့ဘူးနော်၊ တကယ်ပဲ ပြောကို မပြောချင်ဘူး”

“မင်းပဲ ဂေးလုပ်တော့၊ သူက ခင်ခင်ဇော်ထက်တောင်နွဲ့နေသေးတယ်၊ မင်း သူ့ကိုကဲ့ရဲ့နေတာ၊ သူ့လိုဘဝမျိုးရောက်မယ် စောင့်ကြည့်နေ၊ အခုခေတ်က ဝင်လိုက်တာ နောက်ဘဝမကူးဘူး၊ ဒီဘဝတင် လိုက်တတ်တယ်”

“အမယ်လေး ကြက်သီးထပါတယ်ဆိုမှ ငါနော်စိတ်ချလိုက်မှာ”

www.burmeseclassic.com

“သွားစမ်းကွာ... မင်းကမှ ပိုဆိုးတာ”

ထူးမောင်ကို ဆောင့်ကန်လွှတ်လိုက်သည်။ ထူးမောင်အရှိုနှင့် အခန်းထဲရောက်သွားတော့ ဝရန်တာတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ဒါမှ အခန်းထဲမှာ ခင်ခင်ဇော်နှင့်တွေ့ကြုံမှာ။

“ရောင်ဝါ... မင်းဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ခင်ခင်ဇော်ကို ငါတို့အလုပ်ခန့်လိုက်တာ”

“မရှိတာထက်စာရင် အဆင်ပြေတာပဲမဟုတ်လား။ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်လေးက မဆိုးပါဘူး။ ကလေးကို ဂရုစိုက်တတ်တာကိုက ကျေးဇူး တင်ဖို့ကောင်းပါတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကလေးအမေ မတွေ့ခင်တော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဖြစ် ဒုက္ခခံရမှာပေါ့ကွာ၊ ဟာ... ကလေးငိုသံကြားတယ်”

“အေးဟ ဘာဖြစ်တာလဲ”

နှစ်ယောက်သား ဝုန်းခနဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကလေးဘာလိုခိုတာလဲ ခင်ခင်ဇော်”

“ရှင်တို့ကလေး အိအိပါနေတာလေ၊ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ကလေး နဲ့တောင် မလိုက်ဘူး”

“အေး အေး၊ အဲဒါဆို မြန်မြန်လုပ်လိုက်”

ဒီဒုက္ခလည်း ငြိမ်းသွားပြီနို့ သူတို့စိတ်တော့ ချမ်းသာနေကြရ ပါသည်။ အရင်နေ့တွေကဆို သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့် သူလုပ်ကိုယ် လုပ် ငြင်းခုံနေကြရတာ မဟုတ်ပါလား။

ခင်ခင်ဇော် ဒီလောက်အသုံးဝင်လျှင်ဖြင့် မဆိုးပါ။

ရှေ့ဆက်အဆင်ပြေဖို့ တစ်ခုသာပဲ...။

အခန်း (၁၀)

“နန်းကြီးလေးသုပ်ထားတယ်၊ ခင်ခင်လက်ရာလေး သုံးဆောင် တာညီကြပါဦး”

ခင်ခင်ဇော်က သူတို့ထက် ဝီရိယကောင်းတာတော့ ချီးကျူး ဖို့ ကောင်းလှပေသည်။ မနက်စာအတွက် စီစဉ်ပေးတတ်သလို ညစာ လည်း ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးထားတတ်သည်။

ကလေးကို ဂရုစိုက်တတ်တာလည်း တစ်ချက်မျှငိုသံမကြားရ သလောက်ပင်။ သူတို့သုံးယောက်ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး

“ငါတို့အတွက် မင်းဒီလောက်အထိ ဂရုစိုက်မပေးလည်းရပါ တယ်၊ ကလေးတာဝန်သာ မလစ်ဟင်းပါစေခဲ”

“အမယ်လေး စိတ်ချပါနော်၊ ဒီက ကလေးကိုလည်း ဂရုစိုက် တယ်၊ လူကြီးတွေကိုလည်း ဂရုစိုက်ချင်လို့ပါနော်၊ တော်ကြာ ငြိုငြင်ပြီး အလုပ်ထုတ်မှာစိုးလို့ပါ”

“မင်းတာဝန်ကျေရင် အလုပ်ထုတ်စရာမရှိပါဘူး၊ သစ္စာရှိပါ ခိုသားပါ။ မင်းအတွက် အခွင့်အရေးကောင်း ရလာပါလိမ့်မယ်”

“အမယ်လေး အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်ချစမ်းပါရင် တစ်သက် ထုံးစာ သစ္စာရှိပေးပါ့မယ်၊ ဟင်း... ဟင်း ဒီက သုံးယောက်လုံးအတွက်

ကို သစ္စာရှိမှာပါ”

ခင်ခင်ဇော် ပြောလိုက်တိုင်း အမြဲတမ်း ထိကပါးရိကပါး မကျွတ် မလွတ်ပင်။ ဒါကိုပဲ ထူးမောင်က အသည်းတွေ့သားကာ မျက်စောင်းဝင့် သည်။ ခင်ခင်ဇော်က မြင်သွားပြီး...

“အယ်... သူက တို့နဲ့ လိုင်းတူတယ်တော့ သူလည်း ဂေးလား ဟင်”

“အ... ဘာလိုင်းတူရမှာလဲ၊ ငါလက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးလိုက်မယ် နော်”

“အမယ်လေး ထိုးစမ်းပါ၊ ငါ့ထိုးစမ်းပါ။ ဒီက အထိုးခံချင်နေတာ ပါ။ လက်သီးက ပိန်ညောင်လက်သီးလောက်များ ဒီက မဖြူပေါင်”

“ဟင်းနော်၊ ငါ့လက်သီးက တော်တော်ယားနေပြီ”

“ကဲ... တော်စမ်းပါကွာ၊ ခင်ခင်က မင်းကိုစနေတာပါ”

“အေးလေး... မင်းကိုယ်က အကဲပိုနေတာ၊ ကဲ... စာ၊ ပြီးရင် ဆိုင်သွားရမယ်၊ ဒီနေ့က ဘယ်သူအိမ်မှာကျန်နေခဲ့ရမယ်အလှည့်လဲ”

“ရောင်ဝါ မဟုတ်လား”

“ငါဒီနေ့ ဖြူဖြူဝေကို သွားတွေ့ရမယ်ဆို၊ မင်းတို့ပဲ ဆက်သွယ် လို့ရတယ်ပြောပြီး”

“အေး... ဟုတ်သား၊ အိမ်လိပ်စာရထားတာကွ၊ သွားတွေ ကြည့်လိုက်လေး၊ ဒါဆို ထူးမောင်အိမ်မှာနေခဲ့ပေါ့”

“အ... ငါမနေဘူး၊ ငါဆိုခင်သွားမယ်၊ အောင်ဇော် မင်းနေခဲ့ ဆိုင်မှာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပင်ပန်း ငါလုပ်နိုင်တယ်”

ထူးမောင်က အိမ်မှာနေခဲ့ရမှာ ခါးခါးသီးသီးကိုငြင်းသည်။ ခင် ခင်ဇော်ကို ကြောက်နေတာကြောင့်ဖြစ်မှာပါ။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ငါဖြူဖြူဝေကိုသွားတွေ့ပြီး ဆိုင်ကိုလာခဲ့

မယ်၊ အောင်ဇော်က အိမ်မှာသာနေလိုက်၊ ကလေးညက သိပ်နေ မကောင်းဘူးပြောတယ်၊ ဆေးခန်းသွားသင့်ရင်လည်း သွားလိုက်”

“အေးပါ... စိတ်ချ”

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ကထွက်ခါနီးမှာ ကလေးကိုနမ်း ရွံချော့မြှူကြသည်။ ကလေးကလည်း သူတို့သုံးယောက်ကို မှတ်မိနေ ပြီးဖြစ်၏။ သူတို့အသံကြားလျှင် ငိုနေရင်းနှင့်တောင် တိတ်သွားတတ် သည်။

“ကဲ... ကလေးကိုပဲ နမ်းနေတယ်၊ လျှာကြီးကိုလည်း နမ်းသွား ကြပါဦးလား”

“ထို့... ရွံစရာကြီး”

ထူးမောင်က မဲ့ခွဲကာ ပြောဖြစ်အောင်ပြောသွားသည်။ အောင် ဇော်က ခင်ခင်ဇော်ကို အားနာသွားပြီး

“ဒီကောင်ပြောတာတွေကို စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ ခင်ခင်၊ ဒီကောင် တ နည်းနည်းစိတ်ဆတ်လို့ပါ”

“အမယ်လေး... ဒီက စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူးနော်၊ သူတို့သုံး ယောက်လုံးကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

“အဲဒီလိုအပြောတွေ မပြောပါနဲ့လား ခင်ခင်၊ ထိကပါး ရိကပါး လိုဖြစ်နေတော့ သူများတစ်မျိုးမြင်တာပေါ့”

“ဧညာ... အကျင့်ပါနေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သုံး ယောက်လုံးကို မျိုမချဘူးနော် ဝါးပဲစားမှာ”

“မင်းက ပြောလေ ကဲလေပါလား”

“အလကား ပျော်စေပျက်စေ စနေတာပါ၊ ခင်ခင်ကလေး တလေးအဖေတွေကို စိတ်ကူးတောင်မယှဉ်ဘူး သိလား၊ ခင်ခင်မှာ သူ ငယ်လေးရှိပြီးသား၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့သူကိုပဲချစ်မှာ သိလား”

၆၄ ✧ လုံမ

“ဪ... အဲဒီသတင်းစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟယ်... ကလေးနိုးနေပြီထင်တယ်၊ ငိုသံကြားတယ်၊ ဒီပန်းကန်လေးတွေ ဘေစင်မှာထားလိုက်နော်၊ ပြီးမှ ခင်ခင် ဆေးလိုက်မယ်”

ခင်ခင်ဖော်က အဲလောက်ဆို မိန်းမပီသသူပင်။ အေမီနှင့် ကေသီလိုင်တို့ထက်တောင် အရည်အချင်းရှိသူပင်။

သူမတို့ကတော့ မိန်းမစစ်စစ်တွေဖြစ်ပြီး ထမင်းဟင်းမချက်ချင်း၊ ကလေးမထိန်းချင်နှင့်။

ဂေးတွေလောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိ။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်ယောက်ျားလေးက လက်ထပ်ချင်မှာလဲ။

ခင်ခင်ဖော်တို့ကတော့ ချိုချိုထွက်လျှင် ကလေးကိုနှိပ်တိုက်မလားမသိပေ။ ပွေ့ပိုက်ချောမြူပြီး ကလေးကို ချေးသေးသုတ်သင်ပေးနေသည်။ အောင်ဖော် ချောင်းကြည့်ရင်းဖြင့် ခင်ခင်ဖော်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်မြင်ပြီး ရင်တွေပါခုန်လာသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုစိတ်တွေ ဝင်လာမိတာလည်းတော့ မသိပေ။ ခင်ခင်ဖော်က ရေချိုးခန်းဝင်လျှင်လည်း ထဘီရင်ရှားပြီး ဝင်တတ်တာပါ။ ချက်တာ ပြုတ်တာ လုပ်တာ ကိုင်တာအားလုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပြုအမူတွေချည်းပဲမို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်မျိုး မြင်မိနေခြင်းလားတော့မသိ။

အေမီနှင့်တောင် နှိုင်းယှဉ်လို့မရတာမို့...။

အခန်း (၁၅)

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“ဒါဖြူဖြူဝေတို့ အိမ်လားမသိဘူး၊ ကျွန်တော် ဖြူဖြူဝေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းနှင့်လူကြီးမျက်မှောင်ကြူတ်သွား၏။ သူ့ကိုလည်း ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်သည်။ စမတ်ကျကျဝတ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာမို့၊ ဖြူဖြူဝေရဲ့ဦးလေး (သို့မဟုတ်) အဖေဖြစ်သူ အထင်တော့ မသေးလောက်ပေ။

ပြီးမှသံဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးပြီး

“ခဏစောင့် ဖြူဖြူဝေ ရေချိုးနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညှော်ခန်းဆိုဖာခုံမှာနေရာပေး၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ထိုလူကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေက အခုထိ သူ့ကိုအကဲခတ်နေဆဲမို့ နေရထိုင်ရတာ ခက်လှသည်။

“မင်းက ဖြူဖြူဝေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“ဪ... ဟိုတုန်းက ခင်မင်ခဲ့တဲ့မိတ်ဆွေဟေ့ပါ”

“သူနဲ့ ဖုန်းဆက်ချိန်းထားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ အရင်တုန်းကပေးထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်က ဆက်သွယ်လို့မရတာနဲ့ အိမ်လိပ်စာစုံစမ်းပြီး လိုက်လာတာပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ခင်ဗျာ”

“ဘာကိစ္စအကြောင်းရှိလို့ ဖြူဖြူဝေခွဲတွေ့ချင်တာလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဟိုး... ဒီလိုပါ”

သူ့ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိပေ။ ဒီလိုဒီအကြောင်းနှင့် လာတွေ့တာပါလို့ ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ တခြားမိသားစုလည်း မမြင်မတွေ့တာမို့ ဖြူဖြူဝေက သူ့အဖေနှင့်သာ နေပုံပေါ်သည်။

အဖေမဟုတ်လျှင်တော့ ဦးလေးပဲဖြစ်မှာပါ။

“ဒီမှာ မင်းနာမည်”

“ဟုတ်ကဲ့... နေရောင်ဝါပါခင်ဗျာ”

“အင်း... မင်းနာမည်ပြောပြီး ခေါ်ပေးမယ်။ သူကရေချိုးရင် ကြာတတ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဘိုးတော် နောက်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာမှာတော့ ဖြူဖြူဝေထွက်လာပြီး သူ့ကိုမြင်သွားကာ မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးလောက်အောင် အံ့ဩနေ၏။

“နင်း... နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘာကိစ္စ ငါ့အိမ်ကို ရောက်လာတာလဲ”

“ဪ... ကိစ္စလေးနည်းနည်းရှိလို့ပါ။ နင့်ကိုမေးချင်တာလေးတွေလည်းရှိလို့ ငါနဲ့အပြင်ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟဲ့... ဘာကိစ္စအရေးကြီးနေလို့ ငါကလိုက်ရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ငါဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူးနော်၊ ငါ့ကိုလာမနွယ်နဲ့”

“နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါမေးစရာရှိလို့လာပါတယ်ဆိုမှ ဘာလို့ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ့ကို ဘာမှလည်းမမေးပါနဲ့၊ ပတ်လည်းမပတ်သက်ပါနဲ့၊ နင်ဖြန်ပါတော့ သွားပါတော့”

“ဟား... ငါသိချင်တာ မသိရဘဲနဲ့ ငါမပြန်ဘူး၊ ငါမသွားဘူး”

“ဘာ”
ဖြူဖြူဝေ နောက်ခန်းဘက်ကို မသိမသာလှည့်ကြည့်ပြီး ဒေါသဖြစ်ကာ မျက်နှာလေးနီမြန်းနေသည်။ ဖြူဖြူဝေ ဘာတွေကြောက်လန့်ချသည်မသိပေ။

“ခင်ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့အပြင်လိုက်ခဲ့ပါ”
“ငါလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ လိုက်လို့မရဘူး”

“ဒါဆို ဒီမှာပဲ မေးရမှာလား”
“နင်း... ဘာတွေမေးချင်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်မေး၊ ပြီးရင်ပြန်”

“ငါနဲ့တွဲခဲ့တဲ့အတောအတွင်းမှာ နင်နဲ့ငါမှားယွင်းငြိစွန်းခဲ့တာရှိခဲ့လား”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”
“ကိုယ်ဝန်တွေ ဘာတွေရခဲ့သလားလို့မေးတာ၊ နင်ကလေး”

“ဘာတွေချပြီး တာဝန်မယူနိုင်တာမျိုး”
“နေရောင်ဝါ နင်း... နင်ပြန်တော့၊ နင်ပြန်လိုက်ပါတော့၊ သူ့...”

“နားထောင်နေတယ်၊ နင်ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ”
“ဘယ်ကသူလဲ၊ နင့်အဖေလား၊ နင့်ဦးလေးလား”

“အဲဒါ ငါ့ယောက်ျား”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါ သူ့လန့်ဖျပ်၍ ဆိုဖာခုံပေါ်က ခုန့်ထမိမတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဖြူဖြူဝေဝေယောက်ျားတို့လား။ အဖေလောက်ရှိသည့်သူကိုယူထားတာ ဖြူဖြူဝေဝေဘဝက သနားစရာပါ။ ဖြူဖြူဝေ တော်တော်လေးကြောက်လန့်နေဟန်ဖြင့်

“သူကအရမ်းသဝဏ်တိုတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံတာမကြိုက်ဘူး၊ အတိတ်က ငါ့ဘဝကိုလည်း မေ့ထားခိုင်းတာ”

“အဲဒါကြောင့် ငါနဲ့ရတဲ့ကလေးကို ငါ့ဆီပို့လိုက်တာလား”

“နင်ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင်နဲ့ငါဘာဖြစ်ခဲ့လို့ ဘယ်ကမ္မေ့တဲ့ကလေးကို နင့်ဆီပို့ရမှာလဲ”

“သေချာလား ဖြူဖြူဝေ၊ ငါနဲ့ဘာမှဖြစ်ဘူးဆိုတာ”

“ဟဲ့... ငါက ငါ့ဘဝအပျက်ခံပြီး ညာစရာလား၊ နင်မြန်မြန် ပြန်ပါတော့၊ ငါနဲ့သူ နင်ပြန်သွားတာနဲ့ ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်တော့မှာ”

“နင်ကဟား... အဖေလောက်အရွယ်လူကြီးကို ယူရသလား”

“ဟဲ့... အဲဒါ ငါ့ဘဝနဲ့ငါ့အကြောင်းပါ၊ ငါတို့တစ်မိသားစုလုံး သူ့ကိုမှီခိုနေရတာ၊ နင့်ကြောင့် ပြဿနာတက်ပြီးကွဲရင် ငါတို့တစ်မိသားစုလုံးဘဝသွားပြီ၊ မြောင်းထဲရောက်ကုန်မှာသိလား”

“ဟင်”

သူ့လာမိတာမှားပြီလား။ ဖြူဖြူဝေတို့ဘဝကို ဖျက်ဆီးသလို ဖြစ်သွားပြီလား။ သူ့ယောင်ယမ်းစွာ အခန်းဘက်ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာတော့ မျက်ခုံးနှစ်ခုတွန့်ချိုး မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ ကြည့်နေသော ဖြူဖြူဝေ ယောက်ျားရဲ့ မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်မိသွားလေသည်။

“ဆောရီး ဖြူဖြူဝေ၊ ငါနင့်ဆီကိုလာတာ ငါမှားခဲ့တာရှိရင်

တာဝန်ယူချင်လို့ပါ...။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးမိသလို ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေး... အခုနင်တောင်းပန်ရုံနဲ့ ငါတို့အဆင်မပြေနိုင်တော့ဘူး၊ ပြဿနာတက်တော့မှာ၊ နင်သွားတော့ ပြန်ပါတော့”

“နင်ငါနဲ့ကလေးမရတာတော့ အမှန်ပါနော်”

“အမယ်လေး... သွားပါတော့ဆိုဟယ်၊ နင်မသွားရင် ငါ့ရဲခေါ်လိုက်တော့မှာ”

“ဟား... မ... မလုပ်ပါနဲ့၊ သွား... သွားပါမယ်”

သူ့နောက်ကြောင်း လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ပြန်ပြေးလာခဲ့ရသည်။ သူ့လည်း အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင်အဖြစ်လို ဘာထူးလို့လဲ၊ အရိုက်မခံရ၊ ရဲအတိုင်မခံရတာဘဲ တော်သေးသည်။

သူတို့တွေ ကလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုလျှောက်လုပ်နေလို့ တော့ မဖြစ်တော့ပေ။ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးတွေကို ဒီလို တုံ့တိုးမမေးလျှင်ရော ဘယ်လိုမေးရမလဲ။ ကလေးမှာ ကလေးအမေတော့ ရှိမှဖြစ်မည်။

ကလေးအမေ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ ကလေးရဲ့ အဖေကရော ဘယ်သူလဲ။ သူ့လား၊ အောင်ဇော်လား၊ ထူးမောင်လား။

သူတို့တွေကြောင့်တော့ တခြားသူတွေမှာ အချစ်ရေ၊ အိမ်ထောင်ရေးတွေ ပဋိပက္ခဖြစ်ကြရတော့မှာတော့ အမှန်ပင်။

ဒီအကြောင်းတွေမှာ တရားခံကတော့ ရှိနေသည်။ ကလေးကို လာပို့သည့်သူ။ သူတို့ဆီကို ကလေးရောက်အောင် ပို့လိုက်သည့်သူ၊ မင်းဘယ်သူလဲ။ ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ...။

အခန်း (၁၃)

“ငါလည်း မသိတော့ဘူးကွာ၊ သူ့မှာအိမ်ထောင်ရှိမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ အသက်ကကြီးကြီးဆိုတော့ သူ့အဖေ သူ့ဦးလေး အဲလိုပဲ ထင်တာပေါ့၊ ကလက်တက်တက် ပေါ့ပျက်ပျက်နေခဲ့တဲ့သူက ဒီလောက် အသက်ကြီးတဲ့သူကြီးကို လင်တော်ထားတာတော့ အံ့ဩစရာပဲ”

“သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်းပေါ့ကွာ၊ နေတာထိုင်တာ ဘယ်လောက်ပေါ့ပျက်ပျက်ဖြစ်နေနေ မိသားစုအတွက် ဘဝကိုရင်းတာတော့ လေးစားစရာပါ၊ အခုမင်းကြောင့် ပြဿနာတက်ရင်တော့ မင်းသူမိသားစုဘဝကို ဖျက်ဆီးလိုက်တာပဲ”

“အေးကွာ၊ ငါဘာပြန်လုပ်ပေးရမလဲ မသိတော့ဘူး”

နေရောင်ဝါ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူဝေဝံ့စံက ပြဿနာတက်မှာ အရမ်းကိုစိုးရိမ်နေတာမဟုတ်လား။ နွားအိုမြက်နကြိုက်သည့်လူကြီးက ဘယ်လောက်တောင် သဝန်တို့ပြီး ပြဿနာရှာတတ်သည် မသိပေ။

“မင်းက အဖေဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးလေးဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူကြီးမသိအောင် တိုးတိုး သက်သာလေး မေးဖို့ပြောဖို့ကောင်းတယ်”

“ငါ့သူ့ကို အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်ပါသေးတယ်၊ ပြောစရာ မေးစရာ

ရှိလို့ဆိုပြီး၊ သူ့ကိုယ်က ကျောက်ကန်ကန်ပြီးငြင်းနေတာ၊ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း မသိရမှာစိုးပြီး မေးလိုက်တာပေါ့၊ ငါ့ကိုခေါ်ပြီး ဖမ်းမချုပ်တာကံကောင်း”

“မင်းက ကံကောင်းနေ၊ ဖြူဖြူဝေဝေတော့ ကံဆိုးနေလောက်ပြီ၊ ဒီအရွယ်တွေမွန်ရင် အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ်ကွာ၊ သူတို့မှာ အသက်ကြီးတဲ့ အားနည်းချက်ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ရတာဖမ်းကုပ်ပြီး ဘယ်အလွတ်ပေးချင်ပါ့မလဲ၊ သူတို့တက်က စည်းစိမ်ဥစ္စာလည်း ရင်းထားရတယ်လေ”

“အဲဒါထားပါဦး၊ ငါတို့ဒီလိုတွေလုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်၊ ငါတို့ကသာ ကလေးကြောင့် တာဝန်ယူချင်နေကြတာ၊ သူတို့က သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့ အဆင်ပြေနေကြပြီ၊ ငါတို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲကွာ၊ ခင်ခင်ဇော်ကို ငှားထားတာကလေးအတွက်ရော ငါတို့အတွက်ရော အဆင်ပြေနေတာပဲ၊ ငါတို့မှာ အရမ်းတာဝန်ပိုသွားတာမျိုးမှ မရှိတော့တာ၊ ကလေးမှာ အမေ မရှိတာလေးပဲ သနားစရာကောင်းတာပါ”

အောင်ဇော်ပြောတော့ ထူးမောင် ခေါင်းညှိတ်ကာ ထောက်ခံသည်။

“ငါတို့ဘက်ကလည်း ဒီလောက်ဆို တာဝန်ကျနေပါပြီ၊ ကိုယ်နဲ့တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေအပေါ် မှားခဲ့ဖူးလားဆိုပြီး တာဝန်ယူဖို့အတွက် အကုန်လိုက်မေးတာပဲလေ၊ အမေမတော်လို့ ဒဏ်ရာအနာတရ တောင်ရတယ်၊ သိပ်ကိုယောကျ်ားပီသချင်တဲ့ကောင်တွေ ခံရတာတောင် နည်းသလိုပဲ”

ထူးမောင်စကားကြောင့် နေရောင်ဝါနှင့် အောင်ဇော်နှစ်ယောက်မိကြသည်။ သူတို့စကားပြောနေစဉ်မှာ ခင်ခင်ဇော် လုံချည်ချင်ရှားလျက်

ရောက်လာပြီ...။

“ခင်ခင် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ကလေးနိုးလာပြီ၊ ငိုသံကြားရင် ချော့လိုက်ကြပါဦးနော်၊ နို့ဘူးအဆင်သင့်ဖျော်ထားပြီးသားရှိတယ်၊ နို့တိုက်ပြီး ပြန်သိပ်လည်းရတယ်သိလား”

“ခင်ခင်ရယ်... ညကြီးမိုးချုပ်မှ ရေချိုးရလား၊ နေမကောင်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဪ... ဒီအချိန်မှအားတာ ဒီအချိန်မှပဲရေချိုးရတော့မှာပေါ့၊ တစ်နေ့လုံး ကလေးဝေယျာဝစ္စနဲ့ ရှင်တို့စားဖို့သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်ရာ ဖွပ်ရလျှော်ရနဲ့ ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေတာပဲ”

“အေးပါ... မင်းကို ငါတို့လစာပိုတိုးပေးပါမယ်၊ နောက်နေ့ကျ အလုပ်တွေလည်း ကူလုပ်ပေးပါမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်... သိုင်းကျူးပါ အဘွား”

ခင်ခင်ဇော်က အောင်ဇော်ပါးကို နမ်းကာထွက်သွားသည်။ အောင်ဇော်မျက်နှာက သဘောကျသလို ပြုံးပြီးနေ၏။ အောင်ဇော်ကို ကြည့်ကာ နေရောင်ဝါနှင့် ထူးမောင်အံ့သြနေကြသည်။

“ဟ... မျက်စိတဆုံးလိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြီးနေတာပဲ၊ မျက်နှာ ပိုးလေးဘာလေး သပ်ပါဦး”

“အေးလေး... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုသဘောကျပြီး ဖွန်ကြောင်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့၊ ဟိတ်ကောင်... မင်း ခင်ခင်ကိုကြိုက်နေတာလား”

“အ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားချင်းကြိုက်စရာလား”

“ခုခေတ်မှာ ဒါတွေကရိုးနေပြီလေ၊ မိန်းမအချင်းချင်း ယောက်ျားအချင်းချင်း ချစ်ကြကြိုက်ကြယူနေကြတာပဲ၊ လိင်တူချစ်သူများအဖွဲ့ဆိုပြီးတောင် ရှိသေးတယ်”

“ရှေးဘဝ အတိတ်ရေစက်ကြောင့် သံယောဇဉ်တွေကြောင့် အတူနေဖြစ်သွားကြတာပါ၊ လူ့အချင်းချင်း မုန်းတာကမကောင်းဘူး၊ ချစ်တာက မင်္ဂလာတစ်ပါး မဟုတ်လား”

“အောင်ဇော်စကားတွေ တော်တော်တတ်လာပြီ၊ အချစ်ကသင်ပေးတဲ့ သမ္မာကျမ်းစာတွေထင်တယ်၊ ငါကတော့ ကေသီလှိုင်တို့ အေမီတို့ ကဲ့ရဲ့သလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးနော်၊ အောင်ဇော် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေ”

ထူးမောင်က အောင်ဇော်ပါးကိုလက်ညှိုးနှင့်ထိုးကာ သတိပေးနေသည်။ အခုတလော ဆိုင်မလိုက်ချင်ဘဲ အိမ်မှာပဲအနေများနေသော အောင်ဇော်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေရတာပါ။

ခင်ခင်ဇော်ကိုကြည့်သောမျက်လုံးများက သိပ်တော့မလွယ်။

“ကလေး... ကလေးငိုတယ်”

“ဟာ”

သုံးယောက်သား ကလေးဆီအမြန်ရောက်သွားကြသည်။ တလေးကို နို့ဘူးတိုက် သေးဝတ်လဲဖြင့် အားလုံးပျာယာခတ်သွားကြ၏။ ဒီကလေးကို သူတို့အားလုံး သံယောဇဉ်ရှိနေကြသည်။ မောရပန်းရမုန်းလည်း မသိပါ။ အပျော်အပါးမက်ဖို့လည်း သတိမရကြတော့ပါ။ ဒီကလေးလေးက သူတို့ရဲ့ဘဝလေးဖြစ်နေသည်။

ခင်ခင်ဇော် စောင့်ရှောက်မှုကောင်းတာတောင် စိတ်မချနိုင်။

ခင်ခင်ဇော်က သူစိမ်းမို့ဖြစ်ပါလားဆိုပြီး အိမ်မှာတစ်ယောက်ကတော့ အမြဲချန်နေရစ်သည်။

ကလေးကိုတစ်ယောက်တလှည့် ချော့ဖြူထိန်းကျောင်းရင်းဖြင့် သံယောဇဉ်တွေက တဖြည်းဖြည်းရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့လာကာ အချိန်တွေက ရင့်ရော်ကြာညောင်းလာလျက်...။

အခန်း (၁၄)

“ဝုန်း... မြန်း”

“ဟင်... ဖေဖေ... ဖေဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မခေတ်နဲ့ ကြုံကြုံ တို့လာကြပါဦး”

ဦးမင်းသွင် ဗိုက်ကိုနှိပ်ရင်း ပစ်လဲသွားတာမို့ အိမ်အကူမိန်းကလေးတွေကို ရမံမင်းသွင် ထိတ်လန့်တကြား အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေသော ကောင်မလေးတွေ ဝရုန်းသုန်းကားပြေးထွက်လာကြ၏။

“မြန်မြန်... ဖေဖေကို အခန်းထဲတွဲပို့မယ်၊ ပြီးရင် ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ် မြန်မြန်လုပ်”

ပါးစပ်ကပြောရင်း သုံးယောက်တွဲ၍ ဖေဖေကိုအခန်းထဲခေါ်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာထက်ရောက်တော့ ဦးမင်းသွင်ချွေးတွေ ပြန်ကာသတိတောင် လစ်ချင်ချင်ဖြစ်နေ၏။

“ဖေဖေ ဆေးရုံသွားမလားဟင်၊ ဆေးရုံရောက်မှ အမြန်သက်သာမယ်ထင်တယ်”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ဖေဖေသောက်နေကျ ဆေးလေးအသောက်လိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဆရာဝန်လည်း မခေါ်ပါနဲ့”

“နိုင်ငံခြားကိုပဲ ပြန်သွားနေကြမလား ဖေဖေရယ်၊ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မှ ဖေဖေကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဒီကိုပြောဦးလာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဟိုမှာဖြစ်နေလို့ သေချင်သေ ကိုယ့်မြန်မာပြည်မှာသေမယ်ဆိုပြီး ဖေဖေပြန်လာတာပါ”

“ဖေဖေရောဂါက ဘာရောဂါမို့ ဒီလိုသေကြောင်းတွေ ပြောရတာလဲ ဖေဖေရယ်၊ ရောဂါရှိရင် ဆေးကုလို့ရတာပဲ၊ နိုင်ငံခြားမှာဆိုရင် ပိုပြီး အဆင့်မြင့်သေးတယ်”

“လူ့အသက်ကိုတော့ ဘယ်နိုင်ငံကမှ မကယ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်”

“ဖေဖေ... ဖေဖေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဖေ... ဖေဖေရောဂါက ဘာရောဂါမို့လဲ”

ဦးမင်းသွင် မပြောရက်သလို တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို ဒီအဖေက အသည်းကင်ဆာရောဂါဖြင့် လူ့လောကကြီးမှာ ကြာကြာမနေရတော့ဘူးလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြောရက်ဖို့မလဲ။

ဟိုနိုင်ငံမှာ ဆွေမရှိဖျိုးမရှိ ယောင်လည်လည် အထီးကျန်ပြီး အနိုင်ကျင့် ဖော်ကာခံရမှာစိုးလို့ သမီးကိုမြန်မာပြည် ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာပါ။

မြန်မာပြည်ရောက်လာကြတာ တစ်ပတ်ပင်မရှိကြသေးပေ။ ဟိုမှာ ကျန်းမာရေးအခြေအနေဆေးစစ်ကြည့်တော့ အသည်းကင်ဆာဖြစ်သည့် လက္ခဏာတွေ ရသည်ဟု ဆရာဝန်အချင်းချင်း ပြောနေကြတာကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကိုယ်က အရက်ကိုကြိုက်လို့ ညနေတိုင်းသောက်ဖြစ်သည့် ဆိုးကျိုးတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျန်းမာရေးဆေးစစ်ဖို့တော့ မမေ့

လေ့လာခဲ့ဖူး။ ကျန်းမာရေးလိုက်စားတာကြောင့် ဘာရောဂါမှလည်း မဖြစ်ခဲ့။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျန်းမာရေးကောင်းကောင်းဖြင့် တက်တက်ကြွကြွလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်ကာ ငွေရှာနိုင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ အသည်းကင်ဆာတဲ့။ ရှာထားသမျှငွေတွေဖြင့် ချိန်ဆက်ကုသလိုတောင် အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်သည့် အာမခံချက်မရှိ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် လဲယူလိုမရသည့် ရောဂါပိုးပါ။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ”

“ဟင်... သ... သမီး”

“ပြောပါဖေဖေ၊ ဘာလို့ သမီးကိုမပြောတာလဲ၊ အရင်က မြန်မာပြည်ကို ခြေဦးတောင်မလှည့်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ အခုကျတော့ အိမ်ကို ဇွတ်ဝယ် လုပ်ငန်းတွေခွတ်ပြောင်းနဲ့ မြန်မာပြည်ကို အစီအစဉ်မရှိ၊ သမီးကို မတိုင်ပင်ဘဲ ပြောင်းလာတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သမီးကိုလည်း ပြောဦးမှပေါ့ဖေဖေ”

“အေးလေး... ဒီကိုရောက်လာပြီဆိုတော့ သမီးလည်းသိတော့ သိသင့်ပါပြီ၊ ဖေဖေရင်ဘက်တွေ အရမ်းအောင့်နေလို့ ဆေးလေးတော့ သောက်ပါရစေဦး သမီး”

“ဟုတ်... ဖေဖေ”

ဦးမင်းသွင် သောက်နေကျဆေးလေးကို ကြုံကြုံက ရေဖန်ခွက်လေးနဲ့ အတူတူကမ်းပေးသည်။ ဦးမင်းသွင်က ယူသောက်ပြီး သက်ပြင်းတွေ လေးတွဲစွာချသည်။

“ကြုံကြုံကို အလုပ်သွားလုပ်ကြလေ၊ အန်ကယ် သက်သာပါပြီ”

ဦးမင်းသွင်က ကြုံကြုံတို့ကို ထွက်သွားခိုင်းလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ သမီးလေးရမုံမင်းသွင်တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၏။

“သမီးလေး”

“ရှင်... ဖေဖေ”

“တကယ်လို့ ဖေဖေလူလောကကြီးက ထွက်သွားရပြီဆိုရင် ဆူဘဝကြီးထဲမှာ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိတစ်ယောက်တည်းနေရတော့မှာနော်”

“ဖေဖေက ဘာလို့သမီးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မှာလဲ၊ ဘာလို့ ဖေဖေထွက်သွားရမှာလဲ၊ အဲလိုမလုပ်ရဘူးနော် ဖေဖေ၊ အဲလိုထုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သမီးမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတာလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ခွင့်မပြုလို့ အိမ်ထောင်လည်း မပြုခဲ့ရဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေမှားပါတယ် သမီး၊ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိတာတော့ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ သမီးအမေက သမီးငယ်ငယ်လေးကတည်းက နောက်ယောက်ျားယူသွားခဲ့တယ်၊ ဖေဖေ အလုပ်လုပ်သွားနေတဲ့အချိန်မှာ သမီးကို သူများတွေကိုပေးခဲ့လို့ ဖေဖေစိတ်နာပြီး မြန်မာပြည်ကိုပါ ခွန်ခွာခဲ့တာ၊ သမီးလေးနဲ့အတူတူ နိုင်ငံခြားကိုထွက်လာပြီး ဒီလိုဘဝမျိုး ရောက်အောင်အထိ မခံချင်စိတ်တွေနဲ့ ဖေဖေကြိုးစားခဲ့တာ သမီး”

“ဖေဖေ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ မေမေ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေတော့ ဒီရန်ကုန်မြို့မှာရှိဦးမှာပေါ့”

“ဖေဖေဘက်ကတော့မရှိဘူး၊ ဖေဖေက တောကနေ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ ရန်ကုန်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ တက်လာတာ၊ သမီးအမေနဲ့ဆုံပြီး လက်ထပ်တယ်၊ အဲဒီမှာမပြည့်စုံတဲ့ဘဝနဲ့မို့ သူတို့ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းကြားမှာ ဖေဖေအနိမ်ခံရ အနိမ်စက်ခံရတယ်၊ နောက်ဆုံး သမီးအမေလင်ငယ်နေတာကိုတောင် ပြည့်စုံအောင်မှ ရှာမပေးနိုင်တာဆိုပြီး ဖေဖေကို အပြစ်ပြောကြတယ်၊ သမီးအမေကိုတော့ မြှောက်မင့်အားပေးကြတယ်”

“တော်တော်ဆိုးတာပဲနော်”

ဖေဖေကို ထောက်ခံကာ၊ ဆွေမျိုးတွေကိုရှုတ်ချလိုက်မိသည်။ ဒါကြောင့်မို့ ဖေဖေက နိုင်ငံခြားမှာအရမ်းအလုပ်ကြိုးစားပြီး ငွေရှာခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ ဖေဖေက အံတစ်ချက်ကြိတ်ရွှံ့...

“ဟုတ်တယ် အရမ်းဆိုးတယ်၊ သမီးအမေဘက်က ဆွေမျိုး တွေရှိပေမယ့် သူတို့ခွဲတော့ပတ်သက်လို့မဖြစ်ဘူး သမီး”

“ဒါဆို ဖေဖေလည်း သမီးကိုတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့ မဖြစ် ဘူး ဖေဖေ၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း လောကကြီးကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရ မှာလဲ၊ အနားမှာရှိတဲ့သူတွေက ဖေဖေဝန်ထမ်းတွေ သူစိမ်းတွေရည်း ပဲ၊ ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံး သူတို့အနိုင်ကျင့်ယူသွား ကြမှာပဲ၊ သမီးက ဘာမှနားမလည်တာ”

မျက်စိသူငယ်နားသူငယ် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည့်သမီးအတွက် ဦးမင်းသွင် မျက်ရည်ကျလောက်အောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

“ဟင်...ဖေ...ဖေဖေ ငိုနေတာလား”

“သမီးလေးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ ဖေဖေစိတ် မကောင်းလွန်းလို့ပါကွယ်”

“ဖေ ... ဖေဖေက ဒီစကားပဲပြောနေတယ်၊ ဖေဖေက ဘာ ရောဂါနဲ့မို့ သေမှာလဲ၊ သေရမှာလဲ”

“အသည်းကင်ဆာ”

“ရှင်... အသည်းကင်ဆာ... အသည်းကင်ဆာ ဟုတ်လား ဖေဖေ”

ထိတ်လန့်အံ့ဩလွန်းစွာအမေးမှာ ဖေဖေ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ရန်မင်းသွင်ပြုလဲကျမတတ် ပျော့ခွေသွားရသည်။

“ဖေဖေရယ် ဖြစ်ရလေ၊ အဲဒီရောဂါဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း ဖေဖေ သိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ သမီးကိုဘာလို့ မပြောတာလဲ၊ မပြော

ဘာလဲ ဖေဖေ”

“သိသိချင်း ဖေဖေလည်း ချက်ချင်းအသက်ထွက်လောက် ဘာလဲကို ခံစားလိုက်ရတယ်သမီး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကို မပြောရက်ခဲ့ဘူး၊ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှာပါလားလို့တွေးပြီး စိတ်ထိ ခက်စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာကို ဖေဖေ စိုးရိမ်ခဲ့တယ်”

“ဖေဖေရယ်”

ရောဂါထက် သူမအတွက် တွေးနေတာမို့ အခုမှပိုပြီးဖေဖေ အတွက် စိတ်ထိခိုက်ရလေသည်။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝဖြင့် သူ မှားနိုင်မှာ လူမျိုးခြားတွေအလယ်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားပေး ကြင်နာရင်းဖြင့် နေခဲ့ကြရတာပါ။

ဖေဖေက သူမကို ပြည့်စုံစွာထားသည်။ ကောင်းမွန်စွာ ပညာ သင်ပေးသည်။ သူများအခစား ဝန်ထမ်းဘဝကနေ အချို့ရည်စက်ရုံ တည် ထောင်နိုင်သည်အထိ ကြိုးစားနိုင်ခဲ့သူပါ။ နိုင်ငံခြားမှာက ကြိုးစားရင် ခြိုးစားသလောက် ဘဝတိုးတက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ ရှိသည်မဟုတ် တာ။

“သမီးလေး... အရမ်းအားငယ်သွားလား သမီးရယ်”

“ဖေဖေတောင် ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရသေးတာ၊ ဘယ်တတ် ပြီးပါ့မလဲ ဖေဖေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနေထိုင်သွားရုံပဲရှိတာပေါ့”

သမီးမျက်ရည်ကျတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ ဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပြဖို့ နှုတ်တို့ဆွဲအလေးလံနေသည်။ ဒီအဖေကြီး မှီ အပြစ်တင်မှာမလွဲဘူး မဟုတ်လား။

“ဖေဖေ... ဒီမှာ ဆရာဝန်ထပ်ပြုကြည့်ပါဦးလား၊ ဟိုမှာဆို

အဖေက တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးတယ် လိုက်နာတယ်”

“စစ်တော့ရော ဘာလုပ်တော့မှာလဲ သမီးရယ်၊ ဒေသမယ့်လူ

ဖြစ်နေပြီပဲ။ သေမယ့်ရက်ကိုစောင့်နေရတဲ့သူအတွက် ဘာမှလည်းမရှိ
လင့်ချက် မရှိတော့ပါဘူး”

“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗေဗေ၊ ဆေးဝါးကုသပြီး အသက်ကို
ရှည်အောင်လို့တော့ ဆွဲဆန့်လို့ရပါတယ်”

“အေးပါ အခုတော့ ဖေဖေ စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်၊ နောက်
တော့ ဖေဖေ ဒီကဆရာဝန်တွေနဲ့ အသက်ကိုဘယ်လောက်ထိ ဆွဲဆန့်
ပေးနိုင်မလဲ တိုင်ပင်ကြည့်တာပေါ့”

သမီးလေး မျက်နှာမကောင်း။ ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ထိခိုက်
သွားသည်ဆိုတာ ခန့်တောင် မခန့်မှန်းရဲချေ။ လောကကြီးမှာ ဒီအဖေ
ဒီသမီးပဲ တွယ်တာစရာရှိတာ မဟုတ်ပါလား။

ဒီကြားထဲ စုံစမ်းစရာရှိတာ စုံစမ်းပြီးလျှင်တော့ သမီးကိုဖွင့်
ပြောပြသင့်တာ ဖွင့်ပြောရတော့မှာပါ။ ဒီအဖေကြီးကို အပြစ်တင်မှန်းသွား
လည်း ခံရုံပေါ့။

သမီးအပေါ်ထားသည့်မေတ္တာတွေကြောင့်ပဲ မဟုတ်ပါလား...။

အခန်း (၁၅)

“သားသားရေး... သားလေးရေး၊ အို... အို သားသားက ချိုချို
ဆာလို့လား။ ဖေကြီးတိုက်မှာပေါ့ကွာ၊ မငိုနဲ့နော်”

“မင်းပဲ ဖေကြီးလုပ်မနေနဲ့ ငါလည်းဖေကြီးပဲ၊ လား... သား
သား... လာ၊ ဖေကြီးဆီလာ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ၊ ငါတစ်ခါမှကို မချီရသေးဘူး။ ငါ့ကိုပေး
နဲ့ သားသားရေး... သားသားလေးရေး ဖေဖေဆီလာပါဦး”

ကလေးက သူတို့သုံးယောက်လက်ထဲမှာ ဟိုရောက်လိုက်ဒီ
ရောက်လိုက်။ ညဘက်သုံးယောက်ဆုံပြီဆို ကလေးကိုခင်ခင်ဇော်တောင်
ထိန်းစရာမလိုပေ။ ချီလို့ပိုးလို့ကောင်းသည့်အရွယ်လေး ရောက်လာသည်
နဲ့ သူတို့အားလုံး လက်ပေါ်ကကို မချချင်ကြ။

“ကလေးက အိပ်ရမယ့်အချိန်ရောက်နေပါပြီရှင်၊ ဒီကိုလည်း
ပေးကြပါဦး၊ တကတည်း ဖြစ်ပျက်နေကြတာ”

“ခင်ခင်ရယ်၊ ကလေးကနေနေတဲ့ဥစ္စာ မသိပ်ပါနဲ့ဦး၊ ငါတို့နဲ့က
ဒီအချိန်လေးပဲ ကောင်းကောင်းတွေ့ရတာ”

“ကလေးဆိုတာ အိပ်ချိန်အိပ် စားချိန်စားမှ ကျန်းမာရေးကောင်း
တာ၊ ဟိုနေ့က ရေချိုးကြာသွားတာတောင် ဆေးခန်းပြေးလိုက်ရတယ်

မဟုတ်လား။ ကလေးတစ်ယောက်ပြုစုရတာ လွယ်တယ်များ အောက်
မေ့နေလား။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပိုးမွှေးသလိုမွှေးရတာ”

“အဲဒီအတွက် ခင်ခင်ကို ငါတို့အားလုံး ကျေးဇူးတင်နေကြတာ
ပါ။ လစာပေးခိုင်းထားတဲ့ဝန်ထမ်းလို့လည်း မအောက်မေ့ပါဘူး။ တကယ်
ပြောတာပါ”

အောင်ဇော်တို့ကတော့ ခင်ခင်ဇော်ကို ဆက်ဆံသည့်နေရာမှာ
ချိုသာ ပျော့ပျောင်းညင်သာလွန်းသည်။ အခွင့်အရေးပေးတာထက် စပွန်
ဆာပေးချင်နေသလားပင် မသိပေ။

ခင်ခင်ဇော် ကလေးချိုပြီး ထွက်သွားချိန်မှာတော့

“အောင်ဇော် မင်းစိတ်လေးဘာလေးထိန်းဦး၊ မင်း ခင်ခင်ဇော်
ကို ငြိနေတာမဟုတ်လား”

“ကြာလာတော့လည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်လာတာပေါ့ကွာ၊ ငြိ
တော့ သူကမိန်းမတွေထက်တောင် မိန်းမပီသတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ
လုပ်ယူချင်တိုင်းရတဲ့ အရည်အချင်းမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“မင်းကလည်း ကြံဖန်ချီးကျူးနေ၊ ချစ်ရင်အပြစ်မမြင်တော့ဘူး
ဆိုတာ အမှန်ပဲ”

“ကဲ... အဲဒါပြောမနေပါနဲ့၊ ငါတို့သားလေးက ဘယ်နှလသား
ရှိနေပြီလဲမသိဘူး။ သူ့အတွက် မွေးနေ့ပွဲလေးလုပ်ပေးချင်တယ်၊ ကုသိုလ်
ဒါနလေးတွေ လုပ်ပေးချင်တယ်”

“အေးလေး... ကလေးက ဘယ်နှရက် ဘယ်နှလသားမှန်
လည်းမသိ၊ ဘာနေ့သားမှန်းလည်း မသိဘူး။ နာမည်လည်း မပေးရဘူး
သားသားလေးပဲ ခေါ်နေရတယ်”

“တစ်ခုတော့ ငါတို့လုပ်မှထင်တယ်၊ ကလေးကို နာမည်ပေးပြီး
ကိုယ့်ဘာသာမွေးနေ့ လုပ်တာမျိုးပေါ့၊ နာမည်မရှိ မွေးနေ့မသိဘဲ နေသွား

လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကွာ... ကလေးကို လာဖို့မယ်ဆိုရင်လည်း ကလေးမွေးနေ့
နဲ့ မွေးရက်လေးတော့ ရေးပေးသင့်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့သား၊
ဘယ်သူ့နဲ့ပတ်သက်တယ်ဆိုတာလည်း ပြောသင့်တာပဲ၊ စာလေးတစ်
ကြောင်း နှစ်ကြောင်းနဲ့ လူတွေကိုပဟောဠိလုပ်နေတယ်၊ ဒီကလူတွေက
တော့ အမျိုးမျိုးဒုက္ခရောက်နေကြပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကလေးပို့တဲ့သူမှာ တကယ်ကိုအပြစ်ရှိနေပြီ၊
အာဝန်မယူချင်လို့ ကလေးကို ဖအေခီဖို့မယ်ဆိုလည်း တိတ်ကျကျပေါ့၊
နဲ့ကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်စရာလိုသလား”

“အေးကွာ... ဘာမှန်းမသိလည်း၊ ကလေးကိုတော့ ငါတို့
သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြပြီပဲ၊ ငါတို့နဲ့ထိုက်လို့ ငါတို့ရတာ၊ ကလေးမှာ အဖေ
သံယောဇဉ်ရှိတယ်လို့ အောက်မေ့တာပေါ့”

အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ အခုတော့
ကလေးက သူတို့ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပါပြီ။ အောင်ဇော်က
အသံပြော

“ငါကလေးအိပ်ပြီလား သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ကလေးပဲကြည့်နော်၊ လူကြီးသွားကြည့်မနေနဲ့ဦး”

“ကြည့်ချင် ကြည့်ပါစေကွာ၊ သံယောဇဉ်များသွားတော့လည်း
အောင်ဇော် အလုပ်မထွက်တော့ဘူးပေါ့”

“မထင်နဲ့ ခင်ခင်ဇော်မှာ သူငယ်လေးရှိပြီး ဈေးသွားတိုင်းချိန်း
ဆွဲတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”
အောင်ဇော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ခပ်မြန်မြန်ပင်
နီးထဲဝင်လာခဲ့၏။ ခင်ခင်ဇော်က ကလေးကိုနို့တိုက်ကာ ကျော

လေးကိုဖွတ်၍ ချောသိပ်နေသည်။

“ခင်ခင် အိပ်နေပြီလား”

“ဪ... မအိပ်သေးပါဘူး၊ ကလေးသိပ်နေတာ”

“ကလေးအိပ်သွားပြီလား”

“အင်း... အိပ်သွားပြီ”

“ဒါဆိုစကားပြောလို့ရလား”

“ဘာပြောမလို့လဲ ပြော”

ခင်ခင်၏ ထိုင်နေသော ခုတင်စွန်းမှာပင် အောင်ဇော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခင်ခင်၏အိပ်ပုံပြင်က သံနပ်ခါးရနံ့လေးက အောင်ဇော်၏ နှာခေါင်းဝမှာ တိုးဝင်လာတာမို့ အောင်ဇော် ရိုးတိုးရွတ်ဖြစ်နေရှာသည်။

“ဟိုလေ... ခင်ခင်မှာ သူငယ်ရှိတယ်ဆို”

“အင်း... ရှိတယ်လေ၊ ချောမှချော လှမှလှ၊ ယောက်ျားပီတိတာလည်း အားရစရာကြီး သိလား”

ခင်ခင်၏ စကားကြောင့် အောင်ဇော်တော်တော်လေး ကြေညာသွားသည်။ မိန်းကလေးနှင့် အသည်းကွဲတာထက် ပိုခံစားလိုက်ရင် ဒီဝေဒနာခံစားရခြင်းက ကလေးလာဖို့လည်း လူကြောင့်ပင်။ သူ့ကလေးလာမဖို့လျှင် ခင်ခင်၏ကို ငှားစရာအကြောင်းမရှိသလို ဒီသံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်သွားစရာအကြောင်းလည်း မရှိပေ။

“ဟိုလေ... ခင်ခင် ဒီကနေ အလုပ်မထွက်သေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဒီဖိုင်နာသင်တန်းတက်ဖို့ ငွေပြည့်ရင် ထွက်မှာပေါ့၊ ခင်ခင်အရင်းအနှီးလာရှာတာပဲဥစ္စာ၊ ခင်ခင် ရည်မှန်းချက်တွေပြည့်အောင် ထုရဦးမယ်လေ၊ အဲဒါမှ သူငယ်လေးနဲ့အတူတူနေရမှာ”

“သားသားလေးကိုရော သံယောဇဉ်မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတော့၊ သားသားလေးကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ လူကြီးတွေကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ခင်အချစ်ရှိနေတဲ့ အတွက် သံယောဇဉ်တွေကို ထားချိန်တန်ရင်ထားခဲ့ရမှာပဲလေ”

“ဟား”

အောင်ဇော် တကယ်ကို ကြေကွဲသွားတာပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြာကြာမတွဲချင်ဘဲ၊ လက်ထပ်ဖို့ပြောလျှင် အကြောင်းရှာထားပစ်ခဲ့တာ ဝဋ်လိုက်ပြီထင်သည်။ ခင်ခင်၏နှင့်မှ ဝဋ်လိုက်ခံရတာတော့ လူကြားလျှင် ရယ်စရာကောင်းပေတော့မည်။

“သွားတော့မလို့လား၊ ခဏလေးနေပါဦး”

အောင်ဇော်ထရပ်မည်ပြင်တော့ ခင်ခင်၏ လက်ဆွဲထား၍ အောင်ဇော်ရင်တွေ ခုန်သွားသည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေက အေးစက်ပြီး အဖျားတက်ချင်သလိုတောင် ဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့

“ခင်ခင်လေးဆီ ဖုန်းဆက်ချင်လို့ပါ၊ သားလေးအနားမှာ ခဏလောက်စောင့်ပေးပါနော်”

“ဘာ”

စိတ်တိုသွားမှန်းသိတော့ ခင်ခင်၏က အောင်ဇော်ပါးကိုတစ်ချက်နှမ်း၍ မျက်စိတစ်ဖက်မိုက်ပြသည်။ အောင်ဇော် ပြုစားခံနေရပြီဖြစ်သည်မို့ ရူးပင်ရူးချင်လာ၏။

သူငယ်လေးနဲ့ ဖုန်းပြောနေခြင်းဟာ သူ့ရင်ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းနေသလို...။

အခန်း (၁၆)

ပြောလို့လည်းမဖြစ်၊ မပြောလို့လည်း မဖြစ်သောအကြောင်း အရာကြောင့် ဦးမင်းသွင်ရင်ထဲ မီးလို့ပူလောင်နေရသည်။ ကိုယ်က သေရ တော့မည့်သူ အပြစ်တင်ခံရမည်ဆိုလည်း ခံရရုံပေါ့။

သမီးတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမျိုး မကျန်ခဲ့ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ။

“ဖေဖေ ဆေးသောက်ပြီးပြီလား”

“အင်း... အခုလေးပဲသောက်ပြီးတယ် သမီး”

“သမီး နင်းနှိပ်ပေးရဦးမလား ဖေဖေ”

“ရပါတယ် သမီးရယ်”

“ဖေဖေသမီးကို ပြောစရာရှိလို့ဆို ဘာပြောမှာလဲ ဖေဖေ၊ သေ မယ့်လူတစ်ယောက်လို ဟိုဟာဒီဟာ မှာနေတာမျိုးတော့မလုပ်ပါနဲ့၊ သမီး အရမ်းဝမ်းနည်းလို့ပါ”

“အိုလိုမမှာရရင် သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာ ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမှာလဲ သမီးရယ်”

“ဒီက ဆရာဝန်တွေနဲ့ ဖေဖေ ထပ်ပြကြည့်ပါဦး၊ ဆေးထပ်စစ် ကြည့်ပါဦး ဖေဖေ၊ ဖေဖေကိုကြည့်ရတာ ဘာမှမဖြစ်သလို ကျန်းကျန်း

ဓာမာကြီး မြင်နေရတယ်၊ သေမယ်ဆိုတာ သမီး မယုံနိုင်ဘူး။ ယုံလို့မရ ဘူး ဖေဖေရယ်”

“ဝေဒနာတွေကို သမီး မမြင်ရအောင် ဖေဖေကြိုက်မိတ်ခံစား နေတာပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေလည်း လူကောင်းပကတိဖြစ်လိုက်ချင်ပါ တယ်၊ သမီးနဲ့အကြာကြီးနေချင်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“မပြောပါနဲ့တော့ ဖေဖေရယ်၊ မပြောပါနဲ့တော့”

ရမှမင်းသွင် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုချလိုက်မိသည်။ ဖေဖေ သာမရှိတော့ဘူးဆိုလျှင် သူမဘဝတကယ်ကို တစ်ကောင်ကြွက်အထီး ကျန်ပါ။ ဓတွေမရှိမျိုးမရှိ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးလို့မရဘဲ ယောင်လည် ထည် မျက်စိသူငယ်နားသူငယ် ကျန်ခဲ့ရမှာပါ။

“သမီးလေး... မငိုပါနဲ့သမီးရယ်၊ အားလုံးက ဖေဖေအမှားတွေ မှာ ဖေဖေ မကောင်းခဲ့တာပါ၊ တကယ်ဆို သမီးမှာချစ်သူရှိကတည်းက ထက်ထပ်ပေးခဲ့ရမှာ၊ ဒါဆိုရင် သမီးမှာ မိသားစုရှိနေတဲ့အတွက် အထီး ကျန်တော့ဘူး၊ မျက်နှာမငယ်ရတော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ဖေဖေ၊ သူ့အကြောင်း ကြားလည်း ကြားချင်တော့ဘူး၊ ပြောလည်း မပြောချင်တော့ဘူး၊ အရမ်းစိတ်နာတယ် အရမ်းမုန်းတယ် ဖေဖေ”

“သမီး”

“သူသာ မြန်မာပြည်ကိုပြန်မသွားဘဲ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်ခဲ့ သယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ ဖေဖေသဘောတူလာမှာပါလို့ သူ့ကိုပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမနေခဲ့ဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်သွားတယ်၊ နေလိုက်မလာရင် တစ်သက်စာပြတ်ပြီလို့ အကြောက်ကြီးနဲ့ သူပြောသွားခဲ့ တယ်၊ အဲဒီအချိန်က ဖေဖေကမြန်မာပြည်ကို စိတ်နာနေတဲ့အချိန်၊ သမီး က ဖေဖေကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သွားရ

မှာလဲ”

“အဲဒီအချိန်က သမီးကိုဖေဖေ အရမ်းကျေးဇူးတင်ခဲ့တာပါ။ အချစ်ကို ဦးစားမပေးဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ရလို့လေ”

“မိန်းကလေးမာနကြောင့်ပါ ဖေဖေ ကိုယ့်ဆန္ဒကို မလိုက်လျော့ဘဲ ဦးစားမပေးတတ်တဲ့ယောက်ျားကို သမီးဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုချစ်လို့ မခွဲနိုင်လို့ သေချင်သေသွားပါစေ၊ ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးဘူး။ သူ့ရှေ့မှာဘယ်တော့မှ ခံစားရတဲ့ပုံလည်း မပြဘူး”

သမီးရဲ့မာနများက လေသံတွေပါ တင်းပြတ်လာသည်။ အဲဒီအချိန်က သမီးနို့ကြွေးခဲ့တာကို မသိလို့မဟုတ်။ သမီးပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်တာကိုပဲ ချီးကျူးခဲ့တာ။

“သူ့ကိုမုန်းခဲ့ နာကြည်းခဲ့တာ တကယ်ရောဟုတ်ရဲ့လား သမီး”

“ရှင်”

“သူ့ကိုယ်ဝန်ကျန်ခဲ့တာကိုတော့ သမီးဖျက်ချမပစ်ဘူး။ လွယ်ပိုးပြီးရအောင်မွှေးခဲ့တယ်လေ”

“ဒါက သူ့ကိုမုန်းတာနာကြည်းတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ဖေဖေ မိခင်စိတ်ပါ။ မိခင်မေတ္တာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကဲ့ရဲ့မှာတောင် မရှက်နိုင်ဘဲ သမီးကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ပိုးခဲ့တာပါ။ ဒါ... ဒါပေမဲ့ သား... သားလေးက”

“သမီးရယ်”

ရင်သွေးရဲ့စိတ်နှင့် သမီးမျက်ရည်တွေကိုမြင်ရတော့ ဒီအဖေရဲ့ရင်မှာ မချိပေ။ သမီးမျက်ရည်တွေရဲ့ အဓိကတရားခံက ဒီအဖေကြီးမဟုတ်ပါလား။

“သမီးရဲ့ရင်သွေးလေးက မွှေးပြီးပြီးချင်း တကယ်မသေခဲ့ဘူးဆိုရင် သမီး ဘယ်လိုနေမလဲ”

“ရှင်”

“တကယ်တော့ သမီးရဲ့ရင်သွေးလေးမသေခဲ့ပါဘူး”

“ရှင်... ဖေ... ဖေဖေ ဘာပြောတာလဲ၊ ဘာပြောတာလဲ ဖေဖေ ရှင်းအောင်ပြောပါ”

“သမီးရင်သွေးလေး မွှေးပြီးပြီးချင်းဆုံးသွားတယ်။ သမီးမြင်ရင်စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ချက်ချင်းသင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ်ဆိုတာ အမှန်မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်”

“ဖေဖေ”

“အဲဒီကောင် ရင်သွေးကိုမလွယ်ဖို့ ဖျက်ချဖို့ပြောတာ သမီးလုံးဝလက်မခံခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မွှေးပြီးတာနဲ့ သေသွားတယ်ဆိုပြီး ဖေဖေ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ။ အင်း... စွန့်ပစ်တယ်လို့တော့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့။ ဖေဖေတပည့်တစ်ယောက်ကို မွှေးခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ရှင်... အ... အခုသားလေး... သားလေးက ဘယ်မှာလဲ

ဖေဖေ၊ သားယောက်ျားလေးမွှေးတယ်ဆိုတာပဲ သိရတာ။ သမီးတစ်ခါမှ တောင် မမြင်လိုက်ရဘူး။ ဖေဖေဘာလို့ အဲလိုလုပ်တာလဲ၊ ရက်စက်လိုက်တာ၊ ရက်စက်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်”

ရမုံမင်းသွင် လှိုက်လှိုက်ဆူဝေအောင်ခံစားလျက် မျက်ရည်ကျနေသည်။ ဦးမင်းသွင်လည်း စိတ်မကောင်းပါ။ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးလို့ သေမင်းကိုအံမတုနိုင်သည့် ရောဂါဆိုကြီးကို ခံစားနေရတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါသမီးရယ်။ အဲဒီအချိန်က ဖေဖေလည်း

သမီးကိုချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့ အမှားအမှန်ကို မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွှေးတဲ့ကလေးနဲ့ လူပုံအလယ်မှာ ဒုက္ခများ မျက်နှာငယ်မှာပဲ ဖိုရိုပ်ခဲ့တာပါ”

“ဖေဖေရယ် အဲဒီလိုသားလေးကို လုပ်မယ့်အစား သမီးကို သတ်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရင်သွေးလေးက ဘာမှမသိနားမလည် ပါဘူး အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖေဖေ မှားပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း မြေး လေးကို သူများဆီမှာထားရက်ဘဲ နှစ်လသားအရွယ်လောက်မှာ သူ့ အဖေဆီကို ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ရှင်... ဘယ်... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တယ် ဖေဖေ”

“ကလေးကို သူ့အဖေဆီ ပို့လိုက်တယ်လို့ပြောတာပါ။ သူက ဖအေဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကလေးရဲ့ဒုက္ခသုက္ခတွေ ခံသင့်တယ်မဟုတ်လား။ သူတစ်ပါး သူ့စိမ်းဆီမှာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့နေရာမှာထက်စာရင် သူ့အဖေဆီမှာ ဆိုတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ နေရဦးမယ်လေ။ လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက် လို တာဝန်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဖေဖေရယ် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ သားကိုဘာလို့ သူ့ဆီ ပို့လိုက်ရတာလဲ၊ သူတို့ကအပျော်အပါးမက်ပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေတဲ့သူတွေ၊ သူတို့သူငယ်ချင်းချင်းကလွဲပြီး ကျန်တာကိုအလေးအနက် ရိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေက အဲဒါကြောင့် သဘောမတူခဲ့တာမဟုတ်လား။ မြန်မာပြည်ကကောင်တွေ သောက်သုံးမကျဘူးဆိုပြီး ဖေဖေပဲလမ်းခွဲ ခိုင်းပြီးတော့ ဘာလို့သူ့ကို ကလေးသွားပေးရတာလဲ၊ ရက်စက်တယ်... ဖေဖေရယ်”

ရမုံမင်းသွင် ဆောက်တည်ရာမရ စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ငိုချလိုက် သည်။ သေမယ့်ရက်ကို စောင့်နေရသည့် အဖေကြီးကိုလည်း အပြစ် မတင်ချင်။ သူမကိုချစ်သည့်စိတ်နှင့် လျှောက်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ ဖေဖေက သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာနှစ်သိမ့်ပြီး...

“ဖေဖေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ်။

ဒီထာဆိုတာ သားသမီးကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အတ္တကြီးသွားတတ်တဲ့အမျိုးပါ။ အခုတော့ ဖေဖေနားလည်ပြီ၊ သမီးမှာ အဲဒီသားလေးသာရှိရင် ဖေဖေ သေသွားတောင် အဖော်မမဲ့တော့ဘူး။ အထီးမကျန်တော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

“အခု သားကိုဘယ်လိုပြန်ခေါ်မလဲ ဖေဖေ၊ ဘယ်လိုပြန်တောင်း မလဲ”

“အဲဒါတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားရဦးမှာပေါ့ သမီး”

“သူတို့သားလေးကို ကောင်းကောင်းမှစောင့်ရှောက်ထားရဲ့ ထား။ သူများတွေကိုပေးလိုက် စွန့်ပစ်လိုက်ပြီလားမသိဘူး”

“အဲလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး သမီး။ သူတို့ကလေးကို ကောင်း ကောင်းစောင့်ရှောက်ထားကြပါတယ်။ ဖေဖေလည်း မြန်မာပြည်ပြန် ချောက်ကတည်းက မြေးလေးနဲ့သူတို့အကြောင်းကို စုံစမ်းနေတာပါ”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူတူနေတုန်းလား ဖေဖေ”

“အင်... တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ပြီး အတူတူနေကြတယ်။ ထုပ်ခန်းလည်း စပ်တူရှယ်ယာပဲ”

“ဟွန်း... အခုချိန်ထိ သူငယ်ချင်းတွေကို မခွဲနိုင်မခွာနိုင် ချစ် နေတုန်းပဲကိုး”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို မြင်လည်းမြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာ လို့ မုန်းနေတာလဲကွယ်၊ ဒီသူငယ်ချင်းတွေနဲ့မို့ သူလည်း သူ့ဘဝမပျက်စီး အောင် ရပ်တည်နေတာပါ”

“ဖေဖေက အခုမှ သူ့ကောင်းကြောင်းလာပြောနေရလား။ အရင် တတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပျော်အပါးမက်တဲ့ကောင်၊ လတ်လျားလတ် လျားနဲ့ လက်ကြောတင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ သမီးဘဝအတွက် အားကိုးအား ထားပြုလို့ရမယ့်ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူးဆို”

သမီးပြောမှ ကိုယ်ပြောမိ တားမြစ်မိတာတွေအတွက် နောင်တ

ရမိသည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့စရိုက်ကိုမကြိုက်ရင် ကိုယ်က ပြုပြင်ပေးလို့ ရတာပဲ။ ကိုယ်သာအတ္တမကြီးမိခဲ့လျှင် သမီး သူ့အိမ်ထောင်လေးနဲ့သူ့ သူ့ဘဝလေးနဲ့သူ ရှိနေမှာပါ။

အခုတော့ သူတို့ချင်း နာကြည်းစရာလေးတွေ ဖြစ်သွားရတာ လည်း ကိုယ့်ကြောင့်ပင်။

“သမီး သူ့ကိုအရမ်းနာကြည်းနေသလား”

“ကိုယ့်ကိုတုန့်ဖိုးမထားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သမီး မနာကြည်း ဘဲနေပါ့မလား ဖေဖေ၊ သူ့သာခဏလောက်စောင့်လိုက်မယ်ဆိုရင် သမီး မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ သူ့သိသွားမှာပဲ။ အဲဒါဆိုရင် ဖေဖေလည်းမဖြစ်မနေ သဘောတူရမှာပဲလေ။ အခုတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်သွားတယ်။ သမီးကို ခေါ်လို့မရလို့ဆိုပြီး သူက အရင်စိတ်နာပြီး သမီးကိုအဆက်အသွယ်ဖြတ်တာပါ ဖေဖေ”

“အခု ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သားလေး တစ်ယောက်လည်းရှိနေပြီဆိုတော့ သမီးတို့ချင်းပြန်ပြီးအဆင်ပြေရင် ပို မကောင်းဘူးလား”

ဦးမင်းသွင်စကားကို ရမံမင်းသွင် ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါအောင် ယမ်းလျက် ပယ်ချလိုက်သည်။

“သူ့ကိုတော့ သမီးဒီတစ်သက် စိတ်မကူးတော့ဘူး ဖေဖေ... သမီးက ဖေဖေကိုထားပြီး မြန်မာပြည်ကိုမလိုက်နိုင်ဘူးပဲ ပြောတာပါ။ သူက သမီးကိုထားခဲ့တာပါ ဖေဖေ၊ သမီးဘဝမှာ သူ့ထက်သာတဲ့ ယောက်ျားကို ခေါင်းခေါက်ယူလို့ရပါတယ်။ သူ့ကိုတော့ စဉ်းကိုမစဉ်းစား တော့တာ”

“ဒါဆို မြေးလေးကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ သမီး”

“ပြန်ခေါ်ရမှာပေါ့ ဖေဖေ၊ သမီးခိုက်နဲ့ ကိုးလလွယ်ပြီး ဆယ်ထ

မှာ ဖွားထားရတဲ့သားပဲ။ သမီးအသက်နဲ့ရင်း ဒုက္ခခံပြီးမွေးလာရတာ ဒီအတိုင်းပြန်တောင်းလို့မရရင် တရားဥပဒေနဲ့ရင်ဆိုင်ပြီး တောင်းမယ်။ သူတို့က သားကိုဘယ်လောက်ပြုစုနိုင်စောင့်ရှောက်နိုင်မှာမို့လဲ”

“ဖေဖေသဘောကတော့ ဖေဖေမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သမီးကို ကိုယ့်အိမ်ထောင်လေးနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်မိသားစုလေးနဲ့ကိုယ် ကျန်ခဲ့စေချင် တယ်”

“တော်ပါပြီ ဖေဖေ၊ သူ့နဲ့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဖေဖေ မသေခင် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သမီးအမြန်ဆုံးယူပါ့မယ်”

“သမီး”

ဒီတစ်ခါ သမီးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ ဦးမင်းသွင် ထိတ်လန့် အံ့ဩသွားရလေသည်။ သမီးက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် ခေါင်းမာပြီး မပြင်တတ်ပါ။ ဒီအဖေကို မခွဲနိုင်လို့ ချစ်သူကိုစွန့်လွှတ်လိုက်တာလည်း ခေါင်းမာစွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒီအချိန်ကတော့ ကိုယ့်မှာကျေနပ်ခဲ့သည် ကြည့်နူးခဲ့သည်။ သမီးအပေါ် အချစ်တွေ မေတ္တာတွေလည်း ပိုခဲ့၏။ အခုတော့ သမီးကိုတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချပေ။

မိသားစုဘဝလေးနဲ့ဆို တော်သေးသည်မဟုတ်လား။ ဖျောင်းဖျ နားချမရလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ရတော့မှာပါ။ သမီးနောင်ရေး အေးချမ်းဖို့အတွက်...။

အခန်း (၁၇)

ဖုန်းဝင်လာလို့ ကောက်ကိုင်လိုက်ချိန်မှာ ကိုယ်မသိသော ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းရှင်တွေ ဆက်တာလား။ ကာစတစ်မာတွေဆက်တာလားတော့ မသိ။

“ဟယ်လို... အမိန့်ရှိပါ နေရောင်ဝါပါခင်ဗျာ”

“နေရောင်ဝါ”

“ဟင်”

ခပ်မာမာခေါ်လိုက်သည့်အသံက သူ့နားနှင့်ယဉ်ပါးခဲ့ဖူးသည်ဟု ထင်မိသည်။ တို့ပြတ်ပြတ် မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသော်လည်း ချိုရှရှ ဒီအသံက သူ့ကိုရစ်မူးစေခဲ့ဖူးသည်။

“မင်း”

“ရမုံမင်းသွင်လေ”

“ရ... ရမုံမင်း... မင်း ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရတာလဲ”

“နင့်မေးခွန်းတွေ မဖြေနိုင်သေးဘူး။ အခု နင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်။ နင့်အိမ်ကိုလည်း မလာနိုင်ဘူး။ နင့်ဆိုင်ကိုလည်း မလာနိုင်ဘူး။ ငါချိန်းတဲ့ နေရာကိုလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ လိပ်စာပြောပါ ရမုံ၊ ရမုံ မြန်မာပြည်ကို ရောက်နေတာ ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“နင်ဝမ်းသာဖို့ ငါပြန်လာတာမဟုတ်ဘူး နေရောင်ဝါ၊ နင်ငိုကြွေးဖို့အတွက် ငါပြန်လာတာပဲ”

“ရမုံ”

“လိပ်စာကို မက်ဆေ့ချ်ပို့လိုက်မယ်၊ နာရီဝက်အတွင်းရောက်အောင်လာခဲ့ပါ”

“အိုကေး... အိုကေးပါ ရမုံ၊ ကိုယ်အမြန်ဆုံးရောက်အောင်လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူဝမ်းသာတာလား။ စိတ်လှုပ်ရှားတာလားမသိဘဲ လူတစ်တိုယ်လုံး ကတုန်ကယင် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ လှိုက်ဆူနေခဲ့သည်။ ထူးမောင်က သူ့အနားရောက်လာပြီး

“ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းနံ အဲဒီမျက်နှာနဲ့ ဣန္ဒြေမရဖြစ်နေတာလဲ”

“ရမုံဆီက”

“ဘာ... ရမုံ... ပဟို နိုင်ငံခြားကနေဆက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာပြည်ရောက်နေတယ်၊ အခုငါ့ကိုတွေ့ဖို့ ချိန်းလို့ ငါသွားရမှာ”

“ဟ... တစ်နှစ်ခွဲကျော်လောက်မှ မင်းကိုလွမ်းလို့လိုက်လာတာ ထား”

“အဲလိုမျှလင့်လို့ရပါမလားဘဲ၊ လေသံက သိပ်မကောင်းဘူးကွာ၊ မာထန်တင်းပြတ်နေတာ လန့်ဖို့တောင်ကောင်းတယ်”

“ဪ... မင်းကထားခဲ့တာလေ၊ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်တာတော့ ရှိဦးမှာပေါ့၊ ဒီရောက်ပြီဆိုရင်တော့ အခြေအနေကောင်းရင် ငါတို့နဲ့ ဖိတ်ဆက်ပေးဦးနော်၊ ဟိုမှာတုန်းက ငါတို့သူနဲ့တစ်ခါမှ အပြင်မှာမဆုံ

ဖူးဘူး”
“အေးပါကွာ၊ သူ့မြန်မာပြည်ကို အလည်လာတာဆိုရင်တောင် ငါကတော့ ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး၊ ရမုံကို ရအောင်လက်ထပ်မယ်”

“ဟိတ်ကောင်... အိမ်မှာ သားတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့”

“အေး ဟုတ်သားပဲ၊ သားက အရေးကြီးတယ်၊ ငါဖြစ်ချင်တဲ့ ငါ့ဆန္ဒကို ဦးစားပေးလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ သားက ငါတို့ဘဝဖြစ်နေပြီ ကဲ့... သွားတော့ တွေ့လိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ မင်းဆိုင်စောင့်နေလိုက်၊ နောက်ကျနေရင် အိမ်ကျမှပဲဆိုကြမယ်”

“အေးပါ... ရင်တွေခုန်နေလို့ ကားကိုကောင်းကောင်း မမောင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အေးပါကွာ... စိတ်ချပါ”

နေရောင်ဝါ ပျော်နေတာကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ရမုံမင်း သွင်ဆိုသည့်ကောင်မလေးက သူ့ဘဝရဲ့အချစ်ဆုံး အချစ်ဦးလေးပါ။ ချစ်သက်တမ်းမရှည်ကြာဘူးဆိုသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် အရှူးအမှူးကို ချစ်ခဲ့ကြသည်။ သူမအဖေ သဘောမတူသည့်ကြားမှ အလုပ်အားခိုက် တွေမှာ ရအောင်ခိုးတွေကြသည်။

အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင် မနာလိုရသည် အထိပင်။ ငါတို့က အလုပ်ကြိုးစားပြီး မင်းကတော့ ရည်းစားနဲ့ပဲချိန်းတွေ့နေတယ်ဟု အပြစ် တင်ခံခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ နယ်မြေလုသည်ဟုပဲ ပြောရမလား။ သူမအဖေ သဘောမတူတာကြောင့် အခြေအနေတွေ တင်းမာခဲ့ သည်ဟုပင် ပြောရမလားမသိပေ။

သူ့မြန်မာပြည်ကိုခေါ်တာကို မလိုက်တာနှင့်ပင် ကတောက် ကဆာတွေဖြစ်ပြီး ဆက်ဆံရေးတွေ ပြတ်တောက်ခဲ့ကြသည်။ သူမက

လည်း မာနနှင့် ကိုယ်ကလည်း သွေးဆူနေချိန်မို့ မာနနှင့်ပါ။
“ဟင်”

သူမပေးသည့်လိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့ချိန်မှာ လူရှင်းတိတ်ဆိတ် သော ကော်ဖီဆိုင်လေးဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရမုံမင်းသွင် အရင်ကထက်ပိုလှ နေသည်ဟုတောင် ထင်မိသည်။

“ရမုံ”

“ရောက်လာပြီလား ထိုင်ပါ”

“ရ... ရမုံ အရင်ကထက်တောင် ပိုလှနေတယ်၊ ကိုယ်လွမ်း လိုက်တာ ရမုံရယ်”

“နင့်ဆီကအပိုစကားတွေနားထောင်ဖို့ ငါလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ရောင်ဝါ၊ နင့်ရဲ့အိမ်အိပ်လိပ်လိပ်လာစကားတွေကိုလည်း ငါမသေယာတော့ ဘူးသိလား”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုး စိတ်နာနေမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ အခု ရမုံမြန်မာပြည်ကို အလည်သက်သက်ပြန်လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဖေရော ငါ့ရောအပြီးပြောင်းလာတာ”

“ဟင်... ရမုံအဖေက မြန်မာပြည်ကိုစိတ်နာပြီး မြန်မာပြည် သားဖြစ်တဲ့ ကိုယ်နဲ့တောင် သဘောမတူခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“လူစိတ်ဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေတတ်တာ သဘာဝလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အခုရမုံ ကိုယ့်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာက”

“နင့်အိမ်မှာရောက်နေတဲ့ ငါ့သားကို ပြန်ခေါ်မယ့်အကြောင်း ပြောမလို့”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ရောက်နေတာ မင်းသား”
တအံ့တဩ မေးလိုက်မိရင်း အသားတွေပါ ဆတ်ဆတ်တုန်

သွားသည်။ ရမုံသားဆိုလျှင်

“ရ... ရမုံ၊ တကယ်လား။ ကိုယ်တို့အိမ်ရောက်နေတဲ့ကလေးက မင်းရဲ့သားလား။ ဒါ... ဒါဆိုကိုယ့်ရဲ့”

ရမုံမင်းသွင် ခပ်ငေါ့ငေါ့လေးမဲ့ပြုံးပြုံးသည်။ နာကြည်းမှန်းမျှာနေသောအပြုံးဆိုလည်း မမှားပေ။

“နင်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ငါ့သားပါ ရောင်ဝါ”

“ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာလဲ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်”

“မှားယွင်းခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကို သတိရသေးသလား။ ဒါဆို နာဘာလို့ တာဝန်မဲ့ထားခဲ့တာလဲ”

“မင်းကို ကိုယ်ခေါ်ပါတယ်၊ မင်းမလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား ရမုံ”

“ငါ့ကိုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြုစုလာတဲ့အဖေ့ကို ငါကယ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာလား။ နင့်ကို ငါမပြောခဲ့ဘူးလား။ ဖေတဖြည်းဖြည်း သဘောတူလာမှာပါ။ စောင့်ပါဦးဆိုတာလေး၊ နင်လည်း နင့်သူငယ်ချင်းတွေထက် ငါ့အပေါ်မပိုခဲ့ပါဘူး။ ကြောရရုံကြံပြီး တာဝန်ထွက်သွားတာ”

“မ... မဟုတ်ဘူး ရမုံ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး သားကို စိတ်တူကိုယ်တူ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား လုပ်ငန်းတစ်ခု မပျက်စီးချင်ခဲ့တာတော့ မှန်ပါတယ်။ သူများရဲ့လစာစားဝန်ထမ်းဘဝကနေ လုပ်ငန်းရှင်ပြုဖို့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို ကိုယ်မရွံ့ရွံ့လွှတ်ချင်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါတွေကိုယ်မင်းကို ကြောရရုံကြံလိုစိတ် လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။ မင်းမှာကိုယ်ဝန်ရှိမှန်း လုံးဝမသိခဲ့လို့ပါ။ မသိခဲ့ပါဘူး ရမုံ”

သူ လှိုက်လှဲစွာပြောနေသော်လည်း ရမုံဆီက မွဲပြုံးတို့က ထေပါးမသွားပေ။ သူ့ကို မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ပြီး...

“နင်အပြောတွေကောင်းတုန်းပဲ ရောင်ဝါ၊ ငါ့ကို နင့်ကိုယ်နင်လောက် တန်ဖိုးမထားခဲ့ဘူးဆိုတာ ဝန်ခံစမ်းပါ”

“မင်းသာ ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့အကြောင်းပြောခဲ့ရင် ကိုယ့်ဘဝဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ရမုံ”

“နင့်လိုကောင်ကို မာနမရှိ၊ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့ တာဝန်ယူပါဆိုပြီး တောင်းပန်ရမှာလား။ ဝေးသေးတယ် ရောင်ဝါ။ ကလေးတစ်ယောက်ကို တာဝန်မယူနိုင်ရင်၊ အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးရမှာရှက်နေရင် အဲဒီကိုယ်ဝန်ကို လွယ်တောင်မလွယ်ခဲ့ဘူး”

“ဒါဆို... ဘာလို့အဲဒီကလေးကို ကိုယ်တို့ဆီရောက်အောင် ခို့ခဲ့တာလဲ၊ ဒီကလေးကို တာဝန်ယူ မကျွေးမွေးမစောင့်ရှောက်နိုင်တော့လို့ ကလေးအဖေဆီ ပို့လိုက်ပါတယ်ဆိုပြီး စာရေးတာလဲ”

“ဟင်”

ဒီလိုရေးပို့လိုက်သည်ဆိုတာတော့ သူမ မသိပေ။ ဖေဖေပဲ ဒီလိုလိုပိုင်ခိုင်းခဲ့တာနေမှာပါ။

“အဲဒီကိစ္စ ငါမသိဘူး ရောင်ဝါ။ ဖေဖေက သားလေးကို ငါမွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားတယ်လို့ ပြောခဲ့တာ”

“ဘာ”

“သားလေးကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဆိုတာတောင် ငါမတွေ့လိုက်ရမသိလိုက်ရဘူး။ ဖေဖေက ကလေးကို သူ့တပည့်တွေကို မွေးခိုင်းလိုက်တာ။ နောက်နှစ်လသားအရွယ်လောက်ရှိမှ သူတို့နဲ့ထားရင် အဆင့်အတန်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မြန်မာပြည်မှာ ခို့တဲ့ နင်တို့ဆီကို ပို့ခိုင်းလိုက်တာတဲ့”

“အဲဒါ မင်းအဖေ တာဝန်မဲ့တာ၊ ရက်စက်တာပဲ၊ အခုမ ဘာလို့ အဲတွေ့လာပြောပြီး ကလေးကိုတောင်းရတာလဲ ရမုံ၊ ဒီအတိုင်းပထမလှိုက်

တော့လေ၊ ကလေးအမေဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ သားလေးကို ငါတို့ အားထု
ပိုင်းချစ်နေကြတယ်၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားကြတယ်”

“ငါ့သား အသက်ရှင်နေမှန်းသိရုံနဲ့ ငါကဘာလို့ ဒီအတိုင်းနေ
မှာလဲ၊ မွေးချင်လို့ကို ငါ့အသက်နဲ့ရင်း ငါ့အရှက်နဲ့ရင်းပြီး မွေးထားရတာ
ငါ့သားကိုငါပြန်လိုချင်တယ် ငါ့ကိုပေးပါ”

“ဟား”

တောင်းသည့်သူက အောက်ကျိုးမှုတွေမပါ။ မာနဖြင့် တင်တင်
စီးစီးတောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ အလွယ်တကူ ရော့အင်္ဂလို့ ပေးလိုက်
အောင် အိုပုတ်ချိုးရင်မိုလိုလား။ ကိုယ်သက်သက်မဲ့ မသိချင်ယော
ဆောင်ကာ တာဝန်မဲ့ခဲ့သည့်ကိစ္စမဟုတ်သောကြောင့် သူ့အလျှော့ပေး
မစဉ်းစားမိပေ။

“ကလေးကိုလွယ်လွယ်လေး အရင်တောင်းသလို လာမတောင်
နဲ့ ရမုံ၊ သွေးသားက ငါ့သွေးသာ။ ငါသိရုံနဲ့ တာဝန်မဲ့ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး
အခုငါ့သွေးသားမှန်းသိပြီဆိုတော့ မင်းတောင်းတိုင်း အလွယ်မပေးလိုက်
နိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း တရားဥပဒေအရပဲ ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့”

“ဘာ”

“နင်က တရားဝင်ကလေးအဖေမဟုတ်ဘူးလေ၊ နင်တာဝန်
စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ငါက ငါ့ဘာသာအသက်နဲ့ရင်း မွေးထားတာပါ။ မိခင်စိတ်
အပြည့်နဲ့ ဒုက္ခခံလွယ်ပိုးခဲ့တဲ့ ငါကပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာဆိုတာ နင်စာတတ်
ရင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ သားလေးက နင့်အိမ်မှာရှိနေတာပဲဆိုပြီး လွှဲ
လွယ်လေးရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့၊ ငါးရက်အတွင်း ငါ့သားကို ငါ့ဆီပြန်ပို့
မပေးရင်တော့ တရားတပေါင်နဲ့ပဲ ဖြေရှင်းကြတာပေါ့”

“ရမုံ... ရမုံ”

ပြောချင်တာပြောပြီး ထထွက်သွားသော ရမုံကို သူ့အထိတ်
ထလန့်အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း ရမုံက ပြန်စောင်းတောင်ခတ်မသွား
ဘဲ ဟိုအရင်ကတည်းက မာနကြီးမှန်းသိပေမယ့် ဒီလောက်ထိပြတ်သား
ခိုရင့်နေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။

သားလေးက သူ့ရဲ့သွေးသားတဲ့လား။ ရမုံ မွေးထားတာတဲ့လား။
မထင်မိ။ ဘယ်လိုမှကို မထင်မိ။

သူ့ကိုမှန်းတီးနာကြည်းသည့်စိတ်နှင့် ရင်သွေးရှိခဲ့ရင်တောင်
ဘနများဖြင့် စွန့်ပစ်နိုင်သည်မဟုတ်လား။ အခုတော့ အရှက်နဲ့အသက်နဲ့
နင်းပြီးတောင် မွေးထားရတာတဲ့။

မင်းတော်လိုက်တာလို့ပဲ ချီးကျူးရတော့မှာလား ရမုံ...။

အခန်း (၁၈)

“ဘာ... သားလေးက ရမုံ မွေးထားတာ၊ ရမုံကလေးလား”

“ဒါဆို မင်းနဲ့ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါမြန်မာပြည်ကို ထွက်လာမှ သူလည်း ကိုယ်ဝန် ရှိမှန်းသိတာနေမှာပေါ့”

“ဟာ... ဒါတောင် ဖအေမပေါ်ဘဲ ကလေးကိုမွေးတယ်၊ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုကလေးအဖေမှန်းသိရုံနဲ့ သိကွာရှိရှိ မွေးလို့ ဖွားလို့ရ အောင် အကြောင်းကြားသင့်တာပေါ့၊ အသိပေးသင့်တာပေါ့”

“ငါက ထားခဲ့တာတဲ့၊ သူ့မာနက ဘယ်ခွင့်ပြုပျံ့မလဲ၊ အခုသား ကို ပြန်တောင်းနေတယ်၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ၊ သား... ငါ့သား လေး”

နေရောင်ဝါ မခံစားနိုင်လွန်းစွာ မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာသည်။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း စိတ်မကောင်းကြာ။ သားလေးကို သူတို့လည်း သံယောဇဉ်ရှိနေကြပြီမဟုတ်လား။ ခင်ခင်ဇော်ကတော့ နေရောင်ဝါ လက်ထဲက ကလေးကို ပွေ့ချီလျက် အခန်းထဲကို ခေါ်သွားလေသည်။

“အဲဒီလို ကလေးကိုခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် ရမုံ မတရားဘူးကွ၊ သူက ကလေးကို မွေးရုံမွေးခဲ့တာ အသက်ရှင်မှန်းမသိဘဲ မေ့မေ့ပျောက်

သူ့ကပ်ဖြစ်နေပြီ၊ ငါတို့က ဒီကလေးက မျက်စိအောက်မှာ တယုတယ ခွေးထားရတာ”

“မပေးရင် တရားတပေါင်ရင်ဆိုင်ပြီး တောင်းမယ်တဲ့လေ”

“ဟာ... ရမုံ မာနကြီးလှချည်လားကွာ၊ မင်းအပေါ် အရင် ထုန်းက သံယောဇဉ်လက်ကျန်လေးတောင် မရှိတူးလား”

“သူတို့ကို မုန်းနေတယ်၊ နာကြည်းနေတယ်၊ ငါကသာ လွမ်းတဲ့ အကြောင်းပြောတာ၊ သူကအရိပ်အယောင်လေးတောင်မပြဘူး”

“အရင်ကတော့ သူကပိုချစ်တယ်လို့ ထင်ရတာပါ၊ အမြဲတမ်း ချိန်းနေလို့ မင်းအလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်တောင် သွားတွေ့နေရတာ”

“ငယ်ရွယ်တဲ့အချိန် အချစ်စိတ်မွန်နေတဲ့ အချိန်မို့ပေါ့ကွာ”

“အခုရော အသက်တွေကဘယ်လောက်တောင် ပိုကြီးလာသေး သို့လဲ၊ မင်းတို့ချစ်ခဲ့ကြတာတစ်နှစ်ကျော်လောက်၊ အခုလမ်းခွဲကြတာ ထည်း တစ်နှစ်ကျော်လောက်ပါပဲ၊ မင်းရမုံနဲ့ ထပ်ညှိပါဦးလား”

နေရောင်ဝါလက်လျှော့မိသလို ခေါင်းယမ်းလေသည်။

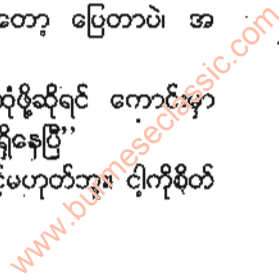
“မထင်ပါဘူးကွာ၊ ညှိလို့ရမယ့်အနေအထားဆို ဒီလိုဆက်ဆံ ချေတွေ တင်းမာပါ့မလား၊ သူ့အရင်ကထက် တင်းပြတ်တယ်၊ မာနကြီး ထယ်၊ သားဇောသားမာန်ပိုတက်သွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဒါနဲ့ သူ့အဖေကြီးက အရင်ကမြန်မာပြည်ကို ခြေဦးတောင် လှည့်ဘူးဆိုပြီး ဘာလို့အပြီးပြောင်းလာကြတာလဲ”

“မသိဘူး အပြီးပြောင်းလာကြတာလို့တော့ ပြောတာပဲ၊ အ ကြောင်းရှိလို့နေမှာပေါ့”

“အဲဒီအကြောင်းက မင်းနဲ့ရမုံရေစက်ဆုံဖို့ဆိုရင် ကောင်းမှာ ပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သားလေးလည်းရှိနေပြီ”

“ဒီတစ်ခါ ရမုံပြတ်တာ သူ့အဖေကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုစိတ်

နာနေတာသက်သက်ကြောင့်ပဲ၊ ငါဘယ်လိုပြန်ပြီး ချဉ်းကပ်ရမလဲတောင် မသိတော့ဘူး”

“မင်းကလည်းကွား၊ စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့စကားချည်း ပြောနေတာပဲ၊ မင်းကြိုးပဲကြိုးစားကြည့်ပါဦး”

“အေးလေ... မပတ်သက်ရသေးတဲ့ မိန်းကလေးကိုတောင် ပတ်သက်လာအောင်ကြိုးစားလို့ရသေးတာပဲ၊ ပတ်သက်ပြီးသား မိန်းကလေးက မလွယ်ဘဲနေမလားကွ”

“မင်းတို့က ရမုံကိုမတွေ့ဖူးလို့ ဒီလိုပြောနေကြတာ၊ ရမုံက ချစ်ရင်လည်း အဆုံးအထိ၊ မုန်းရင်လည်းအဆုံးအထိပဲ၊ အခု ငါ့ကိုနာကြည်းတဲ့စိတ်တွေပဲ ငါ့အပေါ်လွှမ်းမိုးနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွား၊ ငါကတော့ သားလေးကိုပြန်မပေးချင်ဘူး”

“အေး”

ထူးမောင်က အတွေးတစ်ခုပေါက်သွားဟန်ဖြင့်

“ရမုံအဖေ အပြစ်တွေ တော်တော်များများ ကျူးလွန်တာပဲကွ၊ ကလေးကို သူများပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ငါတို့ဆီကို စာတစ်စောင်နဲ့ကလေး ပို့လွှတ်တယ်၊ တွေးကြည့်ရင် တကယ်ရက်စက်တဲ့လုပ်ရပ်ကွ၊ ဥပဒေမဲ့ လုပ်ရပ်၊ ကလေးသူငယ်တွေကို အဲလိုလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ သူ့အဖေကို တရားစွဲလို့ရတယ်ဆိုပြီး ပြန်ခြိမ်းခြောက်လိုက်ကွာ”

“အေး... ဟုတ်တယ် ရောင်ဝါ၊ မင်းကြောက်မနေနဲ့၊ အဲဒီအဘိုးကြီး မင်းအပေါ်ဘယ်တုန်းကမှ ကောင်းခဲ့တာမရှိဘူး၊ ရမုံလည်း အကြင်နာတရားမဲ့လာပြီဆိုရင် ဘယ်သူမှ ညွှာတာမနေနဲ့တော့”

ထူးမောင်နှင့် အောင်ဖော် အားပေးအားမြှောက် လုပ်နေသော်လည်း နေရောင်ဝါက မတုန်မလှုပ်ပါ။ တခြားအနိုင်ရလိုမှုထက် သားလေးကို ဆုံးရှုံးရမှာပဲ စိုးရိမ်နေသည်။

ကိုယ့်သားရယ်လို့ မသေချာခင်ကတောင် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လဲရောင်ဝါ”

“ငါဒီနေ့ ငါ့သားလေးနဲ့အတူ အိပ်ချင်လို့ပါ”

“ရောင်ဝါရာ”

အခန်းထဲဝင်သွားသောရောင်ဝါအတွက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခြိတ်မကောင်းကြ။ ခဏနေတော့ ခင်ခင်ဖော် ထွက်လာသည်။

သားလေးအနား ရောင်ဝါရောက်လာလို့ ဖြစ်မှာပါ။

“ထိုင် ခင်ခင်၊ သားလေးအိပ်ပြီလား”

“ကလေးက အိပ်နေပြီ ရောင်ဝါဝင်လာလို့”

“သူ့သားနဲ့အိပ်ချင်လို့တဲ့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

“သနားပါတယ်နော်၊ သံယောဇဉ်တွေဖြစ်လာမှ ခွဲရမယ်ဆိုတာ ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ သူ့သားကို သူမပိုင်ဆိုရဘူးဆိုတော့”

“အဲဒီလိုမတရားလုပ်လို့တော့ ဘယ်ခံလို့ဖြစ်မလဲ၊ ရောင်ဝါကတောင် ငါတို့မခံဘူး၊ ရမုံအဖေလုပ်ပုံက ကျန်တဲ့သူတွေပါထိခိုက်တယ်၊ ငါတို့မှာ ဟိုလူက ကလေးအမေလား၊ ဒီလူက ကလေးအမေလားနဲ့”

သူများ သမီးရည်းစား အိမ်ထောင်ရေးတွေပါ ပဋိပက္ခဖြစ်ရတယ်၊ ကလေးကို တရားမဲ့လုပ်တာကို ရဲတိုက်မှဖြစ်မှာ”

“အေးလေ... သူတို့ဇွတ်လုပ်ရင် ငါတို့လည်း ဇွတ်လုပ်ရုံပေါ့၊ သူတွေရဲ့သံယောဇဉ်ကိုဖြတ်တောက်ချင်တိုင်း ဖြတ်တောက်လို့ရမလား”

“ခင်ခင်လည်း ခံစားရပါတယ်”

“ဟင်”

ခင်ခင်ဖော် ငိုမို့မပြောတော့ အောင်ဖော်နှင့် ထူးမောင် အံ့ဩသွားကြသည်။ ခင်ခင်ဖော်က ထွက်မလာသေးသောမျက်ရည်ကို ပွတ်

သပ်သုတ်လျက်...။

“ခင်ခင်လည်း ရှင်တို့ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီလေ။ ရှင်တို့က ကလေးမရှိတော့ရင် ခင်ခင်ကို ဒီအိမ်မှာမထားတော့ဘူး၊ မဟုတ်လား”

“ခင်ခင်... မင်းက သားလေးရှိနေတာတောင် မင်းရည်မှန်းချက် အတွက် အရင်းအနှီးပြည့်စုံရင်၊ သူငယ်လေးနဲ့အတူတူနေဖို့အတွက် ထွက် သွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါက ကိုယ်ကထားခဲ့ရမှာလို့ တွေးထားတဲ့အတွက် စိတ်သက် သာသေးတာပေါ့။ ကိုယ်က နှင်ထုတ်ခံရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ခံစားနိုင် ပါ့မလဲ”

“မင်းကိုဘယ်သူက နှင်ထုတ်မယ်လို့ ပြောလို့လဲ ခင်ခင်” အောင်ဇော်စကားကြောင့် ခင်ခင်ဇော် မျက်နှုံးလေးပင့်သွား သည်။

ထူးမောင်က အမြင်ကတ်သလို မျက်စောင်းလှည့်ထိုး၏။ အောင်ဇော်က ခင်ခင်ဇော်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ခင်ခင်... ကိုယ်တို့အိမ်မှာ သားလေးမရှိတောင် မင်းနေချင် သလောက်နေလို့ရပါတယ်။ မင်းရည်မှန်းချက်တွေပြည့်မှ မင်းသွားချင် တဲ့အချိန်သွားပါ။ ကိုယ်တို့က မင်းထားခဲ့တဲ့လူတွေအဖြစ်ပဲ ကျန်ခဲ့ကြမှာပါ ခင်ခင်”

“အမယ်လေး... သဘောထားကြီးလိုက်တာ၊ ဒီလိုစိတ်ဓာတ် မျိုးကမှ ခင်ခင်အကြိုက်သိလား။ သူငယ်လေးနဲ့သာ အရင်မတွေ့ခဲ့ဘူးဆို ရင် ရှင်ကြီးကိုအားကိုးလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ကဲ... အာဘွား”

အောင်ဇော်က ဒါတွေကိုသာယာနေသလားမသိပေမယ့် ထူး မောင်က အသည်းတွေယားကာ နှာခေါင်းတစ်ခွံရှုံ့ဖြစ်နေလေသည်။

ဒီလိုကြီးတော့ မဖြစ်ချင်ပါ။ အောင်ဇော်ကိုပဲ အံ့သြတာ။

မိန်းကလေးစစ်စစ်တွေနှင့်တောင် ဒီလောက်မခံစားခဲ့ဘဲနှင့် အခု တော့ သည်းသည်းကိုလှုပ်နေသည်။

ဟိုကတော့ သူ့သူငယ်မှ သူ့သူငယ်၊ ဒီကို သံယောဇဉ်နည်း နည်းလေးမဲရီပုံပါ။

အောင်ဇော်အသည်းကွဲမှာ မြင်ယောင်လို့နေရင်...။

အခန်း (၁၉)

“ရောင်ဝါ ဧည့်သည်ဟေ့”

“ဟင်”

ထူးမောင်ပြုလို့ကြည့်လိုက်တော့ ရမုံအဖေ ဦးမင်းသွင်ဖြစ်လို့ နေသည်။ ဘာကိစ္စနှင့်ရောက်လာသည်မသိပေမယ့် သူမရိုင်းချင်ပေ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ အန်ကယ်၊ ဈေးဝယ်ဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“မင်းထင်သလိုပဲ ဈေးဝယ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်ကယ် မင်းနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ထိုင်ပါ... အန်ကယ်”

ဆိုင်ထဲက ဧည့်သည်အတွက် ပြင်ဆင်ထားသောထိုင်ခုံမှာ နေရာဇေးလိုက်ရသည်။ ထူးမောင်က လက်တို့၍

“အဲဒါဘယ်သူလဲ”

“ရမုံအဖေ”

“ဟာ... ဒီအဘိုးကြီး၊ ကလေးလာတောင်းတာထင်တယ်”

“နေပါ ဘာအတွက်လာတာလဲ မသိဘူး၊ မင်းဈေးကြည့်ရောင်း လိုက်”

“အေးပါ၊ စကားပြောတာ အဆင်မပြေရင် ငါ့ကိုခေါ်လိုက်”
ထူးမောင်က အစာမကြေဖြစ်နေသည်။ သူ့ကတော့ ကိုယ်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့်ရမုံရဲ့အဖေဖြစ်နေတာမို့ ပြဿနာရှာပြီး မလွတ်ချင်။

“အန်ကယ်... အပူအအေး ဘာသုံးဆောင်မလဲခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်၊ အန်ကယ် ဘာမှမသုံးဆောင်တော့ပါဘူး၊ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့လာတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ အန်ကယ်”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း တလေးတစားပင် နားစွင့် ရသည်။ ဦးမင်းသွင်မျက်နှာက တည်ငြိမ်အေးစက်သယောင်ထင်ရသော် လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံပါ။

“အန်ကယ်အရင်ဆုံး မင်းကိုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ဘာအတွက်လဲ အန်ကယ်”

“မြေးလေးကို မင်းဆီပို့လိုက်တာကိုပေါ့”

“အဲဒါက... ကျွန်တော့်သားဆိုတာ မသေချာဘဲနဲ့တောင် သံယောဇဉ်ရှိပြီး ကျွန်တော်တို့ဘဝ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားတယ်လို့ တောင် ခံစားရပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်ဆို မတောင်းပန်ပါနဲ့အန်ကယ်”

“သမီးက ကလေးကိုပြန်ခေါ်မယ်ဆိုရင်ရော”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်လွယ်လွယ် ခွင့်ပြုနိုင်မယ်မထင်ဘူး အန်ကယ်၊ သားက ကျွန်တော့်သားဆိုတာလည်း သိသွားပြီ၊ လေးလ လောက် အတူနေဖြစ်တဲ့ သံယောဇဉ်ကလည်း ကျွန်တော့်အသည်းကို ထုတ်ယူသွားသလို ခံစားရမှာပါ”

“အဲဒါကြောင့် အန်ကယ် တောင်းပန်ချင်တာပါ၊ မြေးလေးကို ပြန်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“အန်ကယ်”

“သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့မှာစိုးလို့ပါ။ အနံ့... အနံ့ကယ်က သမီးလေးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရတော့မှာမို့ပါ ကွယ်”

“ဘာ... ဘာကြောင့်လဲ”

နားမလည်နိုင်လွန်းစွာ အလောတကြီးပင် မေးမိသည်။ ဦးမင်း သွင် မျက်ရည်ဝဲနေတော့ ပိုလို့ပင်အံ့ဩရ၏။

“အနံ့ကယ်က လူ့လောကကြီးမှာ သမီးနဲ့အတူနေနိုင်ရင် နောက်ထပ်သုံးလပါပဲ”

“ဗျာ... အနံ့ကယ်”

“အနံ့ကယ်မှာ အသည်းကင်ဆာရောဂါဝေဒနာခံစားနေရပါ တယ်”

“ဟာ... အနံ့ကယ်ရယ်”

သူတကာယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ဦးမင်းသွင်ကို ဘယ်လိုအားပေးရမှန်းပင်မသိ။ ဟိုအရင်ကတော့ သမီးနှင့်သဘောမတူ လို့ နှိမ့်ချစွာပြောပြီး ကြမ်းတမ်းရှိုင်းစိုင်းစွာဆက်ဆံခဲ့သူပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ရမုံကို မြန်မာပြည် သူနှင့်အတူလိုက်ဖို့ ခေါ်ခဲ့ သည်။ ရမုံက သူမအဖေကို တစ်ယောက်တည်းမထားရနိုင်ပါဆိုလို့ သူမာနတွေ မခံချင်စိတ်တွေဖြင့် ထားရစ်ခဲ့တာ။

“မောင်ရောင်ဝါ”

“ခင်ဗျာ အနံ့ကယ်”

“သမီးကို စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်နေတာလား”

“ဗျာ... အဲ... အဲလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အနံ့ကယ်၊ သားလေး ကို အရှက်သိက္ခာတွေ အသက်တွေနဲ့ရင်းပြီး မွေးထားတဲ့အတွက် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်နေတာ လေးစားနေတာပါ”

“သမီးပြန်ချစ်လာအောင်ရော မင်းမကြိုးစားနိုင်ဘူးလား”

“ဗျာ”

“သမီးကို သူ့အိမ်ထောင် သူ့မိသားစုလေးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြည်ပြည်စုံစုံလေး ကျန်ခဲ့စေချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းဘက်က ကြိုး စားပေးပါ”

“ကျွန်တော်”

“သူ့ဆန္ဒလေးတွေ အရင်လိုက်လျောလိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့ဘက် က စိတ်ဆန္ဒလေးတွေ ပြောင်းလဲလာမယ်လို့ အနံ့ကယ်ထင်တယ်”

“အနံ့ကယ်ဆိုလိုတာက”

“မြေးလေးကို သမီးဆီပြန်ပေးလိုက်ပါ။ သူ့ရဲ့သားလေးကို သူ တစ်ရက်တောင် ခဏလေးတောင် မချီပေ့ရသေးပါဘူး။ မွေးပြီးပြီးချင်း ပဲ အနံ့ကယ်ကဆုံးပြီပြောပြီး သူများကိုပေးပစ်ခဲ့တာ”

“ဟာ”

သူ့ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ပေ။ ဦးမင်းသွင် အသနားခံနေ တာလား။ မြိမ်းခြောက်နေတာလားပင် မခွဲခြားတတ်တော့။ သူ့အတွက် လား။ သူ့သမီးအတွက်လား။ သူ့ကိုအချို့သက် မြှောက်ပင့်ကာ စည်းရုံး နေခြင်းလား။

“မောင်ရောင်ဝါ အနံ့ကယ်ကို ယုံဖို့ခက်နေတယ်ထင်တယ်။ အနံ့ကယ်ရင်ထဲက ဆန္ဒပါ။ အနံ့ကယ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်မလာချင်ပါဘူး။ သေတဲ့အထိ ခြေဦးမလှည့်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့အနံ့ကယ် မှာ ဒီရောဂါဆိုးကြီးရှိလာတဲ့အတွက် သေမယ့်ရက် နီးကပ် လာတဲ့အတွက် သမီးကိုတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ အနံ့ကယ် ကြောက်လန့်မိတယ်။ ဖိုရိုနိမိတယ်။ ဆွေမရှိမျိုးမရှိနဲ့ သူများနိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီး တျန်မှာကို အနံ့ကယ်တွေးတောင် မတွေးခဲ့ဘူး”

“အန်ကယ်ရယ်”

“အဲဒါကြောင့် အန်ကယ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာပါကွာ သမီးမှာ မြေးလေးရှိတယ်ဆိုတာလည်း အန်ကယ် ဒီရောက်မှ ပြောလိုက်တာပါ။ သူ့အချိန်မှာ မင်းကိုစိတ်နာနေတယ်။ သူ့သားလေးရဲ့ရလို့စိတ်တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းအချိန်ပေးကြိုးစားလိုက်မယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေနိုင်မလားလို့ပါ”

“ကျွန်တော်ဘက်က ကြိုးစားချင်ပါတယ် အန်ကယ်။ သူ့ကိုထားခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မုန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး။ သူက အန်ကယ်ကို ထားယောက်တည်း။ မထားခဲ့ရက်လို့ဆိုပြီး နေခဲ့တာပါ”

ဦးမင်းသွင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ဝဲက...

“အန်ကယ် နားလည်ပါတယ်။ အခုမှ အန်ကယ် နားလည်သွားတာပါ မောင်ရောင်ဝါ။ တကယ်ဆို အဲဒီကတည်းက အန်ကယ်ခွင့်ပြုခဲ့မယ်ဆိုရင် သမီးဘဝတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ အန်ကယ် သွားရမယ်ဆိုရင်တောင် စိတ်ချလက်ချထားခဲ့နိုင်မှာပါ။ အခုတော့”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အန်ကယ်။ သားကို... ကျ... ကျ... ကျ... တော် ပြန်ပေးလိုက်ပါမယ်”

သူ့ အသည်းခိုက်အောင်နာကျင်လျက် ပြောထွက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သေခါနီးလူ့ဆန္ဒကိုတော့ ဖြည့်ပေးသင့်သည်မဟုတ်လား ဦးမင်းသွင်က သူ့လက်ကိုလှမ်းဆုပ်ကိုင်လျက်...

“အန်ကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ မြေးလေးကိုပဲ သမီးကိုရစေချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ မင်းကိုလည်း သမီးနဲ့လက်ထပ်စေချင်ပါတယ်”

“အန်ကယ်... ဟို”

“မင်းတို့အကြောင်းကို အန်ကယ် ရောဂါဆိုးကြီးရပြီလို့ သိရ

ဆိုကတည်းက စုံစမ်းခဲ့တယ်။ မြေးလေးကို ဘယ်လိုဆက်ဆံသလဲဆိုတာလည်း သိချင်တာပါတာပေါ့။ အရင်က လူငယ်သဘာဝလွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ အခုနောက်ပိုင်း မင်းတို့ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်သွားတာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သွားတာ အားလုံးအန်ကယ် သိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သမီးနဲ့အန်ကယ် သဘောတူရတာပါ”

“အခုလို ပြောပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်။ သားကိုမပေးခင် ရန်နဲ့ကျွန်တော်တွေကြည့်ပါဦးမယ်။ သူ့ဘက်က သက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း လက်ခံချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဒီဇွေထိမမေ့သေးပါဘူး အန်ကယ်”

ရင်ထဲကစကားကို ပြောလိုက်ရသည့်အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ ပေါသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ တခြားနေရာမှာတော့ လေးလံနေဆဲပါ။ ရန်နဲ့အချစ်ကို ပြန်ရဖို့မလွယ်လောက်ဘူး မဟုတ်လား။

ဒီကိစ္စကို ထူးမောင်တို့ရာ ဘာပြောကြမလဲ...။

အခန်း (၂၀)

“မင်းက ဒီအဘိုးကြီးပြောသွားတဲ့စကားကို ယုံသလား။ သေမယ့်ရောဂါဖြစ်နေတယ်ဆိုတာရော ယုံသလား။ သူ့ကြည့်ရတာ ရောဂါရှိနေတဲ့ပုံစံနဲ့မတူဘူး။ လူကောင်းပကတိအတိုင်းပဲ။ ကလေးကို ပြန်လိုချင်လို့ ကလိန်ကကျစ်တွေ လုပ်ကြံသွားတာဖြစ်နိုင်တယ်နော် ရောင်ဝါ”

ထူးမောင် မယုံကြည်တာကို သူ့အပြစ်မပြောချင်ပေ။ ယုံလွယ်လိုက်တာကပဲ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်လား။ ကတိပေးလွယ်တာတွေ မဟုတ်ပါ။ သားရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူ့အလျှော့ပေး လိုက်လျော့လိုက်ရခြင်းပင်။ ချောင်းနားထောင်နေသော ထူးမောင်က ဦးမင်းသွင်ပြန်သွားတာနှင့် သူ့နားကိုရောက်လာကာ မကျေမနပ်ပြောနေခြင်းပါ။

သူ့သက်ပြင်းတွေ ချမိလျက် “တကယ် မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တောင် အရင်ကလို ကလန်ကဆန်ကန့်လန့်တိုက်တာမျိုး မလုပ်ချင်ဘူးကွာ။ သားလေးရဲ့အဘိုးဖြစ်နေတယ်။ ရမုံရဲ့အဖေဖြစ်နေတယ်”

“ရမုံက မင်းအပေါ်ဘယ်လောက်ကောင်းပြီး သံယောဇဉ်ရှိနေလို့ မင်းကသူ့အတွက် တွေးနေရတာလဲ။ ကလေးရပြီးသွားရင် မင်းအပေါ်ဆက်ဆံရေးက ဒီထက်ပိုဆိုးသွားနိုင်တယ် ရောင်ဝါ။ အဘိုးကြီးက

ဇီတို့ကိုလုပ်စားသွားတာပဲ။ သူလိုလို ကိုယ်လိုလိုနဲ့ ငါတို့သူများတွေ တို့တောင် ဒုက္ခပေးမိတယ်။ အဲဒီကတည်းက မင်းကိုကလေးပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပညာပြုချင်တာ”

“တော်ရုံဆို မြန်မာပြည်ကို ဦးမင်းသွင် ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး ထူးမောင်။ အခုသူပိုင်တဲ့စက်ရုံကိုတောင် ဒီမှာပဲလုပ်တော့မှာ။ တကယ် သေမယ့်သူမဟုတ်ရင် ဒီလိုတွေ စီစဉ်ပါ့မလား”

ထူးမောင်တစ်ချက်တော့ တွေ့သွားသည်။ ပြီးမှခေါင်းယမ်းကာ “ဒါသူပြောလို့ မင်းကြားရတာလေ။ မင်းလက်တွေ့မြင်ရ သိရ ညို့လား။ သူတို့ဘာတွေကြိုက်ကြံနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ပြောရရင် သူတို့ကိုမယုံကြည်သင့်ဘူး”

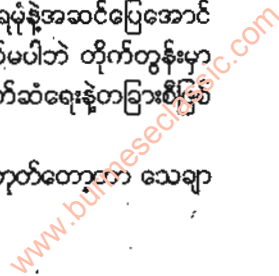
“ဒါဆို ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ”
ကိုယ်တွေ့မရသလို မေးလိုက်တော့လည်း ထူးမောင် မပြောနိုင်။ ဟိုမှာကတည်းက ဦးမင်းသွင်ဆက်ဆံရေးကို ပြောပြထားလို့ သိနေသော ထူးမောင်အနေနှင့် မယုံကြည်နိုင်တာကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါ။ သူငယ်ချင်းကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကပဲနာမှာမဟုတ်လား။

ကိုယ်ကတော့ ပြဿနာတွေငြိမ်းအေးပြီး သားလေးရဲ့အဖေဖြစ်သော ရမုံနှင့် အဆင်ပြေချင်သည်။ သားလေးကို အဖေမရှိသောသူလည်း မဖြစ်စေချင်။ အဖေမရှိသောသူလည်း မဖြစ်စေချင်။

ထူးမောင်ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး “ငါတော့အပြစ်တွေတင်နေမယ့်အစား ရမုံနဲ့အဆင်ပြေအောင်

ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်။ ဦးမင်းသွင်လည်း သူ့စိတ်မပါဘဲ တိုက်တွန်းမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါယုံကြည်နေတယ်။ အရင်က ဆက်ဆံရေးနဲ့တခြားစီခြစ် နေလို့ပါ”

“အေးလေ... သားလေးက ငါတို့သားမဟုတ်တော့တာ သေချာ

နေပြီဆိုတော့ မင်းသဘောပေါ့၊ မင်းပေးချင်တယ်ဆိုလည်း ပေး ဝေ့

“ငါရမုံနဲ့တွေ့ကြည့်ဦးမှာပါ။ ဦးမင်းသွင်က ရမုံဆန္ဒကို လိုက်လျောရင် သူစိတ်ပြောင်းသွားနိုင်တယ်လို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ငါကမှာ ခဲ့တာလေ။ သူမလိုက်နိုင်ဘူးဆိုတာနဲ့ပဲ ပြန်လာခဲ့တာ။ သူ့အဖေသဘော တူကြည့်ဖြူလာအောင် စောင့်ပါဦးဆိုတာကို ငါကမစောင့်ခဲ့တာ”

“ရောင်ဝါ... မင်းရမုံကို ချစ်နေတုန်းပဲဆိုတာ သံသယဝင်စရာ မရှိပါဘူး။ သားလေးရဲ့အမေဖြစ်နေတာကြောင့် ချစ်နေသေးတာကြောင့် မင်းအဖြစ်မတင်ရက်ဖြစ်နေတာ ငါသိတယ်။ ထားပါ ကိစ္စအားလုံးက မင်းတာဝန်ချည်းပဲ။ ငါတို့ကလည်း မင်းတို့ချင်းအဆင်ပြေစေချင်ပါတယ်။ မင်းခံရမှာပဲစိုးရိမ်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့စေတနာကို နားလည်ဖို့ တယ်။ ငါ့မှာလည်း ချွေးချယ်စရာသိပ်မရှိဘူး။ သားလေးကိုပြန်ပေးပြီး ရမုံဆီကအချစ်ကို ပြန်ရဖို့ကြိုးစားကြည့်ဖို့ပဲရှိတယ်”

ထူးမောင်က ရောင်ဝါလက်ကို လာပြီးဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေး သည်။

“ရောင်ဝါ... ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ် နဲ့ကွာ၊ အဆုံးထိရောက်အောင်ကြိုးစား၊ မင်းနောက်မှာငါတို့ရှိတယ်။ လိုအပ်တဲ့အကူအညီပေးမယ်။ မင်းပြောသလို သားလေးမှာအဖေရော အမေရော ပြည့်စုံနေဖို့အတွက် ငါတို့တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ဖြည့်ဆည်းပေး မှာပါ သူငယ်ချင်း”

“ကျေးဇူးပါကွာ သူငယ်ချင်းရော... ကျေးဇူးပါ”

ထူးမောင်လက်ကိုပြန်ပြီးဆုပ်ကိုင်ကာ နေရောင်ဝါ အားရှိသွား လေသည်။ သူ့အတွက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေကိုပဲ အားကိုးရမှာပါ။ တခြား မှီခိုတွယ်တာစရာလည်း မရှိဘူးမဟုတ်လား။

ဘဝအတွက်ပြည့်စုံဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ပဲ ရပ်တည်ခဲ့ ရတာမို့...။

အခန်း (၂၀)

“ရမုံ”

အရင်ရောက်နှင့်နေသောကိုယ်က သူမဝင်လာတာကို ခရီးကြီး ပြုလိုက်သော်လည်း သူ့ဆီကိုအသိအမှတ်ပြုသည့်မျက်ဝန်းလေးတစ်ချက်တောင် ဝင့်မလာဘဲ ကိုယ့်ရှေ့ကရုံမှာ ခပ်တင်းတင်းပဲ ဝင်ထိုင်ထားသည်။

“သားကိုပေးဖို့ နှင်ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့ ခေါ်လိုက်တာလား”

“ကိုယ်တို့ နည်းနည်းညှိနှိုင်းကြည့်ရအောင်လား ရမုံ”

“ဘာညှိနှိုင်းမှာလဲ”

“သားက ကိုယ့်ဆီကို အမေဘယ်သူမှန်းမသိဘဲနဲ့ ရောက်လာတယ်။ အခု မင်းခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် အဖေဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ ကြီးပြင်းရတော့မယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ သားကို ငါလင်ကောင်မပေါ် အဖေမဖော်ဘဲ ငါမွေးထားတာ”

“ကိုယ်ကတော့ အဲ့လိုမဖြစ်စေချင်ဘူး။ သားကိုချစ်တယ်ဆိုရင် မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါ။ မိဘအစုံအလင်မရှိဘဲ၊ အဖေမရှိဘဲ သိမ်မိမိငယ်ငယ်နဲ့ ကြီးပြင်းခိုင်းမှာလား။ ကိုယ်တို့လက်ထပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် သား

လေးဘဝ အရာအားလုံးပြည့်စုံသွားမှာပါ”

“အဟင်း”

ရမုံနှုတ်ခမ်းအစုံ လှပစွာမဲ့ရွဲသွားသည်။ သူ့ကိုမသိသလို ကြည့်နေပုံက ခံပြင်းစရာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့မှာရမုံအပေါ် အမှန်းတွေရှိမနေ။ ချစ်ရည်ရွန်းသောမျက်ဝန်းများနှင့်ပဲ ခပ်ပြင်းပြင်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ရမုံက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲတစ်ချက်ခါလျက်

“နေရောင်ဝါ... နှင်အဲ့လိုဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်နေသေးသလား။ ငါ့အတွက်တော့ ငါ့ကိုထားခဲ့ကတည်းက ပြီးသွားပြီ။ သားကိုအဖေ မပေါ်ဘဲ မွေးရဲကတည်းက နှင်မလိုအပ်လို့ဆိုတာ သိသာနေတာပဲ”

“သား... သားအတွက် အဖေလိုအပ်တယ်လေ ရမုံ၊ ပြီးတော့ ခင်းအဖေက မင်းကိုထားခဲ့ရမှာ စိတ်ချလက်ချဖြစ်ချင်တယ်။ မိသားစုဘဝလေးနဲ့ဆိုရင် သူ့နောက်ဆံမတင်းရတော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒီအတွက် နှင်စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး။ ဖေဖေ နောက်ဆံမတင်းအောင်၊ ပြီးတော့သားအတွက် အဖေတစ်ယောက်၊ ဖေဖေ မသေခင်သုံးလအတွင်းမှာ နှင့်ထက်သာတာကို ငါခေါင်းခေါက်ရှာပြမယ်”

“ဘာ”

“ငါ့အတွက် ယောက်ျားရှားတယ်လို့များ ထင်နေလား။ အခုချက်ချင်း မိသားစုဘဝတစ်ခုဖြစ်အောင် ငါလုပ်ပြလို့ရတယ် ရောင်ဝါ။ နှင်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ငါလက်ထပ်လိုက်မယ်။ ငါ့ကိုတန်ဖိုးမထား အလေးအနက်မရှိ ထားရစ်ခဲ့တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငါနောက်တစ်ခေါက် ပြန်မလွမ်းဘူး”

“ရမုံ”

ရမုံစကားတွေက ပြတ်သားလွန်းနေတာမို့ သူ့အံ့အားသင့်နေရသည်။ သူ့ကိုဒီလောက်ထိ မှန်းတီးနာကြည်းနေသည်ဟုထင်။ သား

ကိုယ်ဝန် လွယ်ပိုးဒုက္ခခံမွေးလိုက်ရသည့်အတွက် ထိုမာန်တွေတက်သွားခြင်း လား။ အရှက်တွေ သိက္ခာတွေအတွက် ခံပြင်းသွားခဲ့ခြင်းလား။

ဒီလောက်တော့ မုန်းသင့်ပါတယ်ဟု အားပေးရတော့မလိုပါ။
“နေရောင်ဝါ”

“ပြော... ပြောပါ ရမုံ”

“ငါပြောတာတွေ ငြိမ်ခံနေတယ်ဆိုပြီး ငါကျေနပ်လိမ့်မယ်တော့ မထင်နဲ့နော်၊ ငါကလေး ဘယ်နေပေးမှာလဲ”

“နေး... နေပါဦးလားကွာ၊ ငါ့သားလေးကို ငါမခွဲနိုင်သေးလို့ပါ”

“ဟား... ဥကိုခင်မု မကိုခင်တာတဲ့၊ နင်က ငါ့ကိုတောင်မခင် တွယ်ဘဲနဲ့ သားကိုသံယောဇဉ်ရှိပြနေတာ မယုံနိုင်စရာဘဲ၊ ထားပါတော့ ဘယ်လိုပဲရှိရှိပါ ငါ့သားကို ငါမနက်ဖြန်လိုချင်တယ်။ ဒီဆိုင်မှာပဲ နင်လာ ပေးပါ။ မနက်ဖြန်ရောက်မလာရင် နောက်တစ်နေ့ တရားရုံးတော်ကနေ တောင်းမယ်”

“ရမုံရယ် ကိုယ့်ကိုလုံးဝလက်မခံနိုင်တော့ဘူးလား၊ အရင်က ကိစ္စတွေကို ကိုယ်အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်တစ်သက်တာ လုံးလည်း မင်းအလိုကျ မင်းဆန္ဒတွေ လိုက်လျောရင်း တစ်သက်လုံး ပေးဆပ်သွားပါ့မယ်၊ ကျေနပ်ပေးပါ လက်ခံပေးပါ ရမုံရယ်နော်”

ရမုံနှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍ ခေါင်းကိုယမ်းကာ

“မကျေနပ်ဘူး လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါတစ်သက်လုံးစာပဲ... ရောင်ဝါ၊ နောင်သံသရာအထိတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အခုမှ ယောက်ျားကောင်းလာပြီး ပီသပြမနေနဲ့၊ ငါနင့်ကို လုံးဝအထင်မကြီးဘူး ရောင်ဝါ၊ နင့်ထက်သာတဲ့ကောင်ကိုပဲ ငါယူပြမယ်”

“သား... သားလေး ပထွေးနဲ့ နေရမှာပေါ့၊ ဘယ်ပထွေးက

သားအပေါ်ကောင်းမှာလဲ”

“ကောင်းတဲ့ ပထွေးကို ငါခေါင်းခေါက်ရှာမယ်၊ လောကကြီးမှာ ရှိသမျှ နင့်လိုယောက်ျားကြီးမထင်ပါနဲ့၊ လူစိတ်ရှိတဲ့ စာနာစိတ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ နင်တို့သာ ငါတို့လုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ကိုယ့် တိုက်ကိုယ် အထင်ကြီး ဘဝင်လေဟာပဲနေကြတာ၊ အေး... သားကိုပေး ပြီးရင် ငါနဲ့ပတ်သက်ဖို့ တွေ့ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့တော့၊ နင်က သားနဲ့သွေးပဲ ဖတ်သက်တာ၊ ကျန်တာဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး။ ငါ့ဘာသာ အသက်နဲ့ အရက်နဲ့ရင်း လွယ်ပိုးမွေးထားရတဲ့သားပဲ၊ နင့်လိုကောင်နဲ့မတန်ဘူး သိရဲ့လား”

“ရမုံရယ်”

ပြောရက်လိုက်တာလို့ မပြောရက်ပေ။ ဒီထက်ရက်စက်မယ်ဆို ရင်တောင် ခံရဦးမှာပါ။ သားကိုအသက်တွေ အရှက်သိက္ခာတွေနဲ့ရင်းပြီး လွယ်ပိုးထားရတဲ့အချိန်တွေက သူ့မှအနားမှာမရှိခဲ့ဘဲ၊ မင်းမုန်ပါတယ် ရမုံ။

မင်းဒီလိုဆုံးဖြတ်သင့်ပါတယ်။ ကိုယ်က မင်းမုန်းထိုက်တဲ့သူ

ပါ...။

အခန်း (၂၂)

“သားရယ်... သားရယ်”

သားကိုပွေ့ဖက်ထားရင်း သူယူကျုံးမရ ငိုကြွေးမိသည်။ ညက တည်းက သားလေးနှင့်အတူ အိပ်ခဲ့တာပါ။ သားကိုတစ်ညလုံးဖက်ထားပြီး သူ့မျက်လုံးတွေ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် အိပ်လို့မရခဲ့။ သားကိုရောရန်ကိုရော စွန့်လွှတ်ရပြီဆိုသော အတွေးက နိမိတ်ဆိုး အတိတ်ဆိုးလိုပင် သူ့ကိုခြောက်လှန့်ခဲ့သည်။

ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာလည်း သူတွေးလို့မရပါ။

“ရောင်ဝါ... ရောင်ဝါ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ကွ။ ရခုံအဖေကြီး”

“ဟင်... ရခုံအဖေ စောစောစီးစီးပါလား”

သူတို့ဆိုင်သွားဖို့တောင် မပြင်ဆင်ရသေးပါ။ သားအနားမှာ လှဲနေဆဲပဲမို့ မျက်နှာလည်းမသစ်ရသေး။ မျက်ရည်လည်း မသုတ်ရသေး။

“ပေး... ပေး။ ကလေးကို ခင်ခင်ကြည့်ထားလိုက်မယ်”

ခင်ခင်ဇော်နှင့်ကလေးကိုထားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲထွက်လာခဲ့သည်။ ထူးမောင်နှင့် အောင်ဇော်က ဦးမင်းသွင်ကို မကျေနပ်သေးတာမို့ ပေစောင်းစောင်းဧည့်ခံနေကြသည်။

“အန်ကယ် အစောကြီးပါလား”

“အေးကွာ၊ အန်ကယ်ကန်တော်ကြီးထဲ လမ်းလျှောက်ချင်လို့လို့ ပြောပြီး အိမ်ကထွက်လာခဲ့တာ၊ မင်းဆီကိုလာတာ သမီးမသိစေချင်လို့”

“ဘာကိုစွန့်လို့လဲအန်ကယ်”

“မင်းနဲ့တွေ့ပြီး သမီးပြောခဲ့တာတွေ သမီးက အန်ကယ်ကိုပြန်ပြောပြတယ်၊ အဲဒီအတွက် သမီးစိတ်က ပြတ်သားလွန်းလို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲလို့ လာတိုင်ပင်တာ”

“ဗျာ”

“သမီးကပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်မှာ မောင်ရောင်ဝါ၊ မြေးလေးအတွက် ဖအေတစ်ယောက် အမြန်ဆုံးရှာလိမ့်မယ်၊ အန်ကယ်က မသေခင် မိသားစုဘဝလေးနဲ့မှ စိတ်ချမယ်ဆိုလို့ ဖြစ်အောင်ကိုလုပ်တော့မှာ”

“ဟိုး ကျွန်တော်သူ့ကိုပြောပါတယ်၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ တောင်းပန်ပြီး တစ်သက်လုံးပြန်ပေးဆပ်ပါမယ်လို့၊ သူကလက်မခံဘူး၊ အန်ကယ် ခါးခါးသီးသီးပဲ”

“အန်ကယ် သိတယ်၊ အန်ကယ် နားလည်တယ်၊ သမီးတဖန်ထိုးလုပ်တော့မှာလည်း အန်ကယ် ကြိုသိနေတယ်၊ သမီးအရင်က အဲလိုဆိုးဝါးတဲ့ကလေး၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ညှဏ်မဲ့တဲ့ကလေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတာဝန်မဲ့တယ် သစ္စာမဲ့တယ်လို့ခံစားပြီး မြေးလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်လိုက်ရကတည်းက အဲတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ မင်းကိုမှန်းတီးလာခဲ့တာလို့ အန်ကယ် ထင်တယ်၊ အန်ကယ်မှာသာ ဒီရောဂါကြီးမရှိရင် အန်ကယ် ထည်း အားပေးမိမှာလို့ဝန်ခံပါတယ် မောင်ရောင်ဝါ၊ အခုတော့ကွာ သမီးနဲ့မြေးလေးအတွက် အန်ကယ်ပိုပြီးတော့တောင် စိုးရိမ်လာမိတယ်”

ဦးမင်းသွင် တကယ်ရင်ထဲက စကားတွေပြောနေသည်ဆိုတာ

မယုံချင်လို့မရတော့ပေ။ ထူးမောင်နှင့် အောင်ဇော်တောင် ယုံကြည်လာ ဟန်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လာကြသည်။ နေရောင်ဝါက စိတ်ဓာတ်ကျ သလို သက်ပြင်းတွေချမိပြီ။...

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲအန်ကယ်၊ သူ့မှာတခြားစိတ်ကူးရှိ မနေဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ဘယ်အချိန်ထိပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ရှည်ရှည်သည်းခံ ပြီးစောင့်နိုင်ပါတယ်။ သူ့လက်ခံလာအောင်ထိ ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်။ အခု က ကျွန်တော့်ထက်သာတဲ့ကောင်ကို ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်ဖြစ် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးတဲ့ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အန်ကယ်စိုးရိမ်တာပေါ့ မောင်ရောင် ဝါ။ သူကမြန်မာပြည်ကို အခုမှရောက်တာ၊ ဘယ်သူက ဘယ်လိုလူမျိုး ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်ဆိုတာ သူ့ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ ဟိုမှာတုန်းကလည်း မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲချစ်ဖူးတာ၊ လူတွေအကြောင်း သူ့ဘယ်လောက်နား လည်မှာလဲ”

“သူ ကျွန်တော့်ကို အခွဲတိုက်ဖို့အတွက် ကျန်တဲ့အန္တရာယ်ကို သူမမြင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဆုံးဖြတ်ပြီးသားကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ အန်ကယ်ရော တားလို့ရမှာလား”

ဦးမင်းသွင် အသံတိတ်သက်ပြင်းတွေချရင်း ရင်တွေမောနေ ဟန်တူသည်။ ဟန်ဆောင်နေတာဆိုလျှင် ဒီလိုရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်စရာ မရှိသလို ဒီကိုလည်းရောက်လာစရာမလိုပါ။

ပြီးမှစဉ်းစားလို့ရသွားဟန်ဖြင့်

“ဒီနှစ်ယောက်က မင်းသူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား”

“ဗျာ... ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက အောင်ဇော်၊ ဒီကောင်က ထူး မောင်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပါ”

“အေး... အန်ကယ် စဉ်းစားမိတာလေးပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်ကယ်”

“သမီးကို တခြားလူလိမ်လူညာတွေနဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့ကလည်း လူငယ်တွေပဲရှိသေးတယ်လေ၊ သူတို့ကို သမီး တွေ့ ဖူးမြင်ဖူးလား”

“မတွေ့ဖူးပါဘူး အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အချစ်ဆုံးသူငယ် ချင်းတွေရှိတယ်လို့ပဲ သိတာပါ။ ကျွန်တော်က ရမုံနဲ့ချိန်းတွေ့တဲ့အခါကျ ရင် ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော့်အတွက်ပါ အလုပ်တွေပိုလုပ်ရတော့ တစ်ခါမှမဆိုဖြစ်ကြပါဘူး”

“အေး... အဲဒါ တစ်ခုကောင်းသွားတယ်”

“ဗျာ”

“သူတို့ကို သမီးပတ်သက်ချင်တဲ့သူတွေအဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ရင် ချော”

“အန်ကယ်... ဟို”

နားမလည်တာကြောင့် ဘယ်လိုမေးခွန်းထုတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ် သွားသည်။ ဦးမင်းသွင်က တက်တက်ကြွကြွပင်

“သူတို့ကို အန်ကယ်အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့သူတွေအဖြစ် အိမ် ထဲ အဝင်အထွက်လုပ်ခိုင်းပြီး သမီးနဲ့ရင်းနှီးစေမယ်လေ၊ ဒါဆိုသမီးအပြင် သူ့ကိုပြီး သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူ ရှာစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ လုပ်ငန်းရှင်ပုံစံ အတိုင်းမျိုးလေးဖြစ်ဖို့တော့လိုတယ်၊ သမီးက မင်းထက်သာတာရှာချင်တာ ဆိုတော့ သမီးအထင်ကြီးလောက်မယ့် လူမျိုးဖြစ်အောင်ပေါ့”

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ အန်ကယ်၊ တခြားလူထက်စာချင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို အန်ကယ်စိတ်ချတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါပါပဲ၊ သူတို့ကမင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတော့

သမီးနဲ့မြေးလေးအပေါ် ယုတ်မာတဲ့စိတ်မွေးမှာမဟုတ်ဘူးလို့ အန်ကယ် ယုံကြည်တယ်။ တကယ်လည်း လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းအတွက်ပုံရိပ် မှပဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... မင်း... မင်းတို့ကူညီကြပါကွာ”

“ဟမ်... ငါတို့က”

“ငါတို့က ဘာ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားကြသည်။ မျက်လုံးလေးတွေ ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရောင်ဝါအားကိုးတကြီးကြည့်၍

“မင်းတို့က ရမုံကို စိတ်ဝင်စားချင်ယောင်ဆောင်ကြပါ။ ရမုံ အတွက် လိုအပ်နေတဲ့လူအဖြစ်ပေါ့”

“ဟ... သူ့အတွက်က ယောက်ျားအရေးတကြီးလိုအပ်နေတာ ငါတို့ကိုဖွတ်ယူလိုက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပြီးတော့ ခေါင်းခေါက်ယူမယ်ဆိုတာကပါသေးတယ်နော်၊ တော်ကြာ ငါတို့ခေါင်းခေါက်ခံနေရဦးမယ်”

အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင်ပြောတာကို ဦးမင်းသွင် ပြုံးစိစိရယ်နေသည်။ နေရောင်ဝါကတော့ ရင်ထဲမှာနှင့်သီးနေ၍ ရယ်ပင်မရယ်နိုင်ပါ။

“မင်းတို့ကပဲ နာအံ့ထင်နေသေးလား။ ရမုံက ငါ့ကိုမခံချင်စိတ်တွေ အရွံ့တိုက်ချင်စိတ်တွေနဲ့ သူပြောနေတာပါ။ သားရဲမိခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ အဲ့လိုတကယ်ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်လည်း အဲ့လိုပဲထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာနနဲ့မခံချင်စိတ်ကြောင့် တကယ်မလုပ်ဘူးလို့လည်း ပြောတော့မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။ အန်ကယ်ကတော့ မင်းတို့နဲ့ သမီးရဲ့စိတ်စမ်းသပ်ချင်တယ်။ တခြားလူဆိုရင် အန်ကယ်တယ်လို့မှ စိတ်မချနိုင်လို့ပါ”

“ဟ... တကယ်ဆိုရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ငါတို့လည်း ငါတို့စိတ်ကို အာမမခံဘူးနော် ရောင်ဝါ။ သားလေးကို သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ စိတ်နဲ့ ငါတို့လည်း စိတ်ပါချင်ပါသွားနိုင်တယ်”

“မင်းတို့ကို ငါယုံကြည်ပါတယ်။ တကယ်လို့ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ထောင် အန်ကယ်ပြောသလိုပဲ တခြားသူတွေထက် စိတ်ချနိုင်မယ်လို့ထင်မယ်”

“ကဲ... ဒါဆို အန်ကယ်တို့ နောက်ကိစ္စတွေ ဆက်ပြီးတိုင်ပင်ကြတာပေါ့။ အန်ကယ်တစ်ခုတော့ စိတ်အေးသွားပါပြီ။ မင်းတို့ကိုလည်း အန်ကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အန်ကယ်သေခါနီးအချိန်မှာ နောက်ဆုံးအင်းမသွားချင်ဘူးကွာ”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အန်ကယ်စိတ်ကို သိသွားပြီဆိုတော့ နောက်လည်းတိုင်ပင်ပြီးပဲ လုပ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အတွက် သားလေးကို ပေးဖို့အတွက် ရမုံနဲ့ ဒီနေ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားပါ။ နေ့လယ် သားလေးကိုရေခဲချိုးပြီးရင် သားလေးကို သွားပေးရမှာ။ သားလေးအိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့တော့ စိတ်ပြောင်းမသွားပါနဲ့အန်ကယ်”

“အေးလေ... အရင်ကိစ္စတွေနဲ့ မင်းတို့အန်ကယ်ကို မယုံကြည်ဖြစ်နေသေးတာ အန်ကယ် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေခါနီးလူတစ်ယောက်က ဘာကိစ္စကိုမှ မလိမ်မညာတော့ပါဘူး။ မကောင်းမှုကို နောင်ထင် သယ်မသွားတော့ဘူးဆိုတာတော့ မင်းတို့ယုံယုံကြည်ကြည်လေး သိထားကြပါကွာ”

ဦးမင်းသွင် ရင်နှင့်သံကြီးနှင့်ပြောတော့ သူတို့စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။ ဘဝကျေးရတော့မည့်လူရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒတွေမို့ သံသယမရှိဘဲ မဝင်ရက်တော့ပါ။

ဦးမင်းသွင်ပြန်တာကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ဖြစ်ကြပြီး

“အန်ကယ် စိတ်ချမ်းသာသာနေပါ။ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ရမုံနဲ့ သားလေးအတွက် နောက်ဆံမတင်းဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ။ . . . ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရှိနေပြီပဲ”

“အေး . . . အေးပါကွာ၊ မင်းတို့ကို အန်ကယ် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် . . . တကယ်ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . အန်ကယ်”

ပြောသာပြောနေရပေမယ့် စိတ်တွေကတော့ လေးလံနေဆဲပဲ ဖြစ်သည်။ သားလေးကို ပေးလိုက်ရမှာစိုးလို့ပါ။ သားလေး . . . သားလေး ကို လုံးဝမပေးချင်။ ဒါပေမဲ့လည်း . . .

အခန်း (၂၇)

“သားလေး . . . သားလေး”

သားလေးကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ပြီး ရမုံမျက်ရည်တွေကျနေသည်။ မွေးကတည်းက မတွေ့လိုက်ရသည့် ရင်သွေးလေး မဟုတ်ပါလား။ သားလေးက ခြောက်လကျော် ခုနစ်လအတွင်းရှိပြီမို့ အနည်းငယ်သိတတ်တာ သူ့လက်ပေါ်ကနေ မလိုက်ချင်။

သူနဲ့က ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်နေကြပြီပဲ။ ရမုံတို့ အခုမှတွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာမို့ သွေးသက်သော်လည်း စိမ်းနေဆဲပဲဖြစ်သည်။

“တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး ထမင်းနှစ်ကြိမ်တော့ကျွေးပါ။ ညဘက်ဆိုရင် နို့ပိုသောက်တယ်။ နို့ထိန်းငှားထက်တောင် မင်းကပိုပြီးဂရုစိုက်ပေးပါ။ ရမုံ၊ ရေချိုးတာ မကြာစေနဲ့နော်၊ ရေချိုးကြာရင် သားလေးက ဖျားချင်တယ်”

“နင်မှာတာတွေ ကုန်ဦးမှာလား၊ ငါက ကလေးအမေ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားကတည်းက အဲဒါတွေ အကုန်လေ့လာပြီးသား”

“ကလေးကိစ္စဆိုတာ လေ့လာရုံနဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး ရမုံ၊ လက်တွေ့ ကလေးအနားမှာနေရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့သဘာဝအတိုင်း နွေးထွေးမှုလိုက်

လျော့မှုပေးရတာ၊ သူ့အလေ့အကျင့်လေးကို မှတ်ထားရတာ၊ သူ့ဘယ်အချိန် ဝိုက်ဆာတတ်လဲ၊ နို့ဆာတတ်လဲ၊ အိပ်တတ်လဲ၊ ဝမ်းချုပ်လာဆီးနည်းလားနဲ့”

“ဒီနေ့ကစပြီး နင်အဲဒါတွေ ပူစရာမလိုတော့ပါဘူး”

“မင်းအဲလို ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး မပြောပါနဲ့ ရမုံ၊ ကိုယ်လဲ သားလေးရဲ့အဖေပါ။ သားအတွက် စိတ်ပူလို့ စိုးရိမ်လို့မရဘူးလား။ မင်းကိုယ့်ကို မုန်းလို့ရတယ်၊ နာကြည်းလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားနဲ့ပတ်သက်တာကို မင်းတားပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ သားကိုတွေ့ချင်တဲ့အချိန် ကိုယ်လာမယ်”

“ဘာ”

“သားလေး လန့်သွားမယ်၊ မင်းမအော်ပါနဲ့”

ရမုံ အသံတိတ်သွားပြီး အံကြိတ်၏။ တိုးတိုးညင်သာ တတ်ခေါက်သံကိုတော့ သူ့ကြားသည်။

“သားကို အခုလာပေးတာ၊ အဲဒီအခွင့်အရေးလောက်တော့ ကိုယ်ရမှဖြစ်မယ် ရမုံ၊ မသက်ဆိုင်သလိုနေရအောင် ကိုယ်ကသူစိမ်းသလို သက် မဟုတ်ပါဘူး။ မဇာတိတိုင်တက်ပြတာမဟုတ်ပေမယ့် သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်တောက်ပစ်မှာမျိုးတော့ ကိုယ်လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

“အေး... အဲဒီအခွင့်အရေးကို ငါလက်ထပ်ခင်ဘဲရမယ် ရော့ပါ။ ငါလက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ နင့်နေရာ နင်သိပါ။ ငါလက်ထပ်မယ့်သူက၊ အဲဒါကို အကြောင်းပြပြီးသားကို နှိပ်စက်တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ သားအတွက်တွေးတယ်ဆိုရင် နင်အဲဒါတော့ ဆင်ခြင်ပေးပါ”

“အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ယောက်ျားတွေကိုတော့ ရှောင်ပါ။ မင်းက ဘယ်လိုတွေ့တွေးပြီး ဆုံးဖြတ်ထားလဲမသိပေမယ့် သားအတွက်ပထွေးကောင်းဖြစ်လာမယ့်သူမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ်လက်မခံဘူး”

“ငါရွေးချယ်သွားမယ့်သူဟာ နင့်ထက်တော့ သာမှာပါ။ အခုည

ဆုံးသတ္တရီပြီး ငါ့အပေါ်တန်ဖိုးထားမယ့်သူမျိုးပေါ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဦးစားပေးရမုန်းသိတဲ့သူမျိုး”

“မင်းမျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်ပါစေ ရမုံ”

နှစ်ယောက်သားပြောစရာတွေကုန်သွားသလို ခေတ္တမျှအသံ ဖိတ်သွားကြသည်။ သားလေးကို သူ့အရင်ကျောမခိုင်းရက်။

“မင်းသွားတော့မယ်ဆိုရင် သားကိုကားနားအထိ ကိုယ်ပွေ့ချီပြီး လိုက်ပို့ပါရစေ”

“သံယောဇဉ်တွေ နေ့ကံတွယ်မနေနဲ့၊ နင့်လမ်းနင်ပြန်တော့အောင်ပါ”

“မင်းဘာလို့ဒီလောက်တောင် ပြတ်သားရက်စက်ရက်နေတာလဲ ရမုံ၊ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ မင်းငါ့ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီအချစ်တွေကြောင့် ဒီလိုအကြောင်းတွေဖြစ်လာခဲ့တာ၊ နောက်ထပ်မဖြစ်အောင် အခုတော့ နင့်အပေါ်အမုန်းတွေပဲ ရှိတော့တယ်။ ဆယ်တော့မှ အရင်လိုအချစ်တွေ ပြန်ရောက်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဆစ်သက်လုံး မမျှော်လင့်နဲ့တော့”

ရက်စက်ရက်လေသူကြီးလို့ တမ်းတကာ ငိုကြွေးပစ်လိုက်ချင်နေသည်။ သားလေးကားပေါ်ပါသွားသည်အထိ မျက်စိတဆိုး ပြေးလိုက်တာ ကြည့်မိသည်။ နောက်ဆုံးခြေကုန်လက်ပန်းကျမှ ကတ္တရာလမ်းမကြီးမှာ ဒူးထောက်ငိုကြွေးပစ်လိုက်၏။ ဒါဟာဝင်ကြွေးတွေပါလို့ မယူဆချင်ဘူး ကိုယ့်အပြစ်တွေပါရမုံ။ ကိုယ်မကောင်းခဲ့တာပါ။

မင်းမုန်ပါတယ်၊ မင်းမုန်းသင့်ပါတယ်။ မုန်းချင်သလောက်မုန်းဆိုက်သလောက်သာ မုန်းလိုက်ပါတော့...။

အခန်း (၂၄)

“သမီး ဒါဖေဖေနဲ့ အလုပ်ရှယ်ယာတွဲလုပ်မယ့် မောင်မင်းထိုက် ကျော်တဲ့၊ မြန်မာပြည်မှာ ရိုးသားကြိုးစားပြီး ထိပ်တန်းလုပ်ငန်းရှင် ချင်နေတဲ့သူပေါ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ရမုံမင်းသွင်လက်ဆွဲပြီး ထနုတ်ဆက်တော့ အောင်ဖော် အိမ်အမ်းတမ်းဖြင့် အယောင်ယောင်အမှားမှား လက်ဆွဲနုတ်ဆက်ရလေသတဲ့

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခုလိုသိတဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ရတာလေ အဟင်... အဟား”

“ကော်ဖီ သုံးဆောင်ပါဦးရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“နောက်လည်း အိမ်ကိုတံခါးမရှိ ဓားမရှိဝင်နိုင် ထွက်နိုင် တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အန်ကယ်ကသီ ဗိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ အိမ်ကိုအလည်လာပါဆိုတော့ မရမုံကို ဒီဇယား ချောမယ် လှမယ်တောင် ထင်မထားဘူး”

“ရှင်... ရမုံနာမည်ကို သိနေတယ်၊ ဖေဖေက နာမည်ပြော

ဆက်မပေးရသေးဘူးထင်တယ်နော်”

“ဪ... အန်... အန်ကယ်ကကြီးပြီး ပြောပြထားလို့ပါ အဟဲ ခဲ ဟုတ်တယ်နော် အန်ကယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့”

မဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံထားကြသည်မို့ ဦးမင်းသွင်နှင့် အောင်ဖော် ဆုံမလဲနှင့် အချင်းချင်းလက်တွဲကာ တဟဲဟဲ ဖြဲနေကြရသည်။

“မောင်မင်းထိုက်ကျော်ကို နေ့လယ်စာစားပြီးမှ ပြန်လွှတ်ရ အောင် ကြုံကြုံနဲ့ မနော်ကို ပြင်ဆင်ခိုင်းပါဦးကွယ်”

“ဪ... အဲဒါဆိုရင်တော့ သားလေးကို သမီးထိန်းလိုက်ပါ သမီး ဝည့်သည်လာတယ်ဆိုလို့ သမီးက သူတို့ကိုကလေးပေးခဲ့တာ”

“ဪ... မရမုံမှာ သားလေးရှိတယ်လား”

“ဟင်... အဲဒါကျတော့ ဖေဖေက ပြောပြမထားဘူးလား”

“ဟဲ့... ပြော... ပြောမထားရသေးဘူး သမီးရဲ့၊ ဒီလိုပါ... မောင်မင်းထိုက်ကျော် အန်ကယ်သမီးမှာ သားလေးတစ်ယောက်ရှိပါ သယ် အိမ်ထောင်တော့မရှိပါဘူးကွယ်၊ လူလွတ်ပါ”

“ဗျာ... အဲဒါက ဘယ်လို”

“ဒီလိုပါ၊ လူငယ်သဘာဝ ချစ်ကြိုက်များယွင်းပြီး သားလေး တစ်ယောက် အဖတ်တင်သွားတယ် ပြောပါတော့ကွယ်၊ သူတို့ချင်းက ဆက်ထပ်မထားတဲ့အတွက် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပါပဲ”

“ဪ... ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ရှိတတ်ပါတယ်၊ အထူးအဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“မောင်မင်းထိုက်ကျော် ဒီလိုနားလည်ပေးလို့ ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ အန်ကယ်ကတော့ သမီးနဲ့မြှေးအတွက် စိတ်ချရမယ့် အဖော်ကောင်းလေး ပေးချင်တာ၊ အန်ကယ်အလုပ်အတွက် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်

ရှိမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား”

“အန်ကယ်ရာ... ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က အန်ကယ်အတွက်ပါ နှစ်ယောက်စာ အလုပ်လုပ်ပေးမှာပါ”

“အေး... ကျေးဇူးပါကွာ၊ မောင်မင်းထိုက်ကျော်ကို အန်ကယ် ယုံပါတယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက် အန်ကယ်အကူအညီတောင်းချင်တယ်”

ဦးမင်းသွင်က မျက်လုံးမှိုတ်ပြတာကြောင့်

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်ကယ်”

“သမီးက မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး၊ ဒီမှာ အသိအကျွမ်းကလည်း မရှိသေးဘူးကွဲ့၊ မြန်မာပြည်မှာ မွေးပေးမယ့် ဟိုမှာကြီးတာဆိုတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ သွားချင်လာချင် လည်ချင်ပတ်ချင်တာလေးများရှိရင် သမီးကို လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလားလို့”

“ဟာ... ဟုတ်ကဲ့ ပို့ပေးပါမယ်ခင်ဗျာ၊ ပို့နိုင်ပါတယ်၊ ရှင် သွားချင်တဲ့နေရာပြော သွားချင်တဲ့အချိန်သာ ပြောလိုက်ပါ”

“သမီး ပြောလိုက်လေကွယ်၊ ဘယ်သွားသွား နယ်မြေကျွမ်းတဲ့ သူနဲ့ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဦးမင်းသွင်က တခြားသူတွေနှင့် သွားပြီမှာစိုး၍ အောင်ဇော်နှင့် အရောက်ပို့နေသည်။ ရမုံအနေနှင့်လည်း နေရောင်ဝါအပေါ် မခံချင်စိတ် များ အရွဲတိုက်ချင်စိတ်များနှင့် တွေ့သည့်လူကို ဆွဲဖမ်းဖို့ စဉ်းစားထား တာ။

ဒါပေမဲ့ သားလေးနှင့် အဆင်ပြေဖို့ကလည်း အရေးကြီးသေး သည်။

“ရမုံက သားလေးကို ကစားကွင်းတွေဘာတွေ လိုက်ပို့ချင်တာ

အဲ သားလေးက မကစားတတ်သေးဘူးဆိုပေမယ့် ရမုံနဲ့ရင်းနှီးဖို့က လို နေတယ်၊ သားနဲ့က အနေစိမ်းနေသေးလို့လေ”

“ကလေးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ အနေနီးပြီး အမြဲမြင်တွေ့နေတဲ့သူ တို့ပဲ မှတ်မိကြတာလေ”

“ရှင်... ဖေဖေက သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲလိုကိစ္စကိုတော့ ပြော ခြံထားတာလား”

“ဗျာ... မ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ရမုံပြောလို့ ကျွန်တော်က ပြောပြ ထာပါ”

“ကလေးအကြောင်းတော့ ရှင်နားလည်သလိုပဲနော်၊ ရှင်မှာ အိမ်ထောင်တို့ သားသမီးတို့ရှိသလား”

“ဟာ... မ... မရှိပါဘူး၊ ကျ... ကျွန်တော်လူပျိုစစ်စစ်ပါ၊ ဆရမရောရသေးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဇွတ်ကြီးဖြေရှင်းပြစရာမလိုပါဘူး၊ ကဲ... သမီး အလေးသွားခေါ်ပြီး ကြူကြူတို့ကို ထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်နော်”

“အေး အေး ကောင်းပြီသမီး”

ရမုံက နောက်ဘက်ထဲဝင်ကာ ကလေးသွားခေါ်သည်။ ဦးမင်း သွင်နှင့် အောင်ဇော်မှာ ရမုံရိပ်မိသွားမှာစိုး၍ ဣန္ဒြေမပျက်နေကြရ၏။

“မြေးလေး... မြေးလေး ဘိုးဘိုးဆီလာပါဦး”

သားလေးက ဦးမင်းသွင်ဆီကိုမရွံ့ကိ်၊ ခေါ်တာကိုလှည့်ပင် မကြည့်ဘဲ အောင်ဇော်ကိုမြင်သွားကာ လက်ကားယားခြေကားယားဖြင့် ထုတ်ကမ်းနေသည်။

ကလေးက နေ့စဉ်မြင်တွေ့ အတူနေခဲ့တာကို မှတ်မိနေဟန်တူ သည်။ လူငုတ်တုတ် သွားငုတ်တုတ်အရွယ်ဖို့ မျက်နှာလောက်ကို မမှတ် မိဘဲနေမလား။ အောင်ဇော်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဦးမင်းသွင်ကို

မအီမလှည့်မျက်နှာနှင့် လှည့်ကြည့်နေသည်။

“ဪ... မြေးလေးက ဦးဦးဆီ လိုက်ချင်လို့လား၊ ခေါ်လိုက်ပါဦး မောင်မင်းထိုက်ကျော်၊ မြေးလေးက လက်ရွေးတယ်၊ ဟိုလူဆီ မလိုက်ချင် ဒီလူဆီမလိုက်ချင်နဲ့၊ ဟိုကိုလွမ်းဖျား လွမ်းနာကျနေလား မသိပါဘူး၊ ဆေးခန်းကို တစ်နေ့နှစ်ခေါက်လောက် ပြေးလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ သားလေး သနားပါတယ်၊ ဦးဦးဆီလာပါဦး သားရယ်လား”

အောင်ဇော်ခေါ်တာကို ကလေးက တန်းခနဲလိုက်ပြီး ခုန်ပေါက်နေသည်။ တကယ်ကို လွမ်းနေတာဖြစ်နိုင်၏။ ရင်ဘတ်မှာကပ်နေပြီး အောင်ဇော်ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးတင်မှေးနေတာ သနားစရာပင်။

“ဟယ်... သားလေးက ရှင့်ကိုတန်းခနဲ ခင်တွယ်သားပဲ၊ အိမ်မှာဆို ဟိုလူဒီလူ လက်ရွေးပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မနေချင်ဘူး၊ တအိအိနဲ့လေး အခုကျတော့ ကြည့်ပါဦး၊ သူနဲ့ထိကျမ်းရင်းနီးတဲ့သူကျနေတာပဲ၊ သားလေး မေမေဆီလာပါဦး”

ရမုံခေါ်သော်လည်း သားလေးကမလိုက်။ အောင်ဇော်ဆီမှာပဲ ကုတ်ကပ်တွယ်ဖက်ထားသည်။

ရမုံရိပ်မိသွားမှာစိုး၍ အောင်ဇော်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရသည်။ ရမုံကတော့ သဘောတွေကျလို့ပါ။

“အဟင်းဟင်း... သားလေးက ကိုမင်းထိုက်ကျော်ကို တန်းခနဲ ခင်တွယ်သားပဲ နောက်နေ့ကျရင် ကစားကွင်းတွေလိုက်ပို့ပေးပါဇော်၊ သားလေးစိတ်အပြောင်းအလဲလေး ဖြစ်သွားအောင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က ကလေးချစ်တတ်တယ်၊ ဘယ်လို ပါရမီလဲတော့မသိဘူး၊ ကလေးတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရင် ချစ်ကြတယ်ဗျ”

“အဲဒါကောင်းတာပေါ့၊ အိမ်ကိုကြိုတိုင်းဝင်ပြီး ကလေးထိန်းပေးရင် ကောင်းမှာပဲ၊ ရှင့်ကို အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်မိမှာ”

“ဟင်... ဪဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်”
ရမုံမင်းသွင် သဘောကျနေသည်။ ကလေးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ကို အလွယ်ခင်တွယ်တတ်သူမျိုးမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ အခုမင်းထိုက်ကျော်နှင့်အကြောင်း ရေစက်ရုံလို့ပဲလား။ ဒါဆိုလျှင်ဖြင့်...။

အခန်း (၂၅)

“သားလေး သနားပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ကိုလွမ်းပြီး လွမ်းဖျားလွမ်း နာကျသွားတာ၊ သားလေးနည်းနည်းတောင် ပိန်သွားတယ်၊ ငါ့ကိုမြင် တော့ လုံးဝကိုမခွာတော့ဘူး၊ ငါ့မှာသူ့ကိုချီဖိုးပြီး ထမင်းစားရတယ်၊ ပြန် ခါနီးတော့လည်း အရမ်းငိုနေလို့၊ သူ့အိပ်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်ပြီးမှ ပြန်ခဲ့ ရတယ်”

“ရမုံ ခိုင်မိသွားသေးလား”

“မခိုင်မိဘူး၊ သူက ကလေးအဲလိုခင်တွယ်တာကို သဘောကျ သွားတဲ့ပုံပဲ၊ အကြောင်းရေစက်ရှိလို့သာ အဲလိုဖြစ်တယ်လို့ ထင်သွား တယ်ထင်တယ်၊ ငါ့ကိုပိုပြီး လိုက်လိုက်လျော့လျော့တွေ ဆက်ဆံတယ်၊ မင်းရဲ့ရမုံက ယောက်ျားလိုချင်တာ တကယ်ကိုသေချာတယ်ကွာ”

သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ အောင့်သွားလေသည်။ သူ့မဟုတ်သော ဘယ် ယောက်ျားကိုမဆို ရမုံလက်ခံတော့မည်လား။ ဒါဟာ သူ့မအဖေအတွက် သားလေးအတွက် ရွေးချယ်ဖို့တစ်ခုတည်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ကိုမေ့ ချင်စိတ်သက်သက် အရွဲ့တိုက်ချင်သောစိတ် သက်သက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“မင်း အရမ်းကြီးတော့ ကောင်းမပြန်ကွာ”

“ဘာ”

“ရမုံ မင်းကိုတကယ်စိတ်ပါသွားမှာ စိုးလို့ပါ၊ သူက အခု ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နှလုံးသားနဲ့ ရွေးချယ်မှမဟုတ်ဘူး။ မဖြစ် မနေလိုအပ်နေတဲ့အတွက် ဦးနှောက်နဲ့ရွေးချယ်မှာ”

“ဟိတ်ကောင်... ဦးနှောက်နဲ့ရွေးချယ်ရယ်၊ နှလုံးသားနဲ့ပဲ ရွေး ချယ်ချယ် ငါတို့စိတ်ပါလို့လုပ်နေတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုကူညီရုံပဲ”

“အေးပါ ငါနားလည်ပါတယ်၊ ငါမင်းကိုမယုံလို့ သတိပေးနေ တာမဟုတ်ပါဘူး။ တခြားသူနဲ့စာရင် စိတ်ချရတယ်ဆိုတာလည်း ငါသိပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ရင်ထဲမှာတော့ ပူလောင်နေတာပဲ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ လို့လည်း စဉ်းစားမရဘူး”

“မနက်ဖြန် သားလေးကို ကစားကွင်းလိုက်ဖို့မှာ မင်းလိုက်ခဲ့ ပါလား”

“ဟင်... ဖြစ်ပါ့မလား၊ ငါက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ လိုက်ရမှာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ရမုံနဲ့ စကားပြောခွင့်ရအောင် ကြိုးစားပေါ့ ကွာ၊ မင်းဒီအတိုင်း ရပ်နေလို့ကတော့ ရှေ့ဆက်ဖို့လမ်းတွေ ပိုပိတ်သွား လိမ့်မယ်”

အောင်ဇော်ပြောတာလည်း ဟုတ်သည်။ ကြိုးစားခွင့်မရှိလို့ မကြိုးစားလျှင် ရှေ့ဆက်ဖို့လမ်းလည်း မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ သူတို့ စကားပြောနေဆဲမှာ ခင်ခင်ဇော်အနားရောက်လာတော့ ထိုင်လို့ရအောင် နေရာရွှေ့ပေးလိုက်ရသည်။

အောင်ဇော်မျက်နှာကိုကြည့်နေသော ခင်ခင်ဇော်မျက်နှာက မသာမလာပါ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ခင်ခင်၊ သူငယ်လေးနဲ့ အဆင်မပြေဘူး လား”

“မပြေစရာလား။ ဒီက သူ့အတွက်စိုးရိမ်နေတာ”

အောင်ဇော်မျက်နှာကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြောနေတာမို့ အောင်ဇော် အံ့သြသွားသည်။ ခင်ခင်ဇော်မှာ သူငယ်လေးရှိနေသည်ဆို၍ အောင်ဇော် မမျှော်လင့်တော့ဘဲ နေနေတာပါ။ အခု ခင်ခင်ဇော်မျက်နှာက အီစီကလီအိုဗာတွေနဲ့။

“ဘာစိုးရိမ်တာလဲ ပြောပါဦး”

“ဟိုတစ်ယောက်ဆီ သွားရင်းလာရင်းတွေ့ရင်းနဲ့ စိတ်ပါသွားပြီလားလို့လေ”

“ဪ... မင်းက သဝန်တိုနေတာလား။ မင်းမှာ သူငယ်လေးရှိတယ်ဆို”

“ရှိတာနဲ့ပဲ ချစ်လို့မရတော့ဘူးလား။ ခင်ခင်ရင်ထဲမှာက အချစ်တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူး အများကြီး”

“သေဦးမယ်”

အောင်ဇော် လက်သီးနှင့် ရွယ်လိုက်တော့ ခင်ခင်ဇော်ကလေး ပုဝင်သွားသည်။

“အလကားစတာပါ။ ခင်ခင် အလုပ်ထွက်တော့မလို့ လာပြောတာ”

“ဟင်... တကယ် ထွက်တော့မှာလား”

“ခင်ခင် ဒီနိုင်နာတက်ဖို့ ပိုက်ဆံကပြည့်ပြီလေ။ ခင်ခင် အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားချင်တယ်။ အောင်မြင်မှ အထွတ်အထိပ်ကိုရောက်မှ။ ခင်ခင်တို့လိုလူမျိုးတွေကို အထင်ကြီးကြံမှာ။ သာမန်ပဲဆိုရင် အထင်သေးချင်ကြတယ်”

“ငါတို့ကတော့ အဲဒီထဲမှာ မပါဘူးနော်။ လူတန်းစားမခွဲခြားဘူး။ ယောက်ျား မိန်းမလည်း မခွဲခြားဘူး။ အရည်အချင်းရှိအောင်ကြိုးစား

နေတဲ့သူတိုင်းကို လေးစားတယ်”

“အဲဒါကြောင့်လည်း ခင်ခင်က ရှင်တို့သုံးယောက်လုံးကို လေးစားတာပါ။ အချိန်တိုလေးပဲ အတူနေခွင့်ရတယ်ဆိုပေမယ့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အေးပါ... နောက် အကူအညီလိုတဲ့အခါလည်း လာခဲ့ပါ။ မင်းအောင်မြင်သွားရင်လည်း မမေ့နဲ့နော်”

“ခင်ခင် မမေ့ပါဘူး”

နောက်တစ်ယောက်ကို ခွဲခွာချဦးမည်မို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပြန်သည်။ ခင်ခင်ဇော်က အထုပ်အပိုးတွေပြင်ဖို့ အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားချိန်မှာ အောင်ဇော်နှင့် နေရောင်ပါ သက်ပြင်းချစ်ကြသည်။

“အေးကွာ၊ ငါတို့သုံးယောက်က နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ အနာတရကိုယ်စီရနေကြပြီ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲလား”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အောင်ဇော်ရာ၊ တွေ့ဆုံကြိုကြွဲပဲလေ။ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က နီးစပ်ဖို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ဖို့သာ ခက်တာပါ။ ခွဲဖို့ကွာဖို့တော့ တော်တော်လွယ်တာပဲ”

“ကြိုးစားပြီး အားတင်းထားပါ သူငယ်ချင်း။ ရမုံက တစ်နေ့ကျရင် မင်းအတွက်ပဲ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒီကြားထဲ သူ့ဆန္ဒကိုတော့ လွှတ်ထားလိုက်ပေါ့။ ဦးမင်းသွင်က နောက်ရက်ကျရင် ရမုံကိုထူးမောင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်လို့ပြောတယ်။ နှစ်ယောက်ကြားထဲ ရွေးရခက်အောင် လုပ်မလို့လားမသိပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမင်းသွင် မင်းဘက်မှာရှိနေတဲ့ အတွက် စိတ်တော့မလျော့လိုက်နဲ့ကွာ”

အောင်ဇော်ဖြေသိမ့်နေမှန်း သိပါသည်။ သူလည်းလက်လျှော့ချင်တာမဟုတ်ပေမယ့် စိတ်တော့လျှော့ချင်မိသလိုပင်။

၁၄၂ ✧ လုံပ

ရမုံအမုန်းတွေကို ခံနိုင်ရည်မရှိလို့ပါ။

ဘယ်သောအခါမှ ရမုံအချစ်တွေကို ပြန်ရမှာလဲ။ နီးစပ်ဖို့ အတွက် ဘယ်လိုတွေကြိုးစားရမှာလဲ။ ရမုံ ကိုယ်မင်းကို ချစ်နေဆဲပါ မျှော်လင့်နေဆဲပါ ရမုံ...။

***

အခန်း (၂၆)

“ရမုံ”

သားလေးကို ပွေ့ချီဆော့နေသော အောင်ဖော်က မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကြည့်နေသော ရမုံအနားကို သူတိုးကပ်သွား၍ ခေါ်လိုက်သည်။

ရမုံက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ကာ မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် ထိတ်လန့် တကြားပင့်တက်သွား၏။

“နင်း... နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သွားစမ်း ဒီနားက အမြန် ထွက်သွား”

“ရမုံ”

“ဟိုမှာ သားလေးနဲ့ဆော့နေတာ ငါ့ဧည့်သည်၊ သူတစ်မျိုးထင် သွားမယ် သွားစမ်းပါ”

“ဘာတစ်မျိုးထင်ရမှာလဲ၊ ထင်ချင်လည်းထင်ပစေပေါ့၊ ငါက သားလေးရဲ့အဖေဆိုတာ ပြောပြလိုက်လေ”

“ဘာလို့ပြောပြရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သားပတ် သက်လို့လဲ”

“သားတစ်ယောက်တောင်ရထားတာ ဘာမှမပတ်သက်ဘူးလို့

တော့ မငြင်းပါနဲ့ ရမှရယ်၊ မခေါ်ရင်လို့ရပေမယ့် မတော်ချင်လို့မရတာ သားအဖပတ်သက်မှုပဲ”

“နင်က ဘယ်ချိန်တုန်းက တာဝန်ယူတတ်ခဲ့လို့ ပတ်သက်ချင် ရတာလဲ ရောင်ဝါ၊ နင်ရှက်တတ်စမ်းပါ၊ ငါအဖေမဖော်ဘဲ မွေးထားတဲ့ သားက နင့်ရဲ့သားလုံးဝမဖြစ်စေရဘူး သိလား၊ ငါသားအတွက် အဖေ ရအောင် ယောက်ျားယူမှာ၊ ဟိုမှာတွေ့လား၊ ငါ့ရွေးချယ်ထားတဲ့လူ၊ သား နဲ့ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ”

“ဪ”

သူ့ရယ်ချလိုက်ချင်ပေမယ့် မရယ်နိုင်ပါ။ အောင်ဇော်က သူတို့ ဘက်ကို မကြည့်မိအောင် သားလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းဘက်ခေါ်သွားပြီး ဆော့နေသည်။

“မင်းသူနဲ့ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲ၊ ဘယ်လောက်တောင် ရင်းနှီးနေကြပြီလဲ”

“အဲဒါ နင်သိစရာမလိုပါဘူး၊ ငါ့ကိုစွဲအကြောင်းတွေ နင်စစ် စုစရာမလိုဘူး ရောင်ဝါ၊ နင်အခု ဒီနားကသွားလိုက်ပါတော့”

“ကိုယ်မင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ် ရမှ”

“ဘာ”

“သားလေးအတွက် ပထွေးဘာလို့ရှာနေမှာလဲ၊ သားလေးမှာ ဖအေရင်းရှိနေရဲ့နဲ့”

“ဟင့်အင်... သားမှာ အဖေမရှိဘူး၊ အဖေမပေါ်ဘဲ ငါမွေး ထားတာ၊ ငါ့သား ငါပဲပိုင်တယ်၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ငါဘာပဲလုပ်လုပ် နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ နင်နဲ့မပတ်သက်ဘူး”

“ရမှ”

“နင် ဖယ်စမ်းလွတ်”

သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်အခါမှာ ဖျတ်ခနဲပြန်ရုန်းလျက် သူ့ပါးကို ရိုက်ဖို့လက်ရွယ်သည်။ သူမကျေနပ်ဖို့ သူ မရှောင်ဘဲနေလိုက် တာ။

“ဖြန်း”

“မင်းကျေနပ်ပြီလား ရမှ၊ မကျေနပ်သေးရင် ကျေနပ်တဲ့အထိ ရိုက်လို့ရတယ်၊ ပေါက်ကွဲလို့ရပါတယ်၊ ကိုယ်က ကိုယ့်အဖြစ်တွေအတွက် ပေးဆပ်ချင်နေတာပါ”

“တော်စမ်းပါ... တော်စမ်းပါ ရောင်ဝါ၊ အဲဒီလို အပြစ်လုပ်ပြီး တောင်းပန်တိုင်းသာ ကျေအေးရမယ်ဆိုရင် အခုငါနင့်အပေါ် အပြစ်လုပ် နေတယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ကျေအေးပေးဖို့ပဲ စဉ်းစားနေသိလား၊ တစ် သက်လုံး နင့်အပေါ် အပြစ်တွေလုပ်သွားမယ်၊ ဘယ်လောက်သည်းခံ နိုင်မလဲ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“ရမှရယ်”

သူ့ရှေ့ကပြေးထွက်သွားပြီး သားလေးနှင့်အောင်ဇော်ဆီ ရောက် သွားသည်။ သူ့ဘက်လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အောင်ဇော်နှင့်သားနှင့် အတူ ဆော့လိုက် ရယ်လိုက်မောလိုက်လုပ်နေ၏။ အောင်ဇော်ကတော့ သူ့ကိုအားနာသနားနေသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်ရှာသည်။

သူမခံစားနိုင်သော်လည်း ထိုနေရာလေးကနေ လှည့်ထွက် မသွားမိ။ တစ်နေ့နေမှာ သူနှင့်အတူတူ ဒီလိုမိသားစုဘဝလေးမျိုးနေနိုင် လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိသည်။

မင်းလည်း ဟန်ဆောင်ပြီး ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ် ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် ရမှရယ်။ မင်းဘယ်လောက်ထိကြာအောင် ဟန် ဆောင်နိုင်မှာလဲ။ တစ်နေ့နေတော့ ...။

အခန်း (၂၇)

“ဟင်... ဖေဖေ ဝေညီသည်ရောက်နေတာလား”
 သားလေးကို ပွေ့ချီကာဝင်လာရင်းနှင့် မေးလိုက်တော့ ဝေညီ
 သည်ကထရပ်ပြီး ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ နှုတ်ဆက်၏။
 “နိုင်ငံခြားမှာ ခင်ခွဲတဲ့မိတ်ဆွေလေ သမီးရဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ
 နဲ့ ရောက်လာရင်း သိကျွမ်းကြတာပေါ့။ အခု ဖေဖေမြန်မာပြည် ပြန်
 ရောက်နေပြီဆိုတာသိလို့ ဘာအကူအညီပေးရမလဲလို့ လာတွေ့တာတဲ့”
 “ဪ... ဟုတ်ကဲ့”
 “ကျွန်တော် အာကာမင်းပါခင်ဗျာ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ရမုံပါ”
 “သမီး ထိုင်ဦးလေး၊ ဝေညီသည်နဲ့စကားပြောရအောင်”
 “ဪ... သမီးအဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ဖေဖေ သား
 လေးကိုထိန်းခိုင်းရအောင် ကြိုကြိုနဲ့ မနော်ရော”
 “အခုမှ ချက်ပြုတ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးလို့ ရေချိုးနေကြတယ်
 ထင်တယ်၊ ဘာအလုပ်မှလည်း မရှိတော့ နှစ်ယောက်အတူတူချိုးကြလို့
 ဖေဖေ ပြောထားတာ၊ မြေးလေးအဝတ်အစားတွေလည်း လျှော်ရမယ်
 လေ”

“အဲဒါဆို သားလေးကို ဖေဖေ ခဏခေါ်ထားပါနော်”
 “အင်... ပေး ပေး သမီး”
 သားလေးက ဦးမင်းသွင်ခေါ်တာကို မလိုက်ဘဲ၊ ထူးမောင်ကို
 သေချာကြည့်နေသည်။ ခဏနေတော့ ရမုံလက်ပေါ်ကနေ တွန်းထိုးပြီး
 ထူးမောင်ကို ခေါ်ခိုင်းနေသည်။ ဒီလူတွေနှင့်ပဲ ရင်းနှီးခဲ့သည့်ကလေး
 ဟုတ်လား။
 “ဟား... ကလေးက ကျွန်တော့်ဆီလိုက်ချင်လို့ထင်တယ်”
 “ဟုတ်တယ်ကွ မောင်အာကာ၊ ခေါ်လိုက်ပါဦး”
 “လာ... သားလေးလာ”
 ထူးမောင်က ကလေးကိုပွေ့ချီကာ နှမ်းရှုံ့လိုက်သည်။ ကလေး
 သိုးခိုးခပ်စစ်ရယ်လျက် သဘောကျနေသည်။ ရမုံ အံ့အားလေးသင့်
 နောက် နေရာမှမရွေ့နိုင်။
 သားက ဒီအိမ်ကိုလာသော မင်းထိုက်ကျော်ဆိုသည့်လူနှင့်
 အာကာမင်းဆိုသည့်လူအပေါ် တကယ်ကိုရင်းနှီးနေသလိုပါလား။ ကြို
 နှိုင်းနှင့် မနော်အပေါ်တောင် ဒီလိုမဟုတ်။ ဂျီကျုချင်ရတာနှင့် လက်ရွေး
 ဆွေအားနှင့်။
 ယောက်ျားလေးတွေကိုပဲ ချစ်တတ်သည်လို့ ပြောရမလား။
 တွေးများသွားပေမယ့် စိတ်ထဲတော့ ကျေနပ်မိသလိုပါ။
 “ကဲ... ဒါဆို အားနာနာနဲ့ ကလေးထိန်းခိုင်းရတော့မှာပဲ၊ ခဏ
 ထောက်ခေါ်ထားပေးပါနော်”
 “ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကလေးချစ်တတ်ပါတယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”
 ရမုံ အဝတ်အစားလဲဖို့ အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ ထူးမောင်
 သားလေးကိုလွမ်းနေတာမို့ အားရပါးရကို နှမ်းရှိုက်နေ၏။

ဦးမင်းသွင်က လက်တို့ပြီး

“မောင်ထူးမောင် သတိထားပါဦးကွာ၊ သမီးပြန်လှည့်လာ မြင်ရင် အလိမ်တွေပေါ်ကုန်ပါဦးမယ်”

“ရမုံအပေါ်ထိ တက်သွားတာမြင်မှ ကျွန်တော်နမ်းတာ အန်ကယ်ရဲ့၊ သားလေးကိုလွမ်းလို့ပါ။ သားလေးက ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိနေတုန်းပဲ”

“ကလေးဆိုတာ အမှတ်သည်းခြေကြီးတယ်လေ၊ မင်းတို့ လေးလကျော်လောက် အတူနေလာတာဆိုတော့ မှတ်မိနေတာပေး စကားမပြောတတ်သေးပေမယ့် သူလည်းမင်းတို့ကို လွမ်းနေမှာပါ”

“ဟိုလေ အန်ကယ်.. ကျွန်တော်နဲ့ အောင်ဖော်က ဒီအိမ် အဝင်အထွက်လုပ်နေရင် သားလေးကိုအလွမ်းပြောနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ရောင်ဝါကတော့ သားကိုလွမ်းလို့ အရမ်းခံစားနေရပါတယ်၊ အန်ကယ် တစ်ခါတလေ သားလေးကို ခေါ်လို့ရရင် ခေါ်လာခဲ့ပါ”

“အေးပါကွာ အေးပါ၊ သမီးလာနေပြီ စကားဖြတ်ရအောင် ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမင်းသွင်နှင့် ထူးမောင် စကားစပြတ်သွားကြသည်။ ရန် အနားရောက်လာပြီး

“အားနာလိုက်တာ၊ ဧည့်သည်ကို ကလေးထိန်းခိုင်းနေ တယ်”

“အဟင်.. အားနာစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကလေး ချစ်တတ်ပါတယ်၊ ကလေးတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကိုချစ်ကြတယ်”

“ဟင်.. ဟိုတစ်ယောက် ပြောတာနဲ့တူလိုက်တာ”

“ဗျာ.. ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“ကိုမင်းထိုက်ကျော်လေ၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေပဲ၊ အိမ်ရောက်တာနဲ့ သားသားက သူ့ဆီတန်းလိုက်တာ၊ သူ့လက်ပေါ်မှာဆို သားလေး ဟာ ရယ်လို့မောလို့၊ အဲဒါနဲ့ သူကလည်း အဲလိုပြောတာပဲ”

“ဪ.. ဟုတ်လား”

“ရှင်ရော အိမ်ထောင်ရှိလာမောင်၊ အိမ်မှာ ကလေးထိန်းရလား”

“ဗျာ.. မရှိပါဘူး ကျွန်တော်ကလူပျိုကြီးပါ၊ မိန်းမရော ကလေး ရော မူးလို့တောင်ရှုစရာမရှိဘူး”

“ဒါလည်း ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ တူပြန်ပြီ”

“ဗျာ”

“ကိုမင်းထိုက်ကျော်နဲ့လေ၊ သူလည်း ကလေးချစ်တတ်တယ် သာပြောတာ လူပျိုကြီးပဲ”

“ဪ.. ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်နေရင်တော့ သူနဲ့တစ်ခါလောက် တော့ တွေ့ဦးမှထင်တယ်”

ထူးမောင်ရောယောင်ကာ အလိုက်သင့်ပြောရသည်။ ဦးမင်း သွင်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လျက်..

“အန်ကယ်ကတော့ မင်းလိုမိတ်ဆွေကောင်းနဲ့ ဒီလိုပြန်ဆိုရတာ အကယ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ မင်းလုပ်ငန်းတွေရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်အန်ကယ်၊ နိုင်ငံတကာနဲ့တော့ ကူးလိုက်သန်းလိုက် ပေါ့၊ အန်ကယ်လိုတဲ့ အကူအညီပြောပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ အဆက်အသွယ် ကောင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

“အေးပါကွာ၊ အန်ကယ်က ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အရင် လောက် စွမ်းစွမ်းတမ်းမရှိတော့ပါဘူး” ဟိုကစက်ရုံကိုရောင်းပြီး ဒီမှာပြန် ဝယ်ထားတယ်၊ အဲဒါကို အန်ကယ်မသေခင်တော့ လုပ်ငန်းလည်ပတ် အောင်လုပ်ခဲ့မှာပါ၊ မင်းက နိုင်ငံရေးကွက်ထိုးဖောက်တဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်သူဆိုတော့ အန်ကယ် အားကိုးပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က အကုန် ကူညီမှာပါ”

ဦးမင်းသွင်နှင့် အာကာမင်းပြောတာ နားထောင်ပြီး ဒီလူလည်း မဆိုဘူးဟု ရမုံ တွေးနေမိသည်။ နှလုံးသားနှင့် အချစ်အတွက် သူမ အိမ်ထောင်ပြုမှာမှ မဟုတ်တာ။ ဖေဖေနောက်ဆံမတင်းဖို့နှင့် သားလေး အတွက် မခင်ကောင်း လိုအပ်နေတာကြောင့်ပင်။ ပြီးတော့ သူမကိုတန်ဖိုး မထားသည့် နေရောင်ဝါကိုလည်း တစ်သက်စာနောင်ကျည့်သွားစေချင် သည်။ သူမကို တကယ်မချစ်လို့ဘဲ မှားယွင်းငြိစွန်းဖူးတာကိုတောင် တာဝန်မဲ့ထားရက်ခဲ့သူပဲ မဟုတ်ပါလား။

တကယ်ဆို ကိုယ်ဝန်ရသည် မရသည်ထာ။

မှားယွင်းငြိစွန်းဖူးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလို မလုပ်ခဲ့သင့်။ ယောက်ျားတွေဟာ စားပြီးနားမလည်လူစားမျိုးတွေလား။ ဘုရားပြီး ငြိမ်းဖျက်တတ်သူတွေလား။

ဒါဆိုလျှင် အပေါစားဆန်ဆန် ဆက်ဆံခံရတာနှင့် ဘာထူးလို့ လဲ။ အမေတွေ နှမတွေနှင့် ကိုယ်ချင်းစာပေးတတ်ဖို့ ကောင်းသည်။ စိတ်တူကိုယ်တူ မှားယွင်းခဲ့ကြသည်ဆိုရင်တောင် သူတို့က တာဝန်ယူရ မည်မဟုတ်ပါလား။

ဒီတန်ဖိုးက နေရောင်ဝါသိမ့်ဖြစ်မည်။ သိအောင်လို့လည်း သူမ ကြိုးစားနေတာပါ။ ဒီတန်ဖိုးကို ဘယ်လောက်အထိ ပေးဆပ်ရမည်ဆို တာသိအောင်...။

အသန်း (၂၅)

“မင်းတို့ကတော့ သားနဲ့တွေ့ပြီး အလွမ်းပြေနေကြတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့မှာတော့ သားကိုအဝေးကပ် ဝေးလို့ရတယ်၊ သူများနဲ့ ပျော်နေတာကို ရင်နာနာနဲ့ ကြည့်နေရတယ်”

“သူများနဲ့လို့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့က မင်းအတွက်မို့ ဒီလိုလုပ် ပေးနေကြတာပါ။ တခြားသူနဲ့ဆို မင်းဒီထက်ပိုခံစားရမှာ၊ ရမုံအပေါ် ခိုးသားမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်သလို၊ သားလေးအပေါ် စိတ်ရင်းနဲ့ကောင်း ပေးမယ်ဆိုတာလည်း မသိနိုင်ဘူးလေ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ အရာအား လုံးကို စွန့်လွှတ်ထားရသလို ဟာနေတယ်၊ ဘာမှ ရေရေရာရာ လေး လေးနက်နက် တွေးလို့မရဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ ဖြစ်ချင်တာတွေမဖြစ်တော့ ဘာတွေလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ အနာဂတ်တွေ ပျောက်နေတယ်”

“ရောင်ဝါ”

အောင်ဇော်ကနေ ရောင်ဝါပုခုံးကိုပုတ်ပြီး သက်ပြင်းတွေချ၍ လေးလေးပင်ပင်ခေါ်၏။ နေရောင်ဝါက ဆိုဇာခုံပေါ်မှာ အရပ်ကြီးပြတ်ပါ။

“မင်းပုံစံကြည့်ရတာ အားပြတ်နေသလိုပဲ၊ တက်တက်ကြွကြွ နေစမ်းပါကွာ၊ မင်းမှာ မိန်းမရော သားရောရှိတယ်၊ အဆင်မပြေခင် ခဏ ပြဿနာဖြစ်နေကြသည်။ နောက်တော့ မိသားစုဘဝကို ပိုသိဆိုင်ရမှာပါ”

“ငါ့သားလေးကို လွမ်းတယ်၊ ခဏခဏ တွေးပိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်မိတယ်၊ ငါ့သားလို့ သိလိုက်ရတဲ့နေ့ကစပြီး ငါပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်တွေ ပိုများလာခဲ့တာ”

“ဦးမင်းသွင်ကို ငါပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကလေးကို အိမ်ခေါ်လာဖို့ပေါ့”

“တ... တကယ်လား”

ထူးမောင်က ခေါင်းညှိတ်ပြု၏။ သူ့စိတ်ထဲ နည်းနည်းပေါ့ပါး သွားသလိုရှိသည်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးမင်းသွင်ကိုပဲ အားကိုးရတော့ မှာပါ။

“အနီကယ်ကတော့ အခုတကယ် ကောင်းနေပြီလို့ ယုံကြည်လို့ ရနေပြီနော်၊ တကယ်သေတော့မယ့်လူမို့လားမသိဘူးကွာ၊ အဲလိုဆိုတော့ လည်း တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး”

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကောင်းတာကို ရွေးလုပ်နေတာပဲ ကျေးဇူး တင်ရမှာပါ။ သူ့သာမပြောခဲ့ရင် ရမုံလည်း သူ့မှာသူ့မွေးထားတဲ့သားလေး အသက်ရှင်နေတယ်၊ ငါတို့ဆီမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိရမှာမဟုတ် ဘူး။ မင်းလည်း မင်းနဲ့မှားယွင်းပြီးစွန်းခဲ့တဲ့ ရမုံက သားလေးမွေးခဲ့တယ် ဆိုတာ မင်းသိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အမှားကို တာဝန်ယူချင်တဲ့ကောင်တွေအတွက် ဒီလိုအမှားတွေက အထူးအဆန်းဖြစ်မလာပေမယ့် မင်းတို့ငါတို့ကတော့ နောက်မှားရဲအောင် ကြောက်လန့်သွားပြီ၊ ဒါသင်ခန်းစာပဲလေကွာ၊ အခုလည်း မင်းတာဝန်ယူချင်စိတ်တွေနဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေတာပါ၊ တချို့ ကောင်တွေလို စိတ်မျိုးဆိုရင် နောက်ထပ်အချစ်တွေ အများကြီး၊ အများ ကြီး ထပ်ရှာလိုက်ကြတော့မှာ”

အောင်ဇော်နှင့်ထူးမောင်ရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် သူ့နောက်မဆုတ် သင့်ပါလားလို့ တွေးလိုက်မိသည်။ စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်ခြင်းဟာ

တာဝန်ခံရတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ငါ့မျှော်လင့်နေဆဲပါပဲကွာ၊ ငါမသေမချင်း အဲဒီမျှော်လင့်ချက် ကို မစွန့်လွှတ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒါဟာ တာဝန်ယူချင်စိတ် သက်သက်တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရမုံကိုချစ်လို့ပါ၊ တန်ဖိုးထားလို့ ပါ၊ ငါ့ရင်သွေးကို ပျက်ချမပစ်ဘဲ အရှက်သိက္ခာတွေ အသက်တွေနဲ့ရင်း ပြီး မွေးခဲ့တဲ့ရမုံကို ငါလေးစားလို့ပါ၊ ဒါမိခင်ဆန်တဲ့စိတ် လူသားဆန်တဲ့ စိတ်ပဲမဟုတ်လား၊ ဒီလိုလေးစားထိုက်တဲ့သူနဲ့ ငါမိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်ချင်တယ်၊ သူ့အတွက် တစ်သက်လုံးပေးဆပ်သွားချင်စိတ် တွေ ရှိနေတယ်၊ အခုပြောနေတာတွေက ငါ့ရဲ့သစ္စာတရားတွေပါ”

“အဲဒါတွေ ရမုံသိအောင် ပြောလေကွာ”

“ငါပြောတာတွေကို သူမှ လက်မခံတာ”

“လက်ခံလာတဲ့နေ့ ရှိလာအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ မင်းဘက် တာ ဒီထက်ရှုံးစရာ ဘာရှိလို့လဲ၊ သူမင်းရင်သွေးကို လွယ်ပိုးထားရတဲ့ အချိန်တွေက အခုမင်းခံစားနေရတာတွေထက် ပိုဆိုးခဲ့မှာနော်”

“ဟုတ်တယ် ရောင်ဝါ၊ အဲဒီအချိန်တွေက မိန်းကလေးတစ် ယောက်အတွက် အရမ်းကိုခက်ခဲခဲ့မှာပဲ၊ အခုချိန်မှာ သူပေါက်ကွဲလည်း ဇင်းခံသင့်တယ်၊ သူတိုက်ခိုက်ရန်မူလည်း မင်းခံသင့်တယ်၊ သူ့စိတ်ကျေနပ် စတဲ့အထိပေါ့”

အောင်ဇော်နှင့်ထူးမောင်ပြောတာကို သူ့ခေါင်းညှိတ်နာခံလိုက် သည်။ ဒါဟာ သူ့ငယ်ချင်းကောင်းတွေမို့ အမှန်တရားတွေ ပြောနေတာ။ မြှောက်ပင့်ပြီး မကောင်းတာ တိုက်တွန်းနေတာမှ မဟုတ်တာ။

“ငါ နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ အဲလိုပဲ တွေးထားပါတယ်”

အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင်ရဲ့လက်ကို သူ့အားကိုးသလို ထုပ်ညှစ် ပြောတော့ သူတို့ကလည်း အားပေးသလို သူ့လက်ကိုပြန်ပြီးဆုပ်ညှစ်

ထားကြသည်။

“ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်ဘူး။ မင်းတို့ တစ်ခုခုစဉ်းစားပေးကြပါဦးကွာ။ အန်ကယ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်ပြီးတော့ပေါ့။ ငါလည်း စိတ်လျော့မှာ လက်လျော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားတော့ငယ်တယ်ကွာ။ ရမုံဆီမှာ ငါ့အတွက်အချစ်တွေ မတွေ့ရတော့သလိုပဲ”

“အခုလိုဖြစ်နေတာကိုက အချစ်တွေရှိနေသေးလို့လို့ ထင်တာပဲ။ အချစ်မရှိတဲ့သူက အရာအားလုံးကိုမေ့ပြီး ဥပေက္ခာပြုလိုက်မှာ။ အခုရမုံဆီမှာ မင်းကိုအခွဲတိုက်ချင်စိတ်တွေ ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခုကွန်နဲရတာတွေ မင်းကိုသိစေချင်တယ်။ အဲဒီတန်ရာတန်ကြေး မင်းကိုပေးဆပ်စေချင်နေတာလို့ ငါထင်တယ်”

“ငါတို့ အထင်မှားလား မှန်လားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရင်တော့ သိမှာပေါ့ကွာ”

“အေးပါ မင်းတို့အားပေးတာကို ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းတို့ရှိလို့လည်း ငါဒီလောက်ထိ ရပ်တည်နေနိုင်တာ၊ တကယ်ဆိုရင် ငါ့ရှားသွားချင်ပြီ။ ရမုံကိုချစ်တဲ့စိတ်၊ သားလေးကိုချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်ပဲ။ ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်တွေလေး၊ မိသားစုဘဝလေးလိုချင်တယ်။ ငါ့မှာ မိသားစုရှိနေပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတာ ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းလဲ။ ရင်နာဖို့ကောင်းလဲ”

“ရောင်ဝါရား... သူငယ်ချင်းရာ”

အောင်ဇော်နှင့်ထူးမောင် သူ့ကိုဖက်၍ နှစ်သိမ့်ကြသည်။ သူလည်းရင်ဖွင့်လိုက်ရ၍ ရင်ထဲပေါ့သွားသလိုပါ။ အားပေးမယ့်သူတွေ အနားမှာ ရှိနေတာပဲ။

ဝဋ်ကြေးရှိသရွေ့တော့ ဒီအတိုင်းခံစားနေရုံပေါ့...။

အာနိ: (၂၉)

“သမီး ဘယ်လိုတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ။ တကယ်ကို အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ချင်နေတာများလား”

“သမီးစဉ်းစားနေတယ် ဖေဖေ။ သားအတွက် နှစ်ယောက်လုံးက အဆင်ပြေနေပေမယ့် ဖေဖေအနေနဲ့ ဘယ်သူကအသင့်တော်ဆုံးလဲဆိုတာ ရွေးချယ်ပေးပါ”

“ဖေဖေက သင့်တော်တယ်ဆိုရင် သမီးက ဘယ်သူ့ကိုမဆို လက်ထပ်နိုင်တယ်ပေါ့”

ရမုံ ခပ်တွေတွေလေးငြိမ်နေပြီး ခေါင်းညှိတ်ကာ

“သမီးအိမ်ထောင်ရေးကို နှလုံးသားနဲ့ မဆုံးဖြတ်တော့ပါဘူး။ ဖေဖေ၊ ဦးနှောက်နဲ့ပဲ ရွေးချယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“သမီး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ဖေဖေမပြောလိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးက အပျိုစင်လေးမဟုတ်တူးနော်။ အပြစ်အနာအဆာရှိပြီး သား လူဖြစ်နေတယ်။ မောင်မင်းထိုက်ကျော်နဲ့ မောင်အာကာမင်းက ဘယ်လောက်ပဲ သဘောထားကောင်းတယ်ပြောပြော ရေရှည်မှာ ကလေးအမေတစ်ယောက်အပေါ် တစ်သက်တာကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ သည်းခံနိုင်ပါ့မလားဆိုတာ စဉ်းစားထားဦး”

“ကြောက်လန့်နေမယ်ဆိုရင် ဖေဖေအတွက် နောက်ဆံတင်း စရာတွေ ကျန်နေလိမ့်မယ် ဖေဖေ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မယ်ထင်လို့ ဖေဖေ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့”

“အခုဆက်ဆံကြည့်တာ နှစ်ယောက်လုံး မဆိုးပါဘူး ဖေဖေ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆင်ပြေမှုရှိတာလည်း ဖေဖေအသိပဲ။ သွားတာ လာတာ ဆက်ဆံတာအားလုံး သားနဲ့ပတ်သက်သမျှ သူတို့ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိကြတယ်။ သားလေးကလည်း သူတို့ကို ခင်တွယ် တယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင်”

“သူတို့က မိတ်ဆွေလိုခင်တွယ်တာဆိုရင်ရော၊ မိသားစုဘဝ ဆိုရင် သူတို့သပ်သပ်တွေ့ကြလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေနိုင်မယ့်သူကို ထပ်ရှာရုံပေါ့ ဖေဖေ”

“သမီးရယ်”

ဖျောင်းဖျားချလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ နားလည်လိုက်သည်။ တစ်ခုခုအတွက် အစွမ်းဆုံအထိ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသလိုပါ။ ကိုယ့် ဘက်ကပဲ တခြားနည်းလမ်းနှင့် ပြင်ဆင်မှု လုပ်ရတော့မှာ။

“အေးလေး... မောင်မင်းထိုက်ကျော်ရော မောင်အာကာမင်း ရော လူကောင်းတွေပါ။ သမီးအပေါ်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိတယ်လို့ ဖေဖေ ထင်တယ်။ မြေးလေးအပေါ် ဂရုစိုက်မှုရှိတာလည်း ဖေဖေသိပါတယ်။ ဖေဖေကတော့ အဓိကမဟုတ်ဘူး။ သမီးအတွက် အဆင်ပြေနိုင်တယ်ဆို ရင်ပဲ ဖေဖေက ကျေနပ်ပေးမှာပါ”

“သမီးက နှလုံးသားနဲ့ ရှေးချယ်မှာမဟုတ်တဲ့အတွက် သမီး အတွက် အဆင်ပြေဖို့က သိပ်အရေးကြီးပါဘူး ဖေဖေ။ ဖေဖေသဘော ကျတဲ့လူနဲ့ပဲ သမီးကိုစီစဉ်ပေးခဲ့ပါ”

“ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေက သမီးကိုဒုက္ခပေးသလိုဖြစ် နေပြီလား သမီးရယ်”

“ဖေဖေ ဘာလို့အဲလိုတွေးရတာလဲ။ ဖေဖေနောက်ဆုံးအချိန် တွေမှာ သမီးအတွက် စိတ်ထိခိုက်ရလို့ သမီးကစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ ပါ။ နေရောင်ပါနဲ့ အခုမှဆန္ဒရှိတာကို သမီးမလိုက်လျောနိုင်လို့ပါ။ သမီးခံ ခဲ့ရတာတွေအတွက် တုံ့ပြန်ဖို့အခွင့်အရေး ရှိဦးမှပေါ့ ဖေဖေ။ သမီးရင် ဆိုင်ခဲ့ရတာတွေကို ဖေဖေအသိဆုံး မဟုတ်လား”

“သူ့ရင်သွေးကို ရအောင်မွှေးပြီးမှ သူ့ကိုလက်တုံ့ပြန်နေတာ သဘာဝမကျဘူးကွယ်”

ရမုံမချီမဆုံ ခံရခက်သလို ပြုံးရင်းမဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“လူတွေက သူတို့ခံရတဲ့အလှည့်မရောက်မချင်း ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်ဆိုတာမျိုးမရှိတတ်ကြဘူး ဖေဖေ။ သမီးကစပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုမှ ခံစစ်နဲ့တုံ့ပြန်ကြည့်ရုံပါ။ ဒါကိုသူမခံနိုင်ရင် အဲဒီနေရာ မှာ နေခဲ့တော့ပေါ့”

“မနေခဲ့ဘဲ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော သမီးက လက်ခံမှာလား”

“သမီးလက်ခံတဲ့အထိ ဖေဖေကရော စောင့်ကြည့်နေနိုင်မှာမို့ လား”

“သမီး”

“သမီးအနာကျက်တဲ့အထိ ဖေဖေစောင့်ပေးမယ်ဆိုရင် သမီး လည်း သူ့ကိုလက်ခံနိုင်တဲ့အထိ အချိန်ပေးဖြစ်ရင် ပေးမိမှာပါဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေအတွက် အချိန်က နှစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ ဒီ အတောအတွင်းမှာတော့ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်နိုင်သေးမယ် မထင်ဘူး။ အဲဒီ အတွက် သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ဦးမင်းသွင် ဘာပြောရမည် မသိတော့ပေ။ တကယ်လည်း

ကိုယ့်အတွက်က အချိန်နှစ်လလောက်ပဲ လိုတော့မည်မဟုတ်ပါလား။ ဒီကြားထဲ သမီးနဲ့မြေးအတွက်ပဲ စဉ်းစားနေခဲ့တာမို့ ဒီကဆရာဝန်ကြီးတွေ နှင့် ဆေးထပ်ပြုဖို့တောင် မလုပ်ဖြစ်သေးပါ။

ဒါပေမဲ့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးရောဂါ ထပ်မဖောက်သေးတာတော့ တော် သေးသည်။ အရင်လို ဗိုက်အောင့်တာ ရင်ဘတ်အောင့်တာတောင် သိပ် မဖြစ်တော့သလိုပင်။ ဟိုက ဆရာဝန်ကြီးပေးလိုက်သည့်ဆေးကြောင့်ပဲ ရောဂါဝေဒနာ သက်သာနေခြင်းများလား။

“ဖေဖေ”

“ဟင် သမီး”

“ဖေဖေဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဆရာဝန်ထပ်ပြုကြည့် ဖို့ ပြောထားတာ၊ ဖေဖေ အဲဒီကိစ္စ ဘာမှမလုပ်ဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်”

“ဖေဖေက သေလှပဲ သမီးရယ်၊ ဆေးထပ်စစ်ပြီး ဘာလုပ်ရ ဦးမှာလဲ၊ ဖေဖေအတွက်ထက် သမီးနဲ့မြေးလေးအတွက်ပဲ အရေးကြီး တာပါ”

“ဒီထက်အသက်ကို ဆွဲဆန့်လို့ရမယ်ဆိုရင် ဆွဲဆန့်ကြည့်ရဦး မှာပေါ့ ဖေဖေ၊ သမီးတို့သားအမိအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေဒီထက် အသက် ပိုပြီးရှည်ရှည်နေပေးပါ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေလည်း နေချင်ပါတယ်၊ သမီးနဲ့ မြေးလေးနဲ့ အတူတူနေချင်ပါသေးတယ်၊ အခုမှ သမီးနဲ့မြေးနဲ့ မိသားစု ဘဝလေးလို ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ အရင်က သမီးနဲ့ဖေဖေတို့ရဲ့ နှစ် ယောက်ဘဝက အရမ်းသွေ့ခြောက်ခဲ့တယ်လေ၊ အခုဆို အိမ်မှာကလေး ငိုသံလေးနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် သာယာလိုက်သလဲ၊ အဲလိုမှန်းသိရင် မြေးလေးကို ဖေဖေ မစွန့်လွှတ်ခဲ့ပါဘူးကွယ်၊ ဖေဖေအရမ်းကို မှားခဲ့ပါ တယ်”

“ဖေဖေ”

ဖေဖေမျက်ရည်ကျနေသည်မို့ သူမစိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။ ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ မဖြစ်စေချင်တော့ ပါ။ အပြစ်တွေလည်း မတင်ချင်တော့ပါ။ နေရချိန်ခဏလေးမှာ သူမတို့ သားအမိအတွက် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားစေချင်သည်။

ဖေဖေထိုသို့ဖြစ်အောင် ဘာတွေလုပ်ရမလဲ။ မင်းထိုက်ကျော် တို့ နှစ်ယောက်နှင့် ဒီထက်ပိုရင်းနှီးမှပဲ...။

***

အခန်း (၃၀)

“ရှင်ဘာပြောချင်တာလဲမသိဘူး၊ ရမုံ့ကို ဒီကိုခေါ်တာ”

“ဟိုလေ ကျွန်တော်က”

အောင်ဇော် ဘာပြောရမည်မသိပေ။ သားလေးမပါဘဲ ရမုံ့ကို စားသောက်ဆိုင်ချိန်းလိုက်တာပါ။ ဦးမင်းသွင်က ရမုံ့ကိုဖွင့်ပြောလိုက် တော့တဲ့။

အချိန်ကသိပ်မကျန်တော့သည့်အတွက် မင်းတို့နှစ်ယောက်ထံ က တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးမှ ဖြစ်တော့မည်တဲ့လေး ဒါမှ နောက်ထပ်စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရမှာဆိုတာက ဘာမှန်းလည်းမသိပါ။

“ကိုမင်းထိုက်ကျော်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပြောဖို့ကို အားနာနေ သလို တွေဝေနေသလိုပဲ၊ ရမုံ့က နည်းနည်းတော့စိတ်မရှည်တတ်ဘူးရှင်”

“ဒီလိုပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဒီလိုပြောဖို့ သင့်တော်ပါ့မလားလို့ စဉ်း စားနေမိလို့ပါ”

“ဘာအကြောင်းမို့လဲ”

“ဟိုလေ... ရ... ရမုံ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား”

“စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုထည့်ပြီး စဉ်းစားပေးစေချင် ပါတယ်”

“အော်... ဒါလား၊ ရမုံ့က သားနဲ့အဆင်ပြေမယ့်သူဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို လက်ထပ်မှာပါ”

“ဗျာ”

“နုလုံးသားနဲ့ရွေးချယ်မှာမဟုတ်တဲ့အတွက် ရမုံ့ အများကြီး စဉ်းစားနေမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ ဖေဖေကျန်းမာရေးအခြေအနေ ထည့်၊ ရှင်သီထားလောက်ပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

အောင်ဇော်ခေါင်းညှိတ်ပြီး ရမုံ့ကိုမဝံ့မရဲမျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ မဟုတ်တာလုပ်ထားတာကြောင့် စိတ်ကမလုံပေ။ ရမုံ့အကြည့်များက နူးရနေကာ

“ရမုံ့ကို ဖေဖေက အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီးမှ စိတ်ချသွားချင် တယ်၊ ရမုံ့အတွက်လည်း အားကိုးအားထားလိုအပ်တယ်၊ အဲဒီအတွက် မိ ရမုံ့လက်ထပ်မှာ”

“ဟို... သားလေးရဲ့အဖေနဲ့ရော ကင်းကင်းရှင်းရှင်းရှိရဲ့လား နောက်မှ ပြဿနာတွေတက်လာမှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒါ ရမုံ့ဘက်ကရှင်းပါတယ်၊ ရမုံ့တို့လက်ထပ်ထားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်မထပ်ခင်မှားယွင်းငြိစွန်းခဲ့တာကို ရမုံ့ဘာသာတာဝန် ရှုထားတာပါ။ သူနဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင်ပါဘူး၊ အဲဒါကိုကြောက်နေမယ်ဆို နှိပ် ရမုံ့ကိုပြောထားတဲ့စကားကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းသွားပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟို... မရှုပ်သိမ်းပါဘူး၊ ကျ... ကျွန်တော် ဘယ်ရမုံ့ကို လက်ထပ်ချင်တာပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဖေဖေနဲ့ရမုံ့ တိုင်ပင်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မင်းထိုက်ကျော်ရဲ့ မဝံ့မရဲပုံစံကို ရမုံ့သိပ်အားမရလှပေ။ ဘာကို

ကြောက်နေမှန်းမသိဘဲ မျက်လုံးတွေကမူမမှန်ဟု ထင်မိသည်။ ဒါက
ဒီလူဒီလို့ဖွင့်ပြောလာတာ သူ့မအတွက် ရွေးချယ်စရာ ရသွားတာထက်
အမှန်ပင်။

နောက်နှစ်ရက်လောက်မှာတော့ အာကာမင်းက သူမကို ရှေ့
စရာရိုလို့ပေါ်ဆိုပြီး အိမ်ကိုရောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ဖေဖေမရှိသေး
အချိန်ကိုက်ရောက်လာတာတော့ အံ့ဩစရာပင်။ အိမ်မှာ ဖေဖေမရှိ
ဘယ်လိုသိသည် မသိ။

“ကဲ...ကိုအာကာ နေ့လယ်စာစားချင်လို့ ရောက်လာ
တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်အပြင်က စားခဲ့ပါပြီ”

“ဒါဆို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်တော့ ဝင်သေးတယ်မဟု
လား။ ဟိုနှစ်ယောက်က သားလေးကိုရေချိုးပေးနေကြလို့ ရန်ကိုယ်
ဖျော်ပေးပါမယ်”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ရမဲ့၊ ကော်ဖီလည်း ကျွန်တော် အခုပဲသောက်
ခဲ့ပါတယ်၊ ရမဲ့နဲ့စကားပြောဖို့ပဲ လာတာဆိုတော့ ထိုင်ပါရမဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ဘာပြောမှာလဲ ပြောပါ”

“ဟိုး... ကျွန်တော်ရမဲ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ရှင်... ရမဲ့က ကလေးအမေနော်”

“ကျွန်တော်က ကလေးအမေမို့ လက်ထပ်ချင်တာပါ”

“ရှင်... ဘာပြောတယ်”

“ဪ... ကလေးချစ်တတ်တော့ ကလေးအမေဖြစ်လို့
ကိစ္စမရှိဘူးလို့ ပြောတာပါ။ ရတယ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကလေးအမေဆိုလို့
ကိစ္စမရှိပါဘူး”

အာကာမင်း ပျာယံပျာယာပြောနေတာကို ရမဲ့ရယ်ချင်နေ

သည်။ လူကြီးလူကောင်းပုံစံ ဝတ်စားထားပေမယ့် တကယ်အူကြောင်
ကြောင်ပါ။ သူ့မျက်နှာပိုးသတ်၍ ခပ်တည်တည်မျက်နှာနှင့်...။

“ရှင်က နယ်တကာလှည့်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ပဲ၊ ရှင်
အတွက် အပျိုစင်မိန်းကလေးတွေ မရှားလောက်ပါဘူး၊ ဘာလို့ ရမဲ့လို
ကလေးအမေကိုမှ ရွေးရတာလဲ”

“အဲ... အဲဒါက အကြောင်းရေစက်ပဲပြောရမယ်၊ ဖူးစာကံပါ
တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုငြင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်
ဝမ်းနည်းရမှာပါ”

“ငြင်းတဲ့စကားတော့ ရမဲ့မပြောသေးပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့တိုင်ပင်
ဦးမှာပါ၊ ရမဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်သူနဲ့သင့်တော်တယ်ဆိုတာ ဖေဖေ
ဆုံးဖြတ်မှုက အဓိကကျလို့ပါ၊ ရမဲ့က နှလုံးသားနဲ့မိုက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဦးနောက်
နဲ့ရွေးချယ်ရမှာကိုတော့ ဖေဖေကို ဦးစားပေးချင်တယ်၊ ဖေဖေက သေလူ
ဖြစ်နေပြီလေ”

“ဪ... အင်းပေါ့လေ ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်ကယ်အတွက်
ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အန်ကယ်ကိုမသေ
စေချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ သေမိန့်ချခံထားရတယ်လေ၊ အစားထိုးသေပေးပါမယ်
လို့လည်း အယူခံဝင်ပေးလို့ မရတော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မသေခင် ဖေဖေ
ကို စိတ်ချမ်းသာသွားစေချင်တယ်၊ ရမဲ့တို့သားအမိအတွက် စိတ်ချသွား
စေချင်တယ်”

မျက်ရှည်ဝဲစွာပြောနေတော့ ထူးမောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
သည်။ နေ့ရောင်ဝါအတွက်လည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိပါတော့မလားလို့ စိတ်
ထိခိုက်ရ၏။

“ဟိုလေ... ကျွန်တော်တစ်ခုလောက်ပြောကြည့်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“သား... သားသားလေးမှာ အဖေရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သူနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ရော အစီအစဉ်ရှိလား”

“ရမဲ့တို့က လက်ထပ်ထားတာမဟုတ်တဲ့အတွက် ပြန်ပေါင်းဖို့ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိလာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ လူငယ်သဘာဝ မှားယွင်းခဲ့ကြလို့သာ သားလေးကိုရခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို အထင်သေးမယ်ဆိုရင်တော့ ခုနကရမဲ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ပြောထားတဲ့စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းနိုင်ပါတယ်”

“ဟား... အဲ... အဲလိုအထင်သေးတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို လူဖြစ်အောင်မွေးခဲ့တဲ့ရမဲ့စိတ်ကို လေးစားပါတယ်။ အခုခေတ်မှာက ကလေးကိုတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖျက်ချပြီး မိုက်တွင်းနက်သထက်နက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေအများကြီး မဟုတ်လား။ ရမဲ့လို သတ္တိရှိရှိနဲ့အဖေမရှိဘဲ ကလေးမွေးရတဲ့မိခင်မျိုးက ရှားသွားပြီလေ”

“ရမဲ့ရှေ့မှာမို့ မြှောက်ပင့်ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟား... မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါ။ ရမဲ့ကို တကယ်လေးစားတာပါ”

“အပျိုစင်တွေထဲကမှ ကလေးအမေကိုရွေးပြီး လက်ထပ်ချင်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကရော”

“အဲဒါဖူးစာကံပဲထင်တယ်၊ အကြောင်းရေစက်ပေါ့။ ရမဲ့ကို မြင်ကတည်းက လက်ထပ်ချင်တဲ့စိတ်ကူး ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေခဲ့တာပါ”

“ဟိုတစ်ယောက်စကားနဲ့ တူသလိုပဲ၊ ရှေ့နောက်ပဲ နည်းနည်းလွဲတယ်”

“ဗျား... ဘယ်တစ်ယောက်က ဘာပြောပြန်ပြီလဲ”

“ကိုမင်းထိုက်ကျော်ပေါ့။ ရမဲ့ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့၊ ခုနလိုပဲ ကလေးအမေကို ဘာလို့လက်ထပ်ချင်တာလဲလို့ ရမဲ့မေးခဲ့တယ်။ သူကတော့ အကြောင်းရေစက်ပေါ့။ ဖူးစာကံပဲတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ရမှာပေါ့တဲ့။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် အသိတွေဖြစ်ပြီး စကားများ တိုက်ထားကြတာလား”

“ဗျား... မ... မဟုတ်ပါဘူး။ မသိပါဘူး”

ထူးမောင် ပျာပျာသလဲ လက်ကာငြင်းပြီး နဖူးမှာချွေးတွေပြန်လာသည်။ မဟုတ်တာလုပ်ထားသည့်သူရဲ့ တုန်လှုပ်မှုမျိုးပင်။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံမရှိလို့ထဲလား။ အဲဒါတော့မဖြစ်နိုင်ပါ။ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေတာဟာ တစ်ခုခုကိုဖုံးကွယ်ထားတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတာတော့ မသိပါ။ ဖေဖေပြန်လာသည့်အချိန်မှာတော့ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီးသောအချိန်ကိုစောင့်၍ တိုင်ပင်ဖို့ညှိခန်းထဲကို ထွက်လာခဲ့သည်။

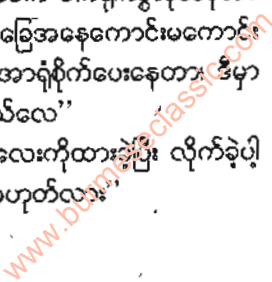
“ဖေဖေ နေလို့ထိုင်လို့ရော ကောင်းရဲ့လား၊ ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန်အပြင်မှာချည်းပဲ”

“လုပ်ငန်းကိစ္စလေးတွေ စီစဉ်စရာရှိလို့ပါကွယ်”

“ဟင်... ဖေဖေကို ကူညီမယ်ပြောထားတဲ့ ကိုမင်းထိုက်ကျော်နဲ့ ကိုအာကာမင်းတို့နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ဒီနေ့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သမီးနဲ့တွေ့ကြတယ်”

“ဪ... ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ဖေဖေက စက်ရုံကိစ္စလုပ်နေတာပါ။ ဖေဖေမသေခင် စက်ရုံလည်ပတ်မှုရှိမှ အခြေအနေကောင်းမကောင်း သိရမှာမဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက် နည်းနည်းအာရုံစိုက်ပေးနေတာ၊ ဒီမှာဝန်ထမ်းခန့်ထားဖို့ရော အားလုံးစီစဉ်နေတယ်လေ”

“နောက်နေ့ကျ သမီးလည်း သားလေးကိုထားခဲ့ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်ဖေဖေ၊ ဖေဖေမရှိရင် သမီးပဲလုပ်ရမှာမဟုတ်လား”

“သမီးက ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ မြေးလေးကိုပဲ အာရုံ စိုက်ပါကွယ်၊ ဖေဖေက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့သူတွေ စီမံနေတာပါ”

“အဲဒီသူတွေက ဖေဖေသေရင် သမီးတို့အတွက် သစ္စာရှိရှိ လုပ်ပေးမယ့်သူတွေမို့လို့လား ဖေဖေ၊ လူတွေက ရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်ရာ တစ်မျိုးတွေပါ။ ဖေဖေမရှိတော့ရင် သမီးတို့အတွက် သစ္စာရှိလူယုံတွေ ဖြစ်လာမယ်မထင်ဘူး”

တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်သွားမယ့် မြေးလေးရဲ့အဖေ မောင် နေရောင်ဝါပါလို့ ပြောလိုက်လျှင် သမီးဘယ်လောက်တောင် ပေါက်ကွဲ သွားမည် မသိပေ။ အခုကတည်းက မောင်ရောင်ဝါကို စက်ရုံနဲ့ပတ်သက် သမျှအားလုံး လေ့လာသင်ယူခိုင်းနေတာပါ။ ဒီတက်မှာလည်း အောင် ဖော်နှင့်ထူးမောင်ကို သမီးအတွက် အချိန်ပေးခိုင်းနေတာမို့ သူတို့ဆိုင် ကိစ္စတောင် သူတို့လျစ်လျူရှုထားကြရသည်။

“သမီးပြောတာ ပြန်ပြောပါဦး ဖေဖေ၊ ဘယ်လိုလူတွေကို ဖေဖေ ခိုင်းနေတာလဲ”

“ဪ... ဖေဖေရဲ့ လူယုံတွေပါ။ သူတို့က ဖေဖေ သေသွား တောင် သမီးတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို သစ္စာရှိရှိတစ်သက်လုံးစောင့် ရှောက်သွားမယ့်သူတွေပါ။ အဲဒီအတွက်တော့ အာရုံမများနဲ့ စိတ်ချထား ပါသမီး။ ဖေဖေ သေချာစိတ်ခွဲမှာပါ”

“ဖေဖေဒီလောက်ယုံကြည်နေတယ်ဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေ့ကို သမီးပြောစရာရှိပါတယ်”

“ပြောလေသမီး”

“ကိုမင်းထိုက်ကျော်နဲ့ ကိုအာကာမင်းနှစ်ယောက်လုံးက သမီး ကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောလာကြပါတယ်။ အဲဒါ သမီးဘယ်သူ ကိုရွေးရမလဲ”

“သမီးဘယ်သူကို ပိုပြီးနှစ်သက်မှုရှိလို့လဲ”

“ဘယ်သူကိုမှ မနှစ်သက်ပါဘူး”

“ဟင်... သမီး”

“သမီးပြောထားတယ်လေ၊ နှစ်သက်မှုနဲ့ရွေးချယ်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ နှလုံးသားနဲ့ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ဖေဖေစိတ်ချနိုင်မယ့်သူ၊ သမီးနဲ့သားလေးအတွက် အားကိုးရမယ့်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ”

“သမီး အခုထိ မောင်ရောင်ဝါကို စိတ်နာနေတုန်းလားကွယ်၊ မြေးလေးရဲ့အဖေထက် သမီးတို့အပေါ် ဘယ်သူကပိုကောင်းနိုင်မှာလဲ”

“သူ့ရဲ့ကောင်းခြင်းဆိုးခြင်းတွေကို သမီးစိတ်မဝင်စားတော့ဘူး ဖေဖေ၊ သစ္စာမဲ့ခံရတဲ့သူ တန်ဖိုးမဲ့တာဝန်မဲ့ခံရတဲ့သူမှာ နာကြည်မှုတွေ အမှန်းတွေရှိနိုင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးခံစားချက်ကို ဖေဖေ နားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး”

ဦးမင်းသွင်ပြောမှာကို လက်မခံနိုင်သလို၊ ရမုံလက်ကာခေါင်း ခါ၍ငြင်းဆန်သည်။ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ

“သမီး ဒီရင်ထဲမှာ နာနေတုန်းပဲဖေဖေ၊ သားလေးကို ကိုယ် ဝန်လွယ်ပိုးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေ သိမိငယ်အား ငယ်မှုတွေနဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေကို သမီးမမေ့နိုင်သေးဘူး။ အဲဒီအချိန်တွေမှာ သူကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်နေခဲ့မှာပါ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပျော်လွန်နေခဲ့တဲ့အချိန်တွေ ဖြစ်မှာပါ”

“ဒါကတော့သမီး သူမှ မသိခဲ့တာ”

“အဲဒါ တာဝန်မဲ့တာပဲလေ၊ သူနဲ့ငြိစွန်းခဲ့မှန်းသိရဲ့နဲ့ ဘာလို့ သူတာဝန်မဲ့ ထားသွားတာလဲ၊ စားပြီးနားမလည်လုပ်သွားတာလဲ၊ ဒီလို

တွေ့ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သူဘာလို့မတွေးတာလဲ၊ အဲဒါသမီးကို သူတန်ဖိုးမထားတာဘဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဖေဖေ”

ဦးမင်းသွင် ဘယ်လိုနားချရမှန်း မသိတော့ပေ။ သမီးခံစားချက်ကို နားလည်ပေးနိုင်သလို နေရောင်ဝါရဲ့ အပြစ်ဝန်ခံခြင်းနှင့် နောင်တတွေကိုလည်း နားလည်ပေးနိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့လက်မခံနိုင်ခြင်းကို ဘယ်လိုဖျောင်းဖျရမလဲ။

“ဖေဖေလည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ လူဆိုတာ မှားတတ်တဲ့အမျိုးရည်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမှားကိုပြင်မယ်ဆိုရင်တော့ လက်ခံပေးရတယ်သမီး၊ တစ်သက်လုံး အမှန်းနဲ့ပဲ နေသွားလို့မှမဖြစ်တာ”

“သမီးကတော့ သူ့ကိုမှန်းနေတုန်းပဲ၊ သူ့နဲ့လက်ထပ်မှ သမီးဘဝအေးချမ်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုသမီးတို့ လူ့ကောင်းတွေ တွေ့ထားတယ်လေ၊ သားနဲ့လည်းအဆင်ပြေမယ့်သူတွေဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲကပဲ တစ်ယောက်ကိုရွေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဖေဖေသမီးအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေပါ၊ နော်ဖေဖေ”

“အေး... အေးပါ သမီးရယ်”

ပြောလို့နားချလို့မရတာမို့ သမီးဆန္ဒကို လိုက်လျောစွာပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ဒီပြဿနာတွေရဲ့ ဖော်ပြချက်တရားခံက ကိုယ်ပဲမဟုတ်လား။ ကိုယ်သာသူတို့လေးတွေကို သဘောတူကြည့်ဖြူပေးခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပေ။ မြန်မာပြည်ကို ခြေဦးမလှည့်ချင်သည့်စိတ်နှင့် အတ္တကြီးခဲ့တာ။

အခုတော့လည်း ကိုယ်ပြန်မလာချင်သည့် မြန်မာပြည်ကို ခေါင်းချဖို့ အပြီးတိုင်ပြန်လာခဲ့ရပါပေါ့လား။

သမီးနဲ့မြေးအတွက် စိတ်ချရနိုင်ဖို့...။

အခန်း (၃၀)

“အန်ကယ်... သား... သားလေးကို ခေါ်လာတယ်”

သားကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သူ့အငမ်းမရပွေဖက်နှမ်းရှုံ့လိုက်မိသည်။ သားက မုငိုပါ။ စိမ်းလည်းစိမ်းမနေပါ။ သူတို့ဆီရောက်လာရတာကို ခြေကားယားလက်ကားယားနှင့် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည်။

“အန်ကယ် ကားမောင်းမယ့်သူခေါ်လာပြီး မြေးလေးကို ကန်တော်ကြီး ကားတစ်ပတ်မောင်းပို့မယ်လို့ ခေါ်လာခဲ့တာ၊ မင်းလွမ်းနေတယ်ဆိုလို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ့သားလေးကို နှမ်းလို့မဝ။ ပွေ့ချိုပြီး လှုပ်နေတော့ ခဏနေအကြာမှာ သားလေးသူ့လက်ပေါ်မှာပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

သားလေးကို သူ့ချစ်လို့မဝပါ။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတာမို့ တခြေခြေကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲလာမိသည်။

“မင်းဝမ်းနည်းနေလား ရောင်ဝါ၊ အန်ကယ်က အခုလို သားလေးကို ခဏခဏခေါ်လာရင် မင်းအလွမ်းပြေလာမှာပေါ့”

“ပိုင်ဆိုင်ချင်များလွန်းရင်တော့ ပူလောင်မှာပဲ ရောင်ဝါ၊ ကိုယ့်

အပြစ်တွေကြောင့် ကိုယ်နဲ့မထိုက်သေးလို့လို့ အောက်မေ့ပါ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရောင်ဝါ၊ အန်ကယ်လည်း သမီးကိုဖျောင်းဖျာ ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးမှာမင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်တွေများခဲ့တယ်၊ တော်ရုံတော့ သူ့စိတ်တွေပျော့ပျောင်းလာဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုတောင် သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကိုရွေးချယ်တော့မယ်တဲ့”

“ဗျာ”

နေရောင်ဝါ ထိတ်လန့်သွားသလို အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင်လည်း မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးသွားကြသည်။

“အနီ... အန်ကယ် တကယ်လားဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရောင်ဝါ၊ အန်ကယ်ကို တိုင်ပင်တယ်၊ အန်ကယ်နောက်ဆုံးအချိန်ကလည်း နီးကပ်လာပြီဆိုတော့ သူ့အကြာကြီး သိပ်စဉ်းစားချိန်မရတော့ဘူးလေ”

“ဟား... ကျ... ကျွန်တော်တို့က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ၊ တကယ်လက်ထပ်ရမှာဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“လက်မထပ်ဖြစ်ဖို့ဆိုရင်တော့ မင်းတို့နည်းနည်းယုတ်မာပေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ဗျာ... ဗျာ အန်ကယ်”

“ဘယ်... ဘယ်လို ယုတ်မာရမှာလဲ”

“သမီးက မင်းတို့ကိုယုံကြည်လေးစားနေတယ်၊ သားလေးအတွက်လည်း အဆင်ပြေမယ်လို့ထင်နေတယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းတို့က အဲလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘဲ အခွင့်အရေးသမား၊ ယုတ်မာတတ်တဲ့လူတွေဖြစ်နေရင် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး မောင်ရောင်ဝါကို အားကိုးရမှန်းသိသွားမှာပေါ့”

“အမယ်လေး... ဒါရိုက်တာကြီးရယ်၊ ရောင်ဝါက မင်းသား”

ကျွန်တော်တို့က သူယုတ်မာ ဗီလိန်တွေလုပ်ပေးရမယ်ပေါ့၊ ဘုရား... ဘုရား... ဘယ်ဘဝကဝင်ကြွေးတွေပါလိမ့်”

“အန်ကယ်ရယ်... ကျွန်တော်တို့တွေ့တောင် မတွေ့မိပါဘူး၊ ဒီလိုလူကြမ်းဗီလိန်လုပ်ရမယ်လို့၊ ဒီဆင်းနီက သိပ်မကောင်းဘူး၊ အခန်းကျော်ရိုက်လိုက်ပါလား၊ ဒါရိုက်တာကြီးရယ်”

အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင်ရဲ့ ဝိုင်းဝန်းတုန်လှုပ်မှုကြောင့် ဦးမင်းသွင်ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ခပ်တည်တည်နဲ့ပင်...။

“မင်းတို့သူငယ်ချင်းရောင်ဝါကို ချစ်တယ်ဆို၊ ဒီလောက်တော့ အနစ်နာခံလိုက်ကြပါကွာ၊ တကယ်မှမဟုတ်တာ၊ ဟန်လုပ်သရုပ်ဆောင်ဗျာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ရောင်ဝါကတော့ ကယ်တင်ရှင်လုပ်ပေးရမယ်၊ ဒါမှ သမီးကမောင်ရောင်ဝါရဲ့ မေတ္တာစေတနာကရရှိက်မှုတွေကို အသိမမှတ်ပြုလာမှာ”

“ကောင်းပါလေ့... ကောင်းပါလေ့၊ နောင်ဘဝတော့ ဒီလိုကောင်သူငယ်ချင်းမဖြစ်ပါရစေဖို့ ဆုတောင်းရမယ်”

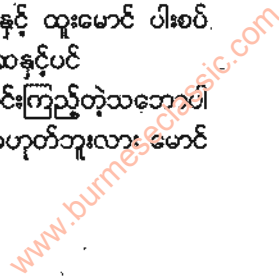
“ငါကတော့ ဒီဘဝတောင် တာတာပြုလိုက်ချင်ပြီ၊ ဘယ်နှယ့်အတွက် သူကမင်းသား၊ ငါတို့က ဗီလိန်တဲ့၊ အမေတို့ရေ ကြားလို့မှကောင်းကြသေးရဲ့လား”

“ဟိတ်ကောင်တို့တို့၊ ကလေးနီသွားမယ်၊ ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး”

“ဆော့... ဆော့ရီး မေ့သွားလို့ပါကွာ”

အခုမှကလေးကိုငုံ့ကြည့်ပြီး အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင် ပါးစပ်ထိတ်သွားကြသည်။ ဦးမင်းသွင်က တွေးတွေးဆဆနဲ့ပင်

“အန်ကယ်တို့ စွန့်စားပြီး အိုင်ဒီယာပြောင်းကြည့်တဲ့သဘောပါ၊ အောင်မြင်တယ်ဆိုရင် အမြတ်ထွက်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား မောင်ရောင်ဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ချဉ်းကပ်ရခက်နေတာ ဆိုတော့ ဒီနည်းလမ်းနဲ့ ဝင်ကြည့်ချင်ပါတယ်”

“အေး... မင်းကတော့ ဒီနည်းလမ်းကို ကြိုက်မှာပေါ့”

“ဟိတ်ကောင် တိုးတိုးပါဆိုမှ”

ထူးမောင် လုံးဝပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ပြုအမှု နုတော့မည်ဆို ပြီး စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်လည်းရှိသည်။ အောင်စေ့မျက်နှာကတော့ မအီ မလည်ဖြစ်နေဆဲပင်။

“ငါခင်ခင်နောက် လိုက်သွားရကောင်းမလား မသိပါဘူးကွာ ခင်ခင်ကလည်း သူ့သူငယ်လေးနဲ့ အဆင်ပြေနေတယ်ထင်တယ်၊ ငါတို့ကို သတိတောင်မရတော့ဘူးထင်တယ်”

“သူလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူပဲကွာ... မင်းမနေနိုင်ရင် လိုက်သာ သွား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး... ဒီအဏ်ရာတွေရတာလည်း အန်ကယ်ကြောင့်ပဲ”

“ဘာကွ၊ ဘယ်နယ့် ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရမှာလဲ”

“အန်ကယ်က ကလေးကို အဖေဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းမဖော်ဘဲ စာရေးပေးလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သူကအဖေလား၊ ကိုယ်ကအဖေ လားနဲ့ ရည်းစားဟောင်းတွေကို ဒုက္ခပေးမိတယ်၊ နောက်တော့ ခင်ခင် ကို ကလေးထိန်းငှားရတယ်၊ သံယောဇဉ်လည်းနဲ့ပြီရော ဒီလိုပြဿနာတွေ လည်းဖြစ်ရော၊ အဲဒီတော့ ဒီပြဿနာတွေရဲ့အစက အန်ကယ်ပဲ”

“အန်ကယ် တောင်ပန်ပါတယ်ကွာ၊ အန်ကယ်အများကြီးမှာ ခွဲပါတယ်၊ သားသမီးနဲ့ပတ်သက်ရင် မိဘတွေက အမှားအမှန်မခွဲခြား တတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်သားသမီးအတွက် အတ္တပါကြီးတတ်ကြတယ်” ဒီလိုပြောတော့လည်း စိတ်မကောင်းကြ၊ နေရောင်ဝါက ဦးမင်း

သွင်လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး...။

“ကျွန်တော်တို့ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်...၊ အန်ကယ်သာ သားလေးကို ကျွန်တော်တို့ဆီမပို့ရင် ဒီလိုမျိုးသားလေးနဲ့ ဆုံရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုတော့ အန်ကယ်ကို ကျေးဇူးတင်နေတာပါ”

နေရောင်ဝါပြောတော့ ထူးမောင်နှင့်အောင်စေ့ နှာခေါင်းရှုံ့ သွားကြသည်။

“မင်းကတော့ ပြောအားရှိနေတာပေါ့၊ ငါတို့မှာတော့ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်မလဲ ရင်တွေတုန်နေပြီ”

“မတုန်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကိုကူညီကြပါ၊ ငါမင်းတို့ကျေးဇူးကို မမေ့ ပါဘူး၊ ရန်သူ့သားလေးနဲ့ ပြန်ဆုံရအောင် ကူညီတဲ့အတွက် မင်းတို့လည်း ကုသိုလ်ရပါတယ်”

“မင်းပဲအပြောကောင်း၊ အေးပါ ငါတို့လည်း ဝင်ကြွေးရုံသရွေ့ ခံလိုက်ပါဦးမယ်၊ ဒါရိုက်တာကြီး စီစဉ်တင်ဆက်တဲ့အတိုင်း ကရံပေါ့”

“သူတော်ကောင်းလုပ်လိုက်ရ သူယုတ်မာလုပ်လိုက်ရနဲ့ ဟုတ် တော့ဟုတ်နေတာပဲ၊ အေးပေါ့လေ သူငယ်ချင်းကောင်းရထားတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ရင်းနှီးပေးဆပ်ရမှာပေါ့၊ ဟိတ်ကောင် ကလေးငါ့ပေးဦး”

“ငါလည်း ချီးဦးမယ်”

“မင်းတို့က အိမ်သွားလည်းတွေ့ အပြင်မှာလည်းတွေ့နေကြရ တာကို နေစမ်းပါ၊ ငါ့သားလေးကို ငါပဲချီပါရစေ”

သည်းသည်းလှုပ်နေတာကို ဦးမင်းသွင်သဘောကျနေသည်။ နေရောင်ဝါနှင့်ဆိုလျှင် သမီးနှင့်မြေးအတွက် တစ်သက်စာစိတ်ချရပြီ မဟုတ်လား။ အခုအဆင်မပြေသေးဘူးဆိုပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစနဲ ပံ့ပိုးပေးမည်ဆို၍ တော်ပါသေးသည်။

ရှေ့ဆက်ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ဆိုတာ ကိုယ်ကပဲစီမံပေး

၁၇၄ ✧ လုံမ

ရုံပေါ့။ မသေခင်တော့ ကိစ္စတွေပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပေးရမှ စိတ်ချနိုင်မှာ
ပါ။ ဪ... အခုထိ အတ္တတွေ မကုန်ခန်းနိုင်သေးပါလား...။

အိမ်နား (၃၂)

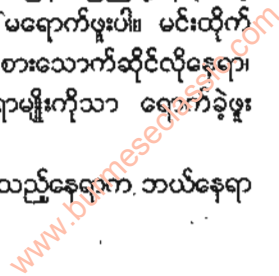
“ကားကို ရှင်ဘယ်မောင်းနေတာလဲ”

လေးညို့က လွတ်လိုက်သလိုမောင်းလာသောကားက မရပ်
မနား။ မြို့တွင်းကနေ မြို့ပြင်လိုနေရာကိုတောင် ရောက်လာပြီမို့ ရမုံ
မနေနိုင်စွာ မေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

မနက်ကတည်းက မင်းထိုက်ကျော် ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ စကားပြော
စရာရှိ၍ အပြင်သွားရအောင်တဲ့။ ထူးဆန်းသည်က ကလေးကိုချစ်ပါ
သည်ဆိုသော မင်းထိုက်ကျော်က သားလေးကိုခေါ်မလာပါနှင့်တဲ့။ ဪ
အချိန်ကြာမှာမို့ အရေးကြီးကိစ္စရှိတာကြောင့်မို့ပဲဟုထင်လျက် သားလေး
ကို ကြူကြူတို့နှင့်ထားခဲ့ရသည်။

ပြောစရာရှိသည်ဆိုသောသူက အခုထိဘာမှမပြောဘဲ ကားကို
ပဲ မောင်းနေတော့ သူမ သိပ်စိတ်မရှည်ချင်။ မြန်မာပြည်ရဲ့နေရာအနှံ့
အပြားဘယ်နေရာကိုမှ သူမများများစားစား မရောက်ဖူးပါ။ မင်းထိုက်
ကျော်နှင့် အာကာမင်း ခေါ်သွားတတ်သည့် စားသောက်ဆိုင်လိုနေရာ၊
ကစားကွင်းလိုနေရာ၊ ကန်တော်ကြီးလိုနေရာမျိုးကိုသာ ရောက်ခဲ့ဖူး
သည်။

အခုမင်းထိုက်ကျော် ကားမောင်းလာသည်နေရာက ဘယ်နေရာ

မှန်း သူမ မသိပါ။ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး ကားရှင်းသည့်နေရာ ဖြစ်နေပြီဆိုတာတော့ သူမ သဘောပေါက်သလောက်ရှိနေခဲ့သည်။

“ကိုမင်းထိုက်ကျော်”

သူမလေသံမာမာနှင့် ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်တော့ ပြန်မထူးဘဲ ကားကလမ်းဘေးကို ထိုးရပ်သွားသည်။

“ကိုမင်းထိုက်ကျော် ရှင်ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ဘာတွေကြစည်နေတာလဲလို့ တဲ့တိုးပင် မေးချလိုက်ချင်တော့ တာပါ။ မင်းထိုက်ကျော် မျက်လုံးတွေက ဂနာမငြိမ်ဘဲ မူမမှန်ဟု ထင်မိသည်။

မင်းထိုက်ကျော် ကားကိုစက်ရပ်ပြီး သူမဘက် ရဲတင်းစွာလှည့်ကြည့်လာ၏။ မင်းထိုက်ကျော် မျက်လုံးတွေက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်နေတာ စူးစူးရှဲရှဲ ရှိလွန်းလှသည်။

“ရမုံ”

“ဟုတ်... ပြောပါ ကိုမင်းထိုက်ကျော်”

“အခု ရမုံ ရွေးချယ်မှုလုပ်နေတာကို ကျွန်တော်ပြတ်ပြတ်သားသား သိချင်ပါတယ်”

“ဪ... ဒါများ ကိုမင်းထိုက်ကျော်ရယ်၊ ဒီစကားမေးဖို့ ဒီနေရာထိ ခေါ်လာစရာမလိုပါဘူး။ ဘယ်မှာပဲမေးမေး”

“မဟုတ်ဘူးရမုံ၊ နှိုင်းယှဉ်ရွေးချယ်ခံရတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိက္ခာကျတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုပဲ လက်ထပ်ပါလို့ ပြောချင်တာပါ”

“အဲဒါ ရမုံ ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပင်ထားပါတယ်”

“အဲဒါ ကိုယ်ဆိုတာမသေချာသေးဘူးလို့ ပြောတာလား၊ ကိုယ်အဲလိုမသေချာမရေရာနဲ့ မစောင့်ချင်ဘူးရမုံ၊ ကိုယ့်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်

လို့ပြောပါ”

“ကိုမင်းထိုက်ကျော် ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်ပါ”

ပန်းကိုဖက်လိုက်တာမို့ မင်းထိုက်ကျော်လက်တွေကို သူမဆက်ခနဲပင် ဖယ်ချလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ မင်းထိုက်ကျော် လက်တွေက ပို၍ပင်တင်းကျပ်လာခဲ့သည်။ သူမရုန်းလို့မရအောင်ဖြစ်လာ၍ အခြေအနေကို သဘောပေါက်ကာ သူမ စိတ်တိုဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ ကိုမင်းထိုက်ကျော်”

“ကိုယ်မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်ရမုံ၊ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြီး အရွေးမခံချင်ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မာနထိခိုက်လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုပဲရွေးချယ်ပါ လက်ထပ်ပေးပါနော် ရမုံ”

“ရှင်ဒီလို အတင်းအကျပ်လုပ်ရင် ရမုံလုံးဝမစဉ်းစားဘဲ နေလိုက်တော့မယ် ကိုမင်းထိုက်ကျော်”

“အဲလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲရမုံ၊ မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ရဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ဟင်... ရှင်... ရှင်လွှတ်နော် ကိုမင်းထိုက်ကျော် ဖယ်ပါ”

“ရမုံရယ် ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်မယ့်သူလို့တွေးပြီး လိုက်လျောလိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း ရှင်မယုတ်မာနဲ့၊ ရှင်ကိုလူကြီးလူကောင်းသူတော်ကောင်းထင်ပြီး လူလိုသူလိုဆက်ဆံခဲ့တာ၊ ဒီလိုယုတ်မာတဲ့သူမျိုးမှန်း သိရင် ဝေးဝေးကရှောင်တယ်သိလား”

“ယောက်ျားတွေက အခွင့်အရေးပေး မယူဘဲမနေတတ်ကြဘူး။ ငင်းကလက်ထပ်ဖို့တောင် စဉ်းစားထားသေးတာ၊ ဒါလေးကို မလိုက်လျောနိုင်ဘူးလား၊ ချစ်လို့ပါရမုံရယ်နော်၊ ပြီးရင်ကိုယ်တို့လက်ထပ်လို့ကံရင်ရထား၊ ဘာမှမခက်ပါဘူးကွား၊ လွယ်လွယ်လေးပါ”

“ရှင်...ရှင်နော်”

သူမ ရေတိမ်နစ်လှလှပါ။ ဖေဖေမိတ်ဆွေအသိဆိုပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်ဆက်ဆံခဲ့မိတာမှားပြီလား။ လူကြီးလူကောင်းထင်မိသော်လည်း ယောက်ျားတွေက ဒီလိုကိစ္စမျိုးနှင့်ပတ်သက်လျှင် မယုံကြည်ရတာ။ သူမအသိနောက်ကျသွားသည်။

နေရောင်ဝါနှင့်တော့ သူ့ကိုချစ်လို့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို စိတ်တူကိုယ်တူ မှားယွင်းခဲ့တာ။

အခုဒီလူကို သူမ မချစ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရေတိမ်နစ်မခံနိုင်။

မှားယွင်းပြီစွန်းမခံနိုင်။

“ကိုမင်းထိုက်ကျော် ရှင်ဖယ်ပါလွှတ်”

“ချစ်လို့ပါ ရမုံရယ်။ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြမှာပဲဟာ။ မရန်းပေါ့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးလေး ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စပဲ။ မင်းလည်းအတွေ့အကြုံရှိပြီးသားပဲဥစ္စာ”

“ရှင်”

သူမအသံပင်မထွက်နိုင်တော့ပါ။ အထင်သေးပြီး ဆက်ဆံနေတာကို သူမဒီအတိုင်း အရှုံးပေးလိုက်ရတော့မှာလား။ သူမရေတိမ်နစ်ပြီလား။ ဘဝပျက်ပြီလား။

“ဂျွန်း”

“ခွေးကောင်...ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံတဲ့အကောင်”

“ခွမ်း...ခွမ်း...ဖုန်း”

“အင့်”

“ဟင်...နေရောင်ဝါ”

သူမကို ကယ်တင်လိုက်တာ နေရောင်ဝါပါလား။ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လိုက်လာ

တာလဲ။

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး မင်းထိုက်ကျော်ကို ဆွဲထုတ်ကန်ကျောက် ထိုးကြိတ်လိုက်တာ သူ့ရဲကောင်းဆန်ဆန်ပါ။ သူမအကျိုးတွေ ဘာတွေဆွဲဆွဲပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်။

နေရောင်ဝါက မင်းထိုက်ကျော်ကို မကျေမချမ်းပင် ဒေါသတကြီး ထိုးကြိတ်နေဆဲပါ။

“အခွင့်အရေးသမား လူယုတ်မား အားခွဲတဲ့မိန်းကလေးအပေါ် လှုပ်မာချင်ဦး၊ လူမဆန်ချင်ဦး”

“ခွမ်း...ခွမ်း...ဖုန်း...ဖုန်း”

မင်းထိုက်ကျော် သေလုမြောပါးခံနေရသည်။ မရှုမလှ ပုံပျက်ဖန်းပျက်ပါ။ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်သွားလျှင် သူမပါဒုက္ခရောက်လိမ့်မည်ထင်၏။

“ရောင်...ရောင်ဝါ တော်တော့ တော်ပါတော့ ဒီလူသေသွားရင် နင်ရော ငါရော ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် တော်ပြီ”

သူမ ရောင်ဝါလက်တွေကို ဝင်ပြီးဆွဲရချုပ်ရသည်။ ရောင်ဝါက ဒေါသတွေ မပြေနိုင်သေးပါ။ သူမဆွဲချုပ်နေသည့်ကြားက လွတ်နေသည့် ခြေထောက်နှင့် ကန်ဖြစ်အောင် ကန်လိုက်သေးသည်။

“ရမုံ မင်းဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဒါဆိုရင် သွားရအောင် ကိုယ့်ကားပေါ်တက်”

“ဟင်”

“ဘာလဲ သူ့ကားနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်သွားချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင်တက်”

“ဒီ... ဒီလူ”

“ဒီလူကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ပြန်ကယ်ပေးဦးမလို့လား၊ သေစေထားလိုက်၊ ယုတ်မာတဲ့ကောင် လမ်းဘေးမှာ ခွေးသေဝက်သေ သေတာကောင်းတယ်”

ရမုံလက်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်တင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။ အောင်ဇော်ကို ကားဘက်မှန်ထဲကကြည့်ပြီး စိတ်တော့မကောင်း။ ဟန်ပါမိမာန်ပါမိ သရုပ်ဆောင်လိုက်ရတာမို့ ဒီကောင်တော်တော်တော့ အထိနာသွားမှာသေချာသည်။ အိမ်ရောက်မှ ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန်ရရင်လည်း တောင်းပန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရမုံ ကိုယ့်ကိုလှာမဆွဲမချင်း ဒေါသစိတ်မပြေဟန်၊ သူမအတွက် ဟီးရိုးလုပ်ပေးခဲ့ရသည့် မဟုတ်လား။

“နင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါဒီလိုဖြစ်နေတာကို သိတာလဲ”

“ကိုယ်မင်းကို စောင့်ရှောက်ချင်လို့၊ အမြဲတမ်း နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့တာပါ”

“ဘာ”

“မင်းက လူတွေကိုယုံနေတယ်၊ ယောက်ျားတွေကို ဘာမှ အောက်မေ့နေလဲ၊ အခွင့်အရေးရရင်ရသလို ယုတ်မာစွာ ဝန်မလေးတဲ့သူ တွေချည်းပဲ”

“အဲဒီယောက်ျားတွေထဲမှာ နင်လည်းပါတာပဲ”

“ရမုံ”

“ငါအခု အထင်သေးပြီး ဒီလိုဆက်ဆံခံရတာ နှင့်ကြောင့် ရောင်ဝါ၊ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားမို့ စမ်းသပ်ခံရတာပဲ၊ နှင့်ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ငါအဆင့်အတန်းမဲ့ တန်ဖိုးမဲ့ ဆက်ဆံခံရမှာမဟုတ်ဘူး သိလား”

“မင်းကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်ထိအပြစ်တွေ ပြောနေဦးမှာလဲရမုံရယ်၊ အဲဒီအပြစ်တွေအတွက် ကိုယ်တစ်သက်လုံး ပေးဆပ်ပါ့မယ်လို့ ပြောနေသားပဲ၊ သားလေးမျက်နှာထောက်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုလက်ခံပေးပါ၊ ကိုယ်မင်းကို လက်ထပ်ပါရစေရမုံ၊ ခုနကောင်လို လူမျိုးတွေနဲ့ ထပ်တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ရမုံ မရိုးမခန့်ရယ်လျက် မျက်နှာလေးမဲ့ကျသွားသည်။ ကားကို ခြည်းလေးစွာမောင်းလာပြီး ရမုံမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်လာတာမို့ ထိုမျိုးက သူ့ရင်ကိုအဆမတန်နာကျင်စေပါသည်။

“ကိုယ်ပြောတာ ဘာမှားလို့လဲရမုံ”

“လောကကြီးမှာ နင့်လိုလူမျိုး အဲဒီလူလိုလူမျိုးကြီးပဲ ရှိမယ်ဆိုရင်တော့ ငါကဆိုးတာပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါအမြဲတမ်းတော့ ကံမဆိုးနိုင်ဘူး၊ ငါ့သားနဲ့ငါ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေ ပေးမယ့်လူတစ်ယောက်တော့ တွေ့ဦးမယ်ထင်ပါတယ်”

“ရမုံရယ်၊ ကိုယ့်ကိုအပြစ်တွေ ဆေးကြောခွင့်မပေးတော့ဘူး ထား၊ ကိုယ်တာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာလုပ်ပြရမလဲ”

“မလိုပါဘူး၊ ဒီနေ့ကိုစွဲကိုတော့ ဘေးလွှတ်စိယောက်အနေအထားမျိုးနဲ့ နှင့်ကိုကျေးဇူးတင်လိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကို ငါနဲ့ မတ်သက်မိအောင်နေပါ”

“ကိုယ်ကတော့ မနေနိုင်ဘူးရမုံ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ငါ့သားလေးရဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့မင်းကို ကိုယ်အမြဲတမ်း စောင့်ရှောက်နေမှာပါ၊ ကိုယ့်အပြစ်တွေကို မင်းခွင့်မလွှတ်မချင်းပေါ့”

“လဲသေလိုက် နှင့်ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ လဲသေလိုက်”

သူမရဲ့ကျိန်ဆဲမှုအတွက် သူရင်မနာပါ။ သူမကို အိမ်အထိ ချောက်အောင် လိုက်ပို့ခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်ခဲ့သည်။ တစ်ခုဝမ်းနည်း

စရာကောင်းသည်က အိမ်ထဲကို ဝင်ခွင့်မပေးသည့်အတွက် သားလေးကို တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပေ။ ရမုံဆီမှာ အမြဲတမ်းရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် နှလုံးသားရှိနေမည်လို့မထင်။ ဟိုကောင်ကို ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်နေတာ လက်လွန်မှာစိုး၍ သူ့ကိုစိုးရိမ်စွာ လက်တွေ့ကိုချုပ်နှောင်တွယ်ဖက်ထား ဆီးခွဲသေးတာပဲမဟုတ်လား။

ဒီအကြင်နာတွေကပဲ သူမအပေါ် အချစ်တွေပိုစေကာ...။

အခန်း (၃၃)

“အား... ကျွတ်ကျွတ်... အား အမယ်လေး”
အောင်ဇော် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူးပြောင်ရောင်ကိုင်နေသည်။ ခါးလည်း မတ်မတ်မရပ်နိုင်ဘဲ ခြေတွေလက်တွေလည်း အရိုးကျိုးမတတ် နာကျင်နေတာမို့ တကျွတ်ကျွတ်ညည်းညူအော်ဟစ်နေသည်။ ညက တည်းက ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ဆေးကုပေးပေမယ့် သိပ်ပြီးသက်သာသေး ဟန်မတူ။

သူထိုင်ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်နေသော်လည်း သူ့ကိုစိတ်နာ နေဟန်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်။

“အောင်ဇော်... ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါရှိခိုးဆို ခိုးပါ့မယ်၊ ငါ့ကိုပြန်ထိုးချင်လည်းထိုးပါကွာ၊ သူငယ်ချင်းရာ ခြေထောက်နဲ့လည်း ကန်ချင်ကန်ကွာ၊ ချ ငါ့ကိုချ”

“အား... ခြေထောက်ကို အရမ်းဆွဲရလား လဒရဲ့၊ အရိုးကျိုး မတတ်ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ သေတော့မှာပဲ”

“ဆော့... ဆော့ရီး သူငယ်ချင်း”
မေ့ပြီး ခြေထောက်ကိုဆွဲကာကန်ခိုင်းလိုက်တော့ အောင်ဇော် ငယ်သံပါအောင် အော်သည်။ ထူးမောင်က အောင်ဇော်ကို ပြုစုပေးနေ

ရင်းဖြင့် ဘာကြောင့်မျက်နှာလေးငယ်နေမှန်းမသိ။
နေရောင်ဝါက အောင်ဇော်လက်ကလေးကို ဖွဖွလေးဆုပ်ကိုင်
ပြီး

“မင်းထိုးနိုင်တဲ့အချိန်ကျ ငါ့ကိုကြိုက်သလောက်၊ စိတ်ရှိ
သလောက် ထိုးပါကွာနော်၊ အခုစိတ်ဆိုးပြေပါတော့”

“နေပါဦး... မင်းက သတ္တန်လုပ်သရုပ်တူအောင်လုပ်တာ ငါ
လက်ခံပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘာလို့အိုဇာတွေ များရတာလဲ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း
သေလုပြောပါးခံနေရတာတောင် မညှာမတာ ရက်ရက်စက်စက် ထိုးကြိတ်
ကန်ကျောက် စိတ်ရှိတိုင်း ပိုးစိုးပက်စက်လုပ်ရက်ရသလား”

“အိုဇာများတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်အသိအမှတ်ပြုခံရအောင် လုပ်
ရတာပါ။ သူ့အတွက် တကယ်အားကိုးရတဲ့ ဟီးရိုးတစ်ယောက်ဆိုတာ
သိစေချင်လို့ပါ”

“အေး... ငါက တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း ပြန်မခုခံဘဲ အသုံး
မကျတဲ့ကောင်လို ငြိမ်ခံနေလို့ ဟီးရိုးလုပ်လို့ရတာလေး၊ တခြားကောင်သာ
ဆို မင်းကိုပြန်ပြီး ထိုးကြိတ်ခခံတာနဲ့ မင်းဟီးရိုးလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရ
ပါ့မလား၊ လဒကောင်ရဲ့ ဒါကို အညှာအတာမရှိဘူး၊ ယုတ်မာတဲ့ကောင်
လမ်းဘေးမှာ ခွေးသေဝက်သေ သေဆိုတာက ပါသေးတယ်”

“ဆောရီးပါကွာ၊ ဆောရီးပါ သူငယ်ချင်းရာ”

“ဆောရီးလုပ်မနေနဲ့၊ ငါအရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်၊ အိမ်ရောက်
အောင်မနည်းအားတင်းပြီး ကားကိုမောင်းလာခဲ့ရတယ်”

ထူးမောင်က အောင်ဇော်ကို သနားသလိုကြည့်ကာ

“မင်းကွာ သူငယ်ချင်းချင်း ဒီလောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် စုတ်
ပြတ်သတ်အောင်တော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး ရောင်ဝါ၊ မင်းအရမ်းလွန်တယ်
ကွာ”

“မင်းအလှည့်ကျရင် ငါအဲလောက်အိုဇာမများစေရပါဘူး”

“ဘာ... ငါ... ငါ့အလှည့်”

“အေးလေး... မင်းလည်းရမို့အပေါ် အဲလိုလုပ်ရဦးမယ်လေ၊

ဒါမှ ငါကဟီးရိုးလုပ်ပြီး ကယ်လို့ရမှာပေါ့”

“ဘုရားသခင် ကယ်ပါ”

ထူးမောင် ဘုရားစုံတကာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေ၏။ အောင်
ဇော် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ကြည့်ပြီးငိုချလိုက်တော့မလိုပင်။ နေရောင်
ဝါ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်...

“ငါ့ဘဝကို မင်းတို့ကယ်မှရမှာပါ၊ အားကိုးပါတယ် သူငယ်ချင်း
တို့ရာ၊ သားလေးရယ် ငါရယ် ရမုံရယ် အတူတူနေဖို့ဆိုတာ မင်းတို့က
ဗူးစာရှင် ကျေးဇူးရှင်တွေပါပဲ”

“ငါ... ငါတို့ကို တခြားနည်းနဲ့ ခိုင်းပါလားကွာ၊ ရမုံအပေါ်
ယုတ်မာရတာလည်း မကောင်းဘူး၊ မင်းအထိုးခံရမှာလည်း မသက်သာ
လှပါဘူး”

“ငါ... ငါအဲလောက် လက်မလွန်စေရပါဘူးကွာ”

“မယုံနဲ့ ထူးမောင်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ရမုံရေမှာ ဟီးရိုးသူရဲကောင်း
ဖြစ်ချင်တာပဲရှိတယ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အသိစိတ်မရှိတော့ဘူး”

“... မဖြစ်စေရပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကိုသနားကြပါ၊ ကူညီကြပါကွာ”

“ဘာ... ဒီဒဏ်ရာနဲ့လူက မင်းကိုသနားရဦးမယ် ဟုတ်လား၊
အံ့ဩပါရဲ့ တကယ်ပဲ”

အောင်ဇော်ဆံပင်ကို လက်နှင့်ခါပြီးပြောတာ အခြောက်ပုံစံ
ပေါက်သွား၍ သူရယ်မိမလိုဖြစ်သွားကာ

“မင်းဆီမှာ ခင်ခင်အမွေတွေ ကျန်နေခဲ့တယ်သိလား၊ ခင်ခင်နဲ့
အမြွှာညီအစ်မဆို ယုံလောက်တယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ မင်းငါ့ကိုရယ်အောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ရင်ထဲကရော အသည်းထဲကရော နာနေတာသိလား”

“အေးပါ မင်းနာချင်လည်းနာပါ၊ နောက်ကျမှ ငါ့ကိုစိတ်ဖြေ အောင်ပြန်ထိုး သိပြီလား၊ ဟိတ်ကောင်ထူးမောင် မင်းဖုန်းမြည်နေတယ်”

မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြစ်နေသော ထူးမောင်က ဖုန်းမြည် သံတောင် မကြားတော့တာမို့ လက်တို့ကာ သတိပေးလိုက်ရသည်။

“ဘုရား ဘုရား၊ ဇာ... ရမဲ့ ဖုန်းကွ”

“ဟိတ်ကောင် သေသေချာချာ အလိုက်သင့်လေးပြောနော်၊ အလွဲအချော်တွေ မဖြစ်စေနဲ့၊ သူ့အဖေဒါရိုက်တာကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရဦးမှာ”

ထူးမောင်က ဖုန်းကိုင်ရမှာတောင် ကြောက်နေသလိုပင်။ သူ ခပ်မာမာ ဝေါက်လိုက်မှ ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်ပြီး

“ဟယ်လို ပြောပါရမဲ့၊ ကျွန်တော် ဖုန်းတန်းမကိုင်နိုင်တာ အလုပ်တွေများနေလို့ပါ”

“....”

“ဗျား... ကျွန်တော်ကိုတွေ့ချင်လို့ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်မနက် ဖြန်ညနေ... အင်းညနေတော့ အား... အားပါတယ်”

“....”

“ဪ... အန်ကယ်မရှိဘူးလား၊ အိမ်ကကောင်မလေးတွေနဲ့ ကလေးကိုခေါ်ပြီး ဘုရားကိုသွားမှာလား၊ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်အိမ်ကိုလာ ခဲ့ပါမယ်၊ အိုကေ ရမဲ့ သိုင်းကျူးပါ”

ထူးမောင် ဖုန်းပိတ်ပြီး ပခုံးတွန့်ကာပြုံး၏။ အဓိပ္ပာယ်က အိမ် မှာဆို အန္တရာယ်ကင်းသည့်သဘော။

“အိမ်မှာချိန်းတာလား ထူးမောင်”

“အင်း... ပြောစရာရှိလို့တဲ့၊ ဒီကောင်ယုတ်မာတာ ခံလိုက်ရ ပြီဆိုတော့ ငါ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ပြောတော့မှာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟိတ်ကောင် ငါမဟုတ်ဘူး၊ မင်းထိုက်ကျော်အဖြစ် သရုပ် ဆောင်ထားတဲ့ကောင် ယုတ်မာတာ”

နာနေတဲ့ကြားက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် အောင်ဇော်ဝင်ပြောသေးသည်။ ထူးမောင်က မျက်စောင်းလှည့်ထိုးပြီး

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ငါလည်း အာကာမင်းအယောင်ဆောင်နဲ့ ယုတ် မာတဲ့ကောင်လုပ်ရတော့မယ်၊ တကယ်ပဲ နောင်ဘဝ လူဖြစ်ပါဦးမလား မသိဘူး”

“မင်းကကွာ တကယ်မှမဟုတ်တာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီသားစုပေါင်း စည်းဖို့ ပါရမီဖြည့်ပေးတဲ့အတွက် ကုသိုလ်တောင်ရဦးမှာပါ”

“တော်ပါကွာ ကုသိုလ်လည်း မရချင်တော့ပါဘူး”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဗိုချင်းဖို့ ကူးတို့ရောက်အောင်တော့ ဝိုလိုက် ပါတော့ကွာ၊ အခုအစီအစဉ်ကို ငါပြောမယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ၊ အပြင်မှာ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်မှာတွေ့ မှာ၊ ငါ့ဘာသာ သူ့ကိုယုတ်မာမာ မင်းဝင်ပြီး ဟီးရီးလုပ်လို့မရတော့ဘူး”

“ရတာပေါ့ကွာ၊ ပိုတောင်လုပ်လို့ရသေးတယ်”

“ဘာ”

ထူးမောင် ထိတ်လန့်သွားသလို အော်သည်။ သူပြောမှာကို စိတ်ဝင်စားကာ အောင်ဇော်တောင် လှဲနေရာက ထထိုင်၏။

“မင်း အိပ်ဆေးနည်းနည်း ဆောင်သွားရမယ်”

“ဟင်း... မင်း... မင်းဘာတွေ လုပ်ခိုင်းမလို့လဲ”

“သူက မင်းရောက်သွားရင် ကော်ဖီတို့ အအေးတို့တိုက်မှာပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ရမုံသောက်ရင် သောက်မယ်လို့ပြောလိုက်၊ ငါကဖြစ်ဖြစ်

ဖုန်းခေါ်လိုက်ရင် သူထသွားမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းက သူ့သောက်မယ့် ခွက်ထဲကို ဆေးထည့်၊ သူ့အိပ်ချင်လာရင် အိပ်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး နည်းနည်းပါးပါး ဘာညာပေါ့ကွာ”

“အေး... ငါကလေး အထိုးခံရမယ့်အတူတူ ရမုံကိုတကယ် ဘာညာလုပ်လိုက်မှာနော် အရှုံးတော့မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာကွ... ဟိတ်ကောင်”

ဒေါသဖြစ်သွားကာ ထူးမောင်အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို သတိလက် လွတ်ဆွဲဆောင့်လိုက်သည်။ ထူးမောင်မျက်ကလူးဆန်ပျာဖြင့် လက်လေး ကာကြောက်လန့်သွား၏။

“ဆော... ဆောရီးရောင်ဝါရ၊ ငါ... ငါအလကား စတာပါကွ၊ မင်းကလည်း စိတ်ကြီးပဲ”

“ဒီအချိန်မှာ ငါသွေးဆူလွယ်နေတယ်၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ရလို့ သူများတွေအပေါ် ဒေါသတွေပုံချချင်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့အပေါ် ဒီလိုမလုပ်သင့်မှန်း ငါနည်းနည်းလွတ်သွားတယ် ဆောရီး”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ရမုံအပေါ်ထားတဲ့ မင်းရဲ့အချစ်ကို ပိုသိလိုက်ရတာပေါ့၊ ရောင်ဝါ မင်းအချစ်မှန်ကန်ရင် မင်းတို့တစ်နေ့ပေါင်းဖက်ရမှာပါ”

“အဲလို ဆန္ဒရှိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ကြောင့်ပဲ ငါအသက်ရှင်နိုင်မှာပါ၊ ငါမင်းတို့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

“ငါတို့ကတော့ ဝင်္ဂုဒ္ဓိသရွေ့ခံလိုက်ဦးမယ်လို့ တွေးထားပါတယ်၊ မင်းက သူ့ရဲကောင်းဟီးရီးသူတော်စင်ကြီး၊ ငါတို့ကတော့ သူယုတ်မာ၊ တိရစ္ဆာန်လောက်တောင် အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ကောင်တွေ၊ ကောင်းကွာ”

ထူးမောင် အပြောင်အပျက်ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ ရင်နာသလို မခံချိမခံသာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူကနှစ်သိမ့်သလို ပြုံးပြုံး ထူးမောင်ကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီပါလို့ တောင်းပန်လိုက်ခြင်းပါ။

သူ့အတွက် အရေးကြီးနေသည့် အချိန်တွေပဲမဟုတ်လား။ သူဟာရမုံအတွက်ဆို ဟီးရီးလူစွမ်းကောင်း၊ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေပေးမှဖြစ်မှာ။

ရမုံ မင်းအတွက် ကိုယ်ဖြစ်ပါရစေ။ သားလေးအတွက် ကိုယ်ဖြစ်ပါရစေ။ မိသားစုတာဝလေးကို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ။ ကိုယ့်ကိုအခွင့်အရေးပေးပါရမဲ့...။

အခန်း (၃၄)

“ဪ... လာပါ ကိုအာကာမင်း၊ ရမုံ စောစောကတည်းက စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ကားလမ်းပိတ်နေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျ သွားတာပါ”

“ပင်ပန်းလာမှာပဲ၊ အအေးသုံးဆောင်မလား ကော်ဖီသုံးဆောင် မလား ကိုအာကာမင်း”

“ဟိုး... ရမုံသောက်မယ့်ဟာပဲ တစ်ခါတည်း လုပ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက်ဆို တကူးတက သီးသန့်ကြီး မလုပ်ပါနဲ့”

“အင်း... ရမုံလည်း ကော်ဖီပဲသောက်လိုက်ပါ့မယ်”

ရမုံနောက်ခန်းဘက် ဝင်သွားသည်။ ထူးမောင်ရင်တွေ တလှုပ် လှုပ်တုန်နေမိသည်။ ဒီနောက်ပိုင်း လုပ်ရမှာတွေအတွက် စိတ်တွေလေးလံ နေတာပါ။

ဒီခွင်ကိုရိုက်ဖို့အတွက် ဦးမင်းသွင်က သားလေးနှင့် အိမ်အကူ တွေကို တမင်ခေါ်ထုတ်သွားတာပင်။ ရမုံကတော့ အပြင်ထွက်ရမှာ ကြောက်လန့်သွားလို့ အိမ်မှာကိုယ့်ကိုခေါ်တွေ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုအာကာ ကော်ဖီသုံးဆောင်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖြည်းဖြည်းပေါ့”
ရမုံက ကော်ဖီခွက်ချပြီးမှ ဝင်ထိုင်သည်။ ထူးမောင် ဘယ်လို စကားစရာမှန်း မသိသေးပေ။ ရမုံမျက်နှာလေးကလည်း အရင်နေ့တွေ လောက် အပြုံးပန်းတွေ ဝေမနေပါ။

“ရမုံ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်း နေမကောင်းလို့များလား”

“လူက နေကောင်းပါတယ်၊ စိတ်က မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရမုံ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ လူတွေက တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် တောင်းအားရင်ထည့် လူအားရင်ခနဲ၊ လင်ယောက်ျားမရှိတဲ့အတွက် အထင်သေးအမြင်သေးခံရတယ်ထင်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရမုံအိမ်ထောင် ပြုတော့မယ်”

“ဗျား... အိမ်ထောင်ပြုမယ်၊ ဘယ်... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ရှင်ပဲရမုံကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ၊ မ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်း... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ပြောထားပါတယ်”

“ရှင်အဲလိုပြောထားတာကို ရမုံလက်ခံတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခေါ်ပြောတာပါ”

“ဗျာ”

တခြားယောက်ျားဆိုလျှင်တော့ ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွား မလားမသိပေ။ ထူးမောင်မှာတော့ ကယောင်ချောက်ချားပင် ဖြစ်လို့နေ သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒါကိုပင် အခွင့်အရေးယူပြီး အသုံးချရမှာမဟုတ် ပါလား။

“ရမုံ... ဟိုလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“ကျွန်တော့်ကို တကယ်လက်ထပ်မှာပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ မသေခင် ရမှလက်ထပ်မှဖြစ်မှာပါ။ ရမှ နဲ့သားအတွက် ဖေဖေစိတ်ချသွားမှဖြစ်မယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျွန်တော်ဝမ်းသာလို့ပါ ရမှ”

သူတို့စကားပြောနေဆဲမှာ ရမှဖုန်းသံလေးက ဖြည့်လာသည်။ ရမှက ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်၍

“ခဏလေးနော် ကိုအာကာ”

ခွင့်တောင်းပြီး ရမှအပြင်ထွက်ကာ စကားပြောနေသည်။ ထူးမောင်မှာ ပါလာသောဆေးကို ရမှကော်ဖီခွက်ထဲထည့်ဖို့ ချွေးတွေ ပြန်ကာ ခြေတုန်လက်တုန် ဖြစ်နေမိသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အစီအစဉ်အရ မလုပ်လို့လည်းမဖြစ်ပါ။

ထူးမောင်အရဲကိုးကာ ပါလာသောဆေးမှုန့်လေးကို ရမှကော်ဖီပန်းကန်ထဲထည့်၍ ဇွန်းလေးနှင့် မွှေပေးထားလိုက်သည်။ စက္ကူလေးကို လုံးချေကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ရမှပြန်ဝင်လာ သည့်အခါမှာ ဣန္ဒြေမပျက်ပင် နေလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းလဲ ရမှ”

“ဪ... အသိတစ်ယောက်ပါ။ အိမ်နားကို ရောက်နေလို့ ထွက်တွေ့ပေးပါတဲ့ သားကိုတွေ့ချင်လို့ ခေါ်ထွက်လာပါလို့ ပြောတာ”

“ကလေးရဲ့အဖေလား”

နေရောင်ဝါဖြစ်နိုင်တာ သိနေတာမို့ မေးလိုက်ခြင်းပင်။ ရမှက ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်ပြီး

“အင်း... ဆိုပါတော့ ဒါပေမဲ့ ရမှနဲ့မဆိုင်တဲ့သူပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်လည်း ပြောပြထားဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒါကို စိတ်ထဲမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး အဆင်ပြေ

ပြေ နေသွားနိုင်ရင် ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... အင်း အဲလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ။ အို...”

“ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ ရမှ”

“ခေါင်းထဲမှာ ခိုင်ခန့်မှုပြီး မျက်လုံးတွေလေးလာလို့ပါ”

“ဟင်း... ရမှ အိပ်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရမှ ဒီအချိန်နဲ့ မအိပ်တတ်ပါဘူး။ ညဉ့်နက်မှ အိပ်နေကျပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

ရမှခေါင်းကို ခါကြည့်ပြီး မျက်လုံးကို အတင်းဖြိုကြည့်နေမိသည်။

ဘယ်လိုကြီးဖြစ်တာလဲ။

“ရမှ ကော်ဖီထပ်သောက်လိုက်ပါလား။ ကော်ဖီက မအိပ်ချင်

သွားလေ”

“အင်း”

ရမှကို ကော်ဖီခွက်ယူပေးပြီး ထပ်သောက်ခိုင်းလိုက်သည်။ ရမှက နည်းနည်းကျန်သော ကော်ဖီကို ဝှပ်ခနဲ မော့သောက်ချ လိုက်သည်။ ပြီးမှခေါင်းကိုဖိကာ

“အား... ကော်ဖီသောက်မှ ပိုဆိုးလာသလိုပဲ။ ခေါင်းတောင်

ထူချင်တော့ဘူး”

“ရမှအိပ်ချင်ရင် ကျွန်တော် အခန်းထဲလိုက်ပို့မယ်လေ”

“အင်း... ဟုတ်ကဲ့”

အခန်းထဲမသွားလျှင် ဒီဆိုဖာခုံမှာပဲ ပစ်လွှဲချမိတော့မှာမို့ အာ ဘာမင်းတွဲပို့သည်အတိုင်း ဒရွတ်တိုက်လုနီးပါး လိုက်လာခဲ့ရသည်။

“ရမှ”

“ဘာ... ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်ပါ”

အာကာမင်းပုံစံက မူမမှန်တော့ပါ။ သူမကိုတွဲတာ ဖက်တာ

ရဲတင်းလာပြီး လက်ရဲဖက်ရဲ ရှိလာတာမို့ သူမရုန်းကန်လိုက်သည်။ ဒါထဲမှာ သူမကိုယ်က လှုပ်ပင်မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတာထဲ သူမကိုယ်သူမ နားမလည်နိုင်။

အိပ်ချင်စိတ်က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရနှင့်မို့ သူမအိပ်ဆေး အခတ် ခံလိုက်ရတာများလား။ ဒါ... ဒါဆို အာကာမင်းလည်း ယုတ်မာဖို့ အကြံ အစည်နှင့်ပေါ့။

“ဟိတ်ကောင်... လူယုတ်မာ”

“ဖုန်း... ခွပ်”

“ဟင်”

ဒီအသံ... ဒီအဖြစ်အပျက်။ ရောင်ဝါ... နေရောင်ဝါလား။ နေရောင်ဝါနှင့် ခုနကပဲ ဖုန်းပြောလိုက်ရသေးတာ။

သူ... သူလာပြီး ကယ်တင်ပြန်တာလား။

ဘာလဲ... ဘာတွေလဲ။

သူမမျက်လုံးတွေ အသိစိတ်တွေ မှောင်အတိကျသွားကာ...။

အခန်း (၃၅)

“ဟင်... နင်... နင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့အခန်းထဲ ဘာလို့ ရောက်နေတာလဲ”

“ရမုံ”

“နင်ထွက်သွား၊ အခုထွက်သွား၊ ဘာကိစ္စ ဒီအိမ်ထဲရောက် တာလဲ၊ ဒီအခန်းထဲရောက်နေရတာလဲ၊ ထွက်သွား အခုထွက်သွားစမ်း ပါ”

ရမုံ ခါးခါးသီးသီးအော်ဟစ်မောင်းထုတ်သည်။ သူထွက်မသွား သေးပါ။ ရမုံ ခုတင်နားတိုးကပ်လာလျက်...။

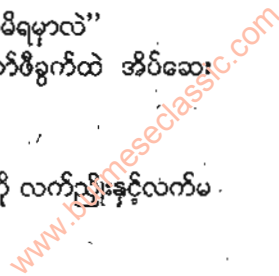
“ကိုယ်ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ထဲရောက်တယ်၊ မင်းအခန်းထဲ ရောက်ရတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ မင်းနည်းနည်းလေးမှ မမှတ်မိ တော့ဘူးလား”

“ဘာမှတ်မိရမှာလဲ၊ ငါက ဘာကိုမှတ်မိရမှာလဲ”

“မင်းရဲ့ညှော်သည်တော်ကြီး၊ မင်းရဲ့ကော်ဖီခွက်ထဲ အိပ်ဆေး အစည်ပြီး မင်းကိုစော်ကားဖို့ ကြံစည်တာလေ”

“ဘာ”

မူးရိပ်မပြေသေးသော နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးနှင့်လက်မ

နှစ်ခု ပူးညှပ်ဖိနှိပ်ထားလျက် စဉ်းစားကြည့်ရသည်။

ဟုတ်ပေသားပဲ။ သူမညက ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် အိပ်ချင်နေခဲ့သည်။ သူမ နေရောင်ဝါဆိုကဖုန်းလာလို့ ထပြောချိန်မှာ ကော်ဖီခွက်ထဲ အိပ်ဆေးခတ်ခံလိုက်ရတာဖြစ်မည်။

ယုတ်မာလိုက်သည့်လူ့ လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ပြောထားတာတောင် ဒီအခွင့်အရေးမျိုးရအောင် ယူချင်သေးသတဲ့လား။

“အဲဒီလူ... အဲဒီလူ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ကိုယ်အချိန်မီရောက်လာလို့သာပေါ့။ ကိုယ်ကသားလေးကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ဖုန်းဆက်တာကို မင်းကမရှိဘူးပြောတော့ မင်းလိမ်ညာတယ်ထင်တာ၊ ညနေဘက်အချိန်ကြီး သားကဘယ်သွားမှာလဲ ရှိမှာပဲဆိုပြီး ကိုယ်အိမ်ထဲအရဲစွန့်ဝင်လာခဲ့တာ၊ အိမ်ထဲရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ဘူး။ မင်းက ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုစကားလည်း အမြန်ဖြတ်သွားသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဧည့်သည်ရောက်လို့ ရောက်တယ်ပြောတာ”

“ကိုယ်လည်း သူ့ဖိနှိပ်ကိုအပြင်မှာ တွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကော်ဖီခွက်တွေပဲတွေ့ပြီး လူတွေကမရှိဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကိုယ်အသံပေးပြီး အော်ခေါ်ကြည့်သေးတယ်၊ တခြားကတိတ်ဆိတ်နေပေမယ့် မင်းအခန်းကအသံမလဲတွေ ကြားရတယ်၊ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ မင်းရေတိမ်နှစ်တော့မယ့်ဆဲဆဲပဲ၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီလူကို ကိုယ်ထိုးကြိတ်ပြီး မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင် ဆုံးမလိုက်တယ်၊ အန်ကယ်လာရင် အဲဒါလူကို ရဲစခန်းပို့ဖို့”

“ဟင်... အဲဒီလူကို ရဲစခန်းပို့လိုက်ပြီလား”

ရမုံအထိတ်တလန့်မေးတာကို နေရောင်ဝါ ခေါင်းယမ်းလိုက်

ကာ

“ရဲစခန်းပို့လို့ ရှင်းရရင် အန်ကယ်က မင်းအရှက်ရမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ရဲမတိုင်ခိုင်းဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ လူတွေက အိမ်ပေါ်တက်စော်ကားခံရတယ်လို့ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထဲတောင်ခေါ်သွင်းသေးတာ အလိုတူ အလိုပါပဲပြောမှာ၊ ဒီလူယုတ်မာလိုက်တာ၊ လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ပြောတာတောင် ဒီလိုမျိုးကြံစည်ရက်သေးတယ်၊ ယောက်ျားတွေက အခွင့်အရေးယူ၊ ဒီလိုယုတ်မာရမ အရသာတွေကြတာထင်တယ်၊ အရမ်းကိုအောက်တန်းကျတဲ့သူ”

“မင်းအခု ယောက်ျားတွေအကြောင်း သိပြီလား၊ မင်းယုံကြည်ရ အားကိုးရမယ်လို့ ထင်တဲ့လူတွေရဲ့အကြောင်းကို သိပြီလား ရမုံ”

“အဲဒါနင့်ကြောင့်”

“ဘာ... ရမုံ”

စောင်တွေကို တွန်းခွာချက် ခုတင်ပေါ်ကဆင်းပြီး ရမုံပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် နေရောင်ဝါအံ့အားသင့်သွားရသည်။

ရမုံက သူ့ကိုမုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာကြည့်လျက်

“နင့်ကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ငါဒီလို တန်ဖိုးမဲ့အထင်သေးစော်ကားခံရမှာမဟုတ်ဘူး ရောင်ဝါ၊ နင့်ကြောင့် အဖေမပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးလိုက်ရလို့ လူတွေအထင်သေးပြီး ငါ့ကိုဒီလိုဆက်ခံကြတာ၊ ငါနင့်ကို ပိုမုန်းတယ် ပိုနာကြည်းတယ် သိလား”

“ကိုယ် မင်းအပေါ်ဘာတွေပဲ လုပ်ပေးပေး၊ မင်းအကောင်းမမြင်တော့ဘူး၊ အမှန်ကိုမမြင်နိုင်တော့ဘူးလား ရမုံ၊ ကိုယ် ဘာတွေမှားလို့လဲ၊ ကိုယ့်အပြစ်တွေ ဘယ်လောက်တောင်ကြီးလို့လဲ၊ မင်းမှာ ရင်သွေးလေးကျန်နေခဲ့တာ ကိုယ်မသိဘူး၊ မင်းလည်း မပြောခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်က သိရဲ့နဲ့ တာဝန်မဲ့ခဲ့တာမို့လား”

“မှားယွင်းမှုအပေါ်မှာ တာဝန်မဲ့သွားတာတော့ နင်ဝန်ခံပါ ရောင်
ပါ။ နင်က ငါ့ကိုထားခဲ့တာပါ”

“ကိုယ်ခေါ်တာကိုလည်း မင်းမလိုက်ခဲ့တာမဟုတ်လား ရမုံ၊
နှစ်ယောက်လုံးရဲ့အမှားပါ။ ကိုယ့်ကိုပဲ တစ်ဖက်သတ်အပြစ်တွေ ပုံချနေ
တာ မင်းမတရားတော့ဘူးထင်တယ်”

“မတရားဘူးထင်ရင် နင်ငါ့အနားကို ရောက်ရောက်မလာခဲ့နဲ့
လေ ဝေးဝေးမှာနေ၊ သားနဲ့တွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားလည်း မပြောနဲ့၊
အဲဒါ အဖေမပေါ်ဘဲ ငါမွေးထားတာ၊ နင့်သားမဟုတ်ဘူး ငါ့သား”

“ရမုံရယ်”

သူတကာယ်ကို စိတ်တတ်ကျသွားခဲ့လေသည်။ အပြစ်ကိုပြင်ဆင်
ခွင့်လည်းမပေး။ ဖြည့်ဆည်းမှုတွေကိုလည်း အကောင်းမထင်။

သူ့ရဲ့မှားယွင်းမှုဟာ သူမအတွက် အမှန်းတွေပဲ ဖြစ်စေခဲ့
သလား။ သူမရှေ့မှာ အံ့ကြိတ်ထားရင်းနှင့် သူ့မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက်ကျလာခဲ့သည်။

သူ့ကို သူမမျက်တောင်တဖျားခတ်မှုကြည့်နေရင်းနှင့် မျက်နှာ
လွှဲသွားတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“မင်းမှန်းချင်သလောက်သာ ဆက်မှန်းပါတော့ရမုံ၊ ကိုယ်မင်း
ကို အရှုံးပေးပါပြီ၊ လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ၊ မင်းဆီက အချစ်တွေလည်း
ကိုယ်မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး။ အဝေးကနေမျှော်ကြည့်ဖို့ အဲဒီအခွင့်အရေး
လေးတောင်မပေးဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ်မင်းရဲ့မမြင်ကွယ်ရာမှာ နေပေးဖို့
မယ်၊ ကိုယ်က မင်းအတွက် အပိုလူဖြစ်မှန်း အခုသေသေချာချာသိပါပြီ
ရမုံ၊ သားလေးအတွက် အဖေမဖြစ်ထိုက်တာ ကိုယ်ဝမ်းအနည်းဆုံးပါ။
အပြစ်ကိုဆေးကြောခွင့်မရတာလည်း ရင်နာရပါတယ်။ ဒီဘဝအတွက်
အခြေအနေမပေးတော့လည်း နောင်ဘဝပေါ့ ရမုံရယ်”

သူ့အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အခုည နှစ်နာရီ၊ သူမ
အိပ်ရာနီးလာသည်အထိ သူ့ဘေးနားမှာထိုင်ပြီး စောင့်နေခဲ့တာပါ။ ဦး
မင်းသွင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ကြောင့်ဆိုပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်က သူမကို စိတ်
မချနိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူ့မရဲ့ စကားလုံးပြင်းထန်ခြင်းတွေကို သူမခံစားနိုင်တာ မ
ဟုတ်ပါ။ ဥပေက္ခာနှင့် စိမ်းကားခြင်းတွေအတွက် ရင်ဘတ်ထဲ ခံနိုင်ရည်
မရှိတော့ခြင်းပင်။

သူ့ကိုမမြင်ရလို့ သူမစိတ်သက်သာမည်ဆိုလျှင် ရှိပါစေတော့။
နောင်ဘဝအတွက်တော့ သူ့ဆုတောင်းနေဖြစ်ဦးမှာပါ။ သားလေးနှင့်အတူ
တူ မိသားစုဘဝလေးနှင့် နေရပါစေလိုပေ။

အချစ်ဆိုတာ တမြေမြေလောင်ကျွမ်းစေသည့် မီးတစ်စမှန်း
သူမသိခဲ့။ ငြိတွယ်မှုတွေက လောင်မြိုက်စေသည့် အပူမှန်းလည်း သူမသိ
ခဲ့။

မှားယွင်းမှုဟာ ဒီလောက်တောင်အပြစ်ကြီးခဲ့သလား။ မင်းမမှား
ပါဘူးရမုံ။ ကိုယ့်အပေါ် မှန်းနေရင်းနဲ့ မင်းပူလောင်မှု ကင်းပါစေ၊ ကိုယ့်
အပေါ်နာကြည်းနေရင်းနဲ့ မင်းရင်တွေအေးချမ်းပါစေ ရမုံရယ်...။

***

အခန်း (၃၆)

“သမီးမှားတယ်၊ သိပ်ကိုမှားတယ် သမီးရယ်၊ အပြစ်ရှိတဲ့သူက အပြစ်ကိုဝန်ခံတယ်၊ တောင်းပန်တယ်၊ အပြစ်ကိုဆေးကြောခွင့်ရဖို့ ဖြည့်ဆည်းပေးဆပ်တယ်၊ ဒါတောင် မကျေအေးနိုင်ဘဲ မုန်းနေ နာကြည်းနေ ဆဲပဲဆိုတော့ သမီးတစ်ဖက်စွန်း ရောက်လွန်းမနေဘူးလား”

“သူကမုန်ပြီး သမီးကမှားနေလို့လားဖေဖေ၊ သူသမီးအနားကို ရောက်ရောက်လာတာ သူမရိုးသားတာဘဲ”

“သူပေးဆပ်ပါမယ် စောင့်ရှောက်ပါမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ သမီး၊ သမီးရဲ့အရှက်နဲ့သိက္ခာကို သူပြန်ကာကွယ်ပေးနေတာပါ။ သူ့အပြစ်တွေကို သူဆေးကြောနေတာပါ။ ဒါကိုဘာလို့ သမီးအင်ကောင်းမမြင်နိုင်တာလဲ၊ ဟိုလူတွေလို သမီးကိုစော်ကားနေတာ၊ အခွင့်အရေးယူနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါကို သမီးနားလည်ရမှာပေါ့”

ရမုံမျက်ရည်စက်လက်နှင့် သွက်သွက်ခါအောင် ခေါင်းယစ်သည်။ သူ့အပြစ်တွေဒီလောက်နှင့်ကျေပြီထင်ပြီး လက်လျှော့သွားတာ သူ့ကိုသူမ ဘာလို့ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ။

“သူက သူလုပ်ထားတဲ့အပြစ်တွေကို နည်းနည်းလေးလို့ ထင်နေတာဖေဖေ၊ ဒီလောက်လုပ်ပေးရုံနဲ့ သူ့အပြစ်တွေကျေပြီလို့ ထင်နေတာ

သမီးခံစားခဲ့ရတာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ နည်းနည်းနှောနှောလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ကြီးတကာကားနဲ့ ဖေးကျ တွဲမယ့်သူမရှိဘဲ အရှက်သိက္ခာမဲ့နေခဲ့ရတာ၊ တော်ရုံသိမ်ငယ်မှုလား၊ ဘာတဲ့... အရှုံးပေးပါပြီ လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ... ဟားဟား ရယ်ဖို့တောင် ကောင်းသေးတယ်၊ ပေးဆပ်ချင်သူကြီးတဲ့လား၊ ဒီရင်ထဲက အနာမပြေသေးဘူး ဖေဖေ၊ အဲဒါကို သူ့လက်လျှော့သွားတာ၊ မမျှော်လင့်တော့ပါဘူးတဲ့ သူ့ပြောသွားတယ်”

“သမီး”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဆွဲထားရမှာလား၊ တားရမှာလား၊ ဒဏ်ရာ နဲ့လူကနာပါတယ်မအော်ရဘဲ၊ ရိုက်သတ်တဲ့လူက သွေးကိုမြင်လို့ကြောက်လန့်သွားသတဲ့လား၊ ဖေဖေ... သမီးက ဖေဖေသမီးပါ၊ ဝေဒနာတွေနဲ့ပါ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါ၊ ပေါက်ကွဲခွင့်ချေပခွင့်မရှိဘူးလား၊ သမီးခံစားနေရတာတွေ၊ ခံစားခဲ့ရတာတွေ ဖေဖေအသိဆုံးပါ၊ အနည်းဆုံးအဲဒီနာကျင်မှုတွေ အတွက် အံ့မယ်လေးတော့ တ ပါရစေ”

“သမီးရယ်”

ဝေဒနာကိုမသိခဲ့လို့ မဟုတ်ပါ။ နာကျင်မှုတွေကို ကိုယ်ချင်းစာမပေးတာလည်းမဟုတ်ပါ။ အပြစ်ရှိသူက တောင်းပန်နေရင် ကျေအေးရမှာပဲမဟုတ်လား။

သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း မျက်ရည်စက်ပါကျလာ၏။ သမီးမျက်ရည်တွေက ရင်ကိုပူလောင်စေလို့ပဲဖြစ်မည်။

“ဖေဖေတစ်ခုတော့ ပြောပါရစေသမီးရယ်၊ အာဇာတနဲ့ အမှန်းက လူကိုအလောင်မြို့က်ဆုံး ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့အရာပါ။ နည်းနည်းလေးသမီးစိတ်ကို လျှော့ကြည့်ပါ။ နေရောင်ဝါက သမီးနဲ့မြန်းလေးအတွက် မိသားစုဝင်ဖြစ်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ၊ တခြားသူတွေနဲ့ ဆက်ဆံကြည့်

တာ အဆင်ပြေခဲ့လို့လား သမီး။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ရွေးချယ်မှာ အရွေးမမှားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

“လူတိုင်း အခွင့်အရေးသမား သစ္စာမဲ့တတ်ကြသူတွေချည်းပဲ လားဖေဖေ။ သူတို့တွေ ဘာကြောင့်ဒီလိုစိတ်တွေရှိကြတာလဲ။ အဲဒါသူ ကြောင့် သမီးအထင်သေးခံရတာ၊ အစော်ကားခံရတာ၊ ယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့မှားယွင်းဖူးတဲ့မိန်းမပဲဆိုပြီး အထင်မကြီးကြတော့တာ”

“အဲဒါ ဘယ်သူမှာ အပြစ်ရှိတာလဲ”

“ဖေဖေ”

“သမီးတို့တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ကြလို့ နှစ်ဦးသဘောတူမှားယွင်း ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။ သူတစ်ယောက်တည်း အပြစ်ပုံချလို့ မဖြစ်ဘူးလေ သမီး။ အခုဖြစ်ပျက်နေတာတွေဟာ လက်ထပ်ခင် အချစ်နယ်လွန်ခဲ့တဲ့ အကျိုးဆက်ပဲ။ အခုလည်း သူ့သာယောက်ျားမပီသရင် တာဝန်မဲ့နေလို့ ရတာပဲ သမီးရယ်။ အပြစ်ကိုဝန်မခံဘဲ ရှောင်ပြေးနေချင်လို့လည်းဖြစ်တာ ပဲ။ ဒါဆိုရင် သမီးသူများစော်ကားခံရတဲ့ဘဝမှာပဲ နေရတော့မှာ”

ရမဲ့တွေဝေသွားလျက် နှုတ်ခမ်းလေးကို အံ့ကြိတ်ဖိလိုက်သည်။ သူမ မသိလို့လည်းမဟုတ်ပါ။ သူမဒုက္ခနှင့်ကြုံတိုင်း သူ့ရောက်လာလျက် သူမကို လူစွမ်းကောင်းလုပ်ကာ ကယ်တင်ပေးခဲ့သည်။ တစ်သက်လုံး အပြစ်ကြွေးတွေကျေအောင် ဆပ်ပါရစေဆိုပြီး ခဏခဏတောင်းပန်၏။

ဒါပေမဲ့ သူမခံစားခဲ့ရသည်က လွယ်လွယ်ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်လို့ ရသည် ကိစ္စတွေမဟုတ်ပါ။ သူကပဲ နောက်ဆုတ်အရှုံးပေးတော့မည့်တဲ့ လား။ သူမပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စက်တွေကို လက်ဖမိုးဖြင့်ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ပွတ်သပ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သမီး လက်ထပ်မှာပါ ဖေဖေ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်သမီး၊ ဘယ်... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ကျော်စံဘွား”

“ဟင်... ကျော်စံဘွား၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ”

“နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်နေစဉ်တုန်းက ခင်ခွဲသိခဲ့တဲ့လူတစ် ယောက်ပါ။ အခု သူ့မြန်မာပြည်ကို ရောက်နေတယ်။ ဒီမှာလုပ်ငန်းပြန် လုပ်မှာတဲ့။ သမီးအကြောင်း အစအဆုံးသိတဲ့လူပဲဆိုပါတော့”

“သမီးရယ်၊ သမီးအကြောင်းသိတဲ့လူဆိုရင် ဟိုကောင်တွေ လိုပဲ သမီးကို အထင်သေးဦးမှာပေါ့”

“သူက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ လူကုတ်အသိုက် အဝန်းကပါ။ မကောင်းတာ မဟုတ်တာလုပ်မယ့်လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟိုကောင်တွေလည်း လူကြီးလူကောင်း လုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ယောက်ျားမဆို တစ်ခုလပ် တစ်လင် ကွာ၊ မုဆိုးမ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ငြိစွန်းဖူးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် ဘယ်သူမှ အထင်မကြီးတတ်ကြဘူး။ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်ကြမယ်၊ ရရင် အမြတ်၊ မရရင် အရင်းပဲလို့ တွက်တတ်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိန်း ကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ဖိဖိစီးစီး ဗိုင်း ကောင်းကျောက်ဖိ နေတတ်ရတယ်လို့ ပြောတာပဲသမီး”

“အဲဒီစကားအတွက် နောင်တရပေမယ့် နောက်ကျသွားပါတယ် ဖေဖေ။ အခုဖေဖေမသေခင် သမီးအတွက် စိတ်ချလက်ချဖြစ်အောင်၊ နောက်ဆံမတင်းအောင် သမီးကြိုးစားပါမယ်”

“အဲဒီကျော်စံဘွားဆိုတဲ့ လူအကြောင်း သမီးဘယ်လောက်များ သိလို့လဲ သမီးရယ်”

“အရင်ကတည်းက သမီးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူပါ။ သမီးက ရောင် ဝါနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်နေလို့ လက်မခံခဲ့တာ၊ အခုသူက အဲဒါတွေကို နားလည်ပေးပါတယ်လို့ ပြောတယ်”

“သမီးရယ် ယုံကြည်လွယ်ပြန်ပြီလားကွယ်”

“သမီးသူ့ကို ဘာမှမပြောရသေးပါဘူး၊ လက်ခံဖို့ လက်မခံဖို့ ဆိုတာ သူ့ကိုလေ့လာကြည့်ဦးမှာပါ။ ယုံကြည်ရတဲ့သူတွေက မယုံကြည်ရဘဲ မယုံကြည်ရတဲ့သူတွေက ယုံကြည်ရတဲ့သူမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာတတ်တယ်မဟုတ်လား”

“သမီးရယ်”

သမီးကို ပြောဆိုဆုံးမဖျောင်းဖျါလို့ မရတော့တာမို့ စိတ်တွေ မောပန်းကာ အသက်ရှူတွေကျပ်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်သေဖို့ဖြစ်လာတာက သမီးကိုပိုင်ပန်းစေခဲ့ပြီလား။ ရွေးချယ်မှုမှာမှ သမီးလေးတစ်သက်လုံး နောင်တရရတော့မှာပါ။ ဒါကို သမီးလေးဘာကြောင့် နားမလည်ရတာလဲ။

နေရောင်ဝါအပေါ် နာကြည်းမှုတွေ အမှန်းတွေဖုံးလွှမ်းနေထိုင်ပဲလား။ ဒါတွေ ကွာကျပြီး အတွင်းစိတ်ပေါ်ဖို့ဆိုတာ...။

အခန်း (၃၇)

“အဲဒါမဖြစ်ဘူး၊ ရောင်ဝါ၊ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ လက်လျှော့မယ်၊ နောက်ဆုတ်မယ်ဆိုတာ မင်းလုံးဝ ယောက်ျားမပီသတာဘဲ”

“ဟုတ်သားပဲ ရောင်ဝါ၊ ငါတို့က မင်းအတွက် အသားအနာခံဒဏ်ရာအရခံပြီး ပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြတာပါ။ မင်းက လွယ်လွယ်နောက်ဆုတ်မယ်ဆိုတော့ ငါတို့စေတနာမေတ္တာကိုပါ စော်ကားလိုက်တာပဲ”

အောင်ဇော်နှင့် ထူးမောင် ကရုဏာဒေါသောနှင့်ပြောနေတာကို သူ့စိတ်မဆိုးမိပေ။ ရင်မှာ မဆုံသောဝေဒနာတွေ တနင့်တပိုးနှင့် သက်ပြင်းတွေ လေးကန်စွာထွက်လာကာ

“ငါကရော လွယ်လွယ်လက်လျှော့ချင်ပါ့မလားကွာ၊ ငါတို့ ဒီလောက်ကြိုးစားခဲ့ကြတာတောင် ရမှအသိအမှတ်ပြုလို့လား။ သူ့ဆီက အချစ်တွေ ဒီတစ်သက် ပြန်မရနိုင်တော့လို့ပါ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ လက်လျှော့လိုက်တော့မှာလား၊ ယောက်ျားပဲ၊ ရအောင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ဦးမင်းသွင်ကိုယ်တိုင်က အားပေးခဲ့တာ၊ ငါတို့အတွက် လူကြီးလူကောင်း အဝတ်အစားတွေပြင်ဆင်ပေးတယ်၊ သူ့သမီးအထင်ကြီးလောက်မယ့် ကားအကောင်းစားကြီးတွေ ငှားပေးတယ်၊ မင်းကိုဆိုရင် လုပ်ငန်းတွေလွှဲပေးဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားတယ်။

အဲဒါ သူ့အပြစ်သူ့ပေးဆပ်နေတာလို ယူဆလို့ရသလို သူ့သမီးနဲ့ သူ့မြေးအတွက် သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ ဖခင်ပီပီသသ တာဝန်ကျေသွားချင်တာ၊ နောက်ဆုံးမတင်း စိတ်ချလက်ချ ထားသွားချင်တာကြောင့်လို့လည်း ယူဆလို့ရတယ်။ ဒါတောင် မင်းက သူ့အတွက် ဘာမှပြန်လုပ်မပေးတော့ဘူးလား”

“ငါလုပ်မပေးချင်တာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ပေးဖို့ အခွင့်အရေးမရှိတော့တာ၊ ရမှရိုက်လည်း ခံနိုင်တယ်။ ပိုးစိုးပက်စက်ပြောလည်း ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကငါ့အတွက် တစ်သက်စာအမှန်းတွေပဲ ရှိတော့တယ်။ ငါ့အတွက်နဲ့ သူပင်ပန်းမှာစိုးတာပါ။ ငါ့ကြောင့် သူ့စိတ်ဖိစီးမှုများစိတ်ဆင်းရဲမှာပဲ စိုးရိမ်တာပါ”

“တကယ်ရော ခွန်လွတ်နိုင်ပြီလား မောင်ရောင်ဝါ”

“ဟင်... အန်ကယ်”

“အန်ကယ်”

ဦးမင်းသွင်ရောင်လာ၍ သူတို့သုံးယောက် အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ဦးမင်းသွင် မျက်နှာမကောင်းပါ။ မျက်နှာလေးတောင် အတော်ချောင်ကျသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

“အန်ကယ် ထိုင်ပါ”

ထိုင်ဖို့နေရာပေးကာ ကျန်းမာရေးမှ ကောင်းရဲ့လားဟု စိုးရိမ်မိသေး၏။ ဦးမင်းသွင်အသံတွေလည်း တုန်ပျာနေသည်မဟုတ်လား။

“အန်ကယ် နေရာကောင်းရဲ့လားဟင်၊ ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲဗျာ”

“အန်ကယ်ညကတည်းက တစ်ညလုံး တစ်မှေးမှ အိပ်မပျော်ခဲ့သေးတာ မောင်ရောင်ဝါ။ မင်းမပြန်ခင်ကရော ပြန်သွားဦးတဲ့အချိန်ကရောပေါ့။ မနက်က သမီးပြောတဲ့စကားကြောင့် ပိုပြီးရင်ထဲမကောင်း

ဖြစ်ရတယ်”

“ဗျာ... ဘာပြောလိုက်လို့လဲ အန်ကယ်”

“ကျော်စံဘွားဆိုတဲ့လူကို လက်ထပ်မယ်တဲ့”

“ဗျာ”

သူ့အံ့ဩသွားရသည်။ ဒီနာမည်ကို သူ့ကြားဖူးနေသည်။ မမေ့

သေး။

“နိုင်ငံခြားမှာတုန်းက ရမှကို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူဖြစ်မယ်။ အဲဒီ

လူက”

“ဒီမှာ စီးပွားရေးပြန်လုပ်မှာတဲ့၊ မိဘတွေက ခွင့်ပြုထားတဲ့ပုံ

ပါပဲ”

“ဒီလူ ကောင်းတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်”

“ဟင်... မင်းနဲ့သိသလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ရမှ ချစ်သူဖြစ်နေတာတောင် ပမာမခန့်ဆက်ဆံတဲ့ကောင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ခါလောက်ဆုံဖူးတယ်။ တော်တော်အဆင်မပြေတဲ့လူ”

“ဒါနဲ့များကွာ”

သမီးကို စိတ်ကုန်သွားသလို ညည်းညူမိလိုက်သည်။ သမီးဘာတွေ အတွေးများနေသည်မသိပေ။ ရင်လေးဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

“အန်ကယ်”

“အေး... အဲဒီကောင်က သမီးနဲ့မင်းကိစ္စ အားလုံးအစအဆုံးသိတယ်။ အားလုံးကို နားလည်ပေးနိုင်တယ်လို့ပြောတယ်တဲ့”

“ရမှ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ အန်ကယ်ရယ်”

“အန်ကယ်လည်း မသိတော့ပါဘူး။ မင်းလက်လျှော့လိုက်ပြီး အရှုံးပေးလိုက်ပြီဆိုတာကို သမီးပေါက်ကွဲနေတယ်။ သူ့ခံခဲ့ရတာ အံ့

လောက်မကဘူးတဲ့”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ရောင်ဝါ၊ ငါတို့ရမုံဘက်က လိုက်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းဘက်က ဒုက္ခများများမခံချင်ဘဲ အလွယ်လက် လျှော့လိုက်တယ်လို့ ထင်တယ်။ သူကမင်းရင်သွေးကို ဒုက္ခခံလွယ်ပိုးခဲ့ တဲ့ မိန်းကလေးလေ၊ မင်းလိုအလွယ်တွေးမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခမခံနိုင်ဘူးဆို ပြီး ဖျက်ချလိုက်လို့ရနေတာပဲ”

“ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲကွာ၊ ငါလည်း သူလက်ခံ နိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။ ငါ့အသက်နဲ့ရင်းရမလား ရင်းလိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေတာ၊ ငါ့ကို ပုတ်ထုတ်နေတာ၊ တခြားယောက်ျားတွေကိုပဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် ယူမယ်လုပ်နေတာ”

ဒါတော့လည်းဟုတ်သည်။ ရောင်ဝါ လက်လျှော့မယ်ဆိုလည်း လက်လျှော့ချင်စရာပါ။ ရမုံဘက်က နည်းနည်းလေးမှ နားလည်ပေးဖို့ မစဉ်းစားဘူးမဟုတ်လား။ ဦးမင်းသွင်လည်း အခက်တွေ့နေပုံပါ။ မျက်နှာ က မလန်းဆန်းဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျ စိတ်ပျက်နေသလို မှိုင်တွေ့ငေးငိုင် လျက်ရှိသည်။ ရောင်ဝါလက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲပြီး

“အန်ကယ်တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရောင်ဝါရယ်၊ သမီးလေး ကို လက်မလျှော့နဲ့ စိတ်မပျက်လိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ သမီးက မင်းကိုမချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ခံစားခဲ့ရသလောက် ခံစားစေချင်၊ သူ့နာကျင်ရသလောက် ဆတူနာကျင်စေချင်ရုံပဲ ထင်ပါတယ်။ သမီးရဲ့ ပေါက်ကွဲမှုတွေကို အန် ကယ်နားလည်မိသလိုပဲ၊ မင်းအရှုံးပေးလက်လျှော့လိုက်ပါပြီဆိုတာကို တော်တော်မခံရင်နိုင်ဖြစ်နေတာ”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုနားလည်ရတော့မှာလဲ အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဘက်က ပေးဆပ်သင့်သလောက် ပေးဆပ်ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော်

ရမုံကို အခုထိချစ်နေဆဲပါ။ သားကိုရော ရမုံကိုရော ပိုင်ဆိုင်နေချင်ဆဲ ပါ။ ဒါပေမဲ့”

“မောင်... မောင်ရောင်ဝါ၊ အန်း... အန်ကယ် တောင်းပန်ပါ တယ်ကွာ၊ သမီးနဲ့မြေးလေးကို ပစ်မထားပါနဲ့၊ စိတ်ကုန်ပြီး ဥပေက္ခာမပြု လိုက်ပါနဲ့၊ စောင့်... စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“ဟား... အန်း... အန်ကယ်”

“အန်ကယ် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟား... သတိမေ့သွားပြီ၊ ဟိတ်ကောင်တွေ လုပ်ကြံဦး”

ဦးမင်းသွင် ဆိုဖာခုံပေါ်မှာ ခွေခေါက်လဲကျသွားတာမို့ အားလုံး ပျာပျာသလဲ ပွေ့ထူရင်း စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားကြသည်။

“ရောဂါဖောက်တာထင်တယ်၊ ငါတို့ဆီမှာ သေရင်တော့ ပြဿနာ တက်တော့မှာပဲ”

“ဒီအတိုင်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဆေးရုံတင်မှပေါ့”

“ရာ... ရမုံဆီ ဖုန်းဆက်ရမယ်၊ သူ့အဖေတစ်ခုရဖြစ်ရင် သူ့မ သိလိုက်ရတဲ့နေ့ဦးမယ်၊ ဆေး... ဆေးရုံကားအရင်ခေါ်ရမှာလား။ ဟား... ဒုက္ခပဲအန်ကယ် အန်ကယ်”

အားလုံးဝရန်းသုန်းကား အရှူးဖီးပိုင်းဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဦးမင်းသွင် သူတို့လက်ထဲမှာသေလျှင် ရမုံ အပြစ်တင်လို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ပေ။

အခုမသေပါနဲ့ဦး။ ရမုံလာမှပဲသေပါ အန်ကယ်။ သူတို့ဆုတောင်းပြည့်မပြည့် ဆိုတာကတော့...။

အာန်း (၃၀)

“ရမ့်... ရမ့်ရော”

ရမ့်ဖုန်းက ဆက်မရတာကြောင့် နေရောင်ဝါ ရမ့်တို့အိမ်အထိ ရောက်လာရသည်။ ဦးမင်းသွင်ကိုတော့ အောင်ဇော်တို့နှစ်ယောက် ဆေးခုံ ခေါ်သွားကြသည်။ သူကတော့ ရမ့်ကိုအကြောင်းကြားဖို့အတွက် ကား အမြန်မောင်းပြီး ပြေးလာခဲ့ရတာပါ။

“ရမ့်ရော... ဧမ့် ဘယ်သွားလဲ”

ရမ့်ကို အရိပ်အယောင်မမြင်ရတာမို့ အိမ်အကူမိန်းကလေးကိုပဲ ဇွတ်မေးလိုက်ရသည်။ ကောင်မလေးက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်ပါ။

“မရမ့်ကို ခုနက လူတစ်ယောက်ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်လို့ ထွက်သွား ပါတယ်”

“ဟင်... ဘယ်... ဘယ်သူကခေါ်တာလဲ၊ ဘယ်ကိုခေါ်တာလဲ”

“မှာတော့ မှာခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေပြန်လာရင် ကိုကျော်စံဘွားနဲ့ ကန်တော်ကြီးထဲ ခဏသွားတွေ့ပြီး ပြန်လာပါမယ်တဲ့။ ဦးမင်းသွင် ဖိုးမိမိ မှာစိုးလို့ မှာသွားတာပါ”

“ဘ... ကျော်စံဘွားနဲ့ ကန်တော်ကြီးထဲ တောက်... ချို

ကွာ”

သူစိတ်တို ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ရမ့်အဆုံးထိ မိုက်မဲဖို့များ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“အန်ကယ်ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ သူ့ဖုန်းကို ဆက်မရလို့ ငါအိမ်ကိုလာတာ၊ တကယ်လို့ အခုငါကန်တော်ကြီးထဲ လိုက်သွားတာ၊ မတွေ့ဘဲလွဲခဲ့ရင် ပြောလိုက်ပါ။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“သားလေးရော”

“သားလေး အိပ်နေပါတယ်”

သားကိုတောင် မနှုတ်ဆက်နိုင်။ ရမ့်သွားသည်ဆိုသော ကန် တော်ကြီးဘက်ကို သူကားအမြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

ရမ့်ကားကိုပဲ အရင်ရှာရမှာပါ။ ကားကိုရှာတွေ့မှ အနီးအနား မှာ ရမ့်ကိုတွေ့နိုင်သည်မဟုတ်လား။ စားသောက်ဆိုင်တွေမှန်သမျှ ကား တွေမှန်သမျှ သူအကုန်လျှောက်ကြည့်သည်။ မတွေ့။ ဘယ်တွေများသွား နေတာလဲ။ ဘယ်ချောင်ကြိုချောင်ကြား ရောက်နေတာလဲ။

ကားပတ်မောင်းလို့ရသမျှ သူပက်မောင်းသည်။ ကားဝင်လို့ရ သမျှနေရာတွေထိဝင်ကာ သူလိုက်ရှာသည်။

“ဟင်... ဟာ”

လူရှင်းချောင်ကျသောနေရာရောက်မှ ရမ့်ကားကိုတွေ့ရတော့ ပါလား။ ဟိုကောင်ကားဖြစ်ဟန်တူသောကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဝင်။ သူကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွယ်မှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး သူတို့အနီး သူလျှောက်လာခဲ့သည်။

“ပြောစရာရှိတာ ဒီမှာပဲပြောပါ ကိုစံဘွား၊ ရမ့်ရှင်ကားနဲ့ ရှင် ခေါ်တဲ့နေရာမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ရမ့်မှာကားပါတယ်၊ ရမ့်ကားနဲ့ အိမ်ပြန်ရမှာ”

“ရမုံရယ်... ကိုယ်က ရမုံနဲ့အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပြီးတာနဲ့ ရမုံကို ကိုယ့်ကားနဲ့ အိမ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့မှာပါ။ ရမုံကားကိုတော့ ကိုယ့်တပည့်တွေက ရမုံအိမ်ကို ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဟိုမှာလေကိုယ့်ကားပေါ်မှာ ကိုယ့်တပည့်တွေပါတယ်”

“သူတို့ပါတော့ ရမုံက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆိုရင် ဒီမှာပဲပြော၊ မပြောနိုင်ရင် ရမုံရှင်နေောက်လိုက်ပြီး နားထောင်မပေးနိုင်ဘူး။ အိမ်မှာ ဖေဖေမရှိဘူး သားကျန်ခဲ့တယ်၊ အချိန်ကြာနေလို့မဖြစ်ဘူး”

“ရမုံကကွာ၊ ဒီအထိတောင် ရောက်အောင်လာပြီးမှ အချိန်ကိုဘာလို့ ကန့်သတ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်က ဟိုအရင်ကတည်းက ရမုံကိုချစ်ခဲ့ရတဲ့သူပါ။ အခုသားလေးပါ အဆစ်ရလာတော့ ပိုပြီးတောင်ချစ်ရသေးတယ်။ ရမုံက အတွေ့အကြုံရှိသွားပြီဆိုတော့ အချစ်အကြောင်းဆွေးနွေးလို့ကောင်းသွားတာပေါ့၊ လာပါကွာ၊ ခဏပါပဲ မကြာစေရပါဘူး”

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ အဲလိုမလုပ်နဲ့နော်၊ ရမုံ မကြိုက်ဘူး” ကျော်စံဘွားက အတင့်ရဲကာ လက်ကိုဆွဲလာသည်မို့ သူမရှုန်းလိုက်သည်။ ကျော်စံဘွားက လွတ်မပေးဘဲ သူ့ကားပေါ်ဆွဲတင်ဖို့ လုပ်၏။ သူမအားနှင့်အင်နှင့် ရှုန်းကန်သည့်အခါမှာ ကျော်စံဘွား မနိုင်တော့၍ သူ့တပည့်တွေကို မျက်စိပစ်ကာ အကူအညီတောင်းသည်။

ယောက်ျားသားသုံးယောက်အားကိုတော့ သူမဘယ်လိုမှ မရှုန်းနိုင်တော့ချေ။ သူမ ဒီလိုယုတ်မာတတ်သည့် ယောက်ျားတွေချည်းသာ တွေ့နေရပါလား။

“ဟိတ်ကောင်တွေ”

ဒီအသံ၊ နေရောင်ဝါအသံ၊

သူ့ရောက်လာပြန်ပြီကော။ သူမကိုယ်လေး မြောက်တက်ကာ

အားရှိသွားတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဪ... အချစ်တော်ကြီးပဲ၊ မင်းတို့ချင်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီမှာလာဆိုနေကြပါလား”

“ဟိတ်ကောင် အပိုတွေမပြောနဲ့ ရမုံလက်ကိုလွှတ်လိုက်”

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရမုံပြောတာတော့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူးဆို”

“ရမုံမွေးထားတဲ့ကလေးက ငါ့သား၊ မပတ်သက်ဘဲနေမလား”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းစားပြီးသားလေး ငါတို့လည်း မြည်းပါရစေဦး”

“ဟာ... မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေ၊ ကဲကွာ”

“ကဲ တပည့်တို့ အသိတရားလေးဝင်အောင် ဆုံးမလိုက်ကြကွာ”

“ခွင့်... ဖုန်း”

သုံးယောက်တစ်ယောက် တကယ်ချနေကြတာဆိုတော့ နေရောင်ဝါ အလှူအလဲ ခံနေရသည်။ အရင်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဟီးရီးလုပ်ကာ တစ်ဖက်သတ်ထိုးခဲ့ရတာ။

အခုတော့ သူတစ်ဖက်သတ် အထိုးခံနေရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဝဋ်လည်တာပဲဖြစ်မည်။

“တော်ပါတော့ တော်ကြပါတော့၊ ရောင်ဝါ... ရောင်ဝါ၊ ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်ထိုးနေလို့ပါ၊ လာကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး”

နေရောင်ဝါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေသည်မို့ သူမ မရှက်နိုင်တော့ဘဲ ကုန်းအော်လိုက်သည်။

ဟိုကဒီက လူတစ်ချို့ပြေးထွက်လာတော့ ကျော်စံဘွားတို့ ကား

ပေါ်တက်ကာ မောင်းပြေးသွားကြ၏။

နေရောင်ဝါကတော့ မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့ပါ။ သူမ ဘယ်လိုမှ မမြင်ရက် မကြည့်ရက်တော့ပါ။

“ရောင်ဝါ... ရောင်ဝါ... အမယ်လေး မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးတွေနဲ့ ဖူးရောင်နေတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဆေး... ဆေးရုံသွားရအောင် ရောင်ဝါ”

ရောင်ဝါ အသံလည်း မထွက်နိုင်၊ လှုပ်လည်း မလှုပ်နိုင်။ သူမရောင်ဝါကားပေါ် ရောင်ဝါကိုတွဲတင်၍ ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူမကားကိုတော့ ဒီအတိုင်းသေ့ပိတ်၍ ထားခဲ့လိုက်သည်။ နောက်မှ ပြန်ယူရုံပေါ့။

အခုက ရောင်ဝါလောက် ဘယ်အရာကမှ အရေးမကြီး။ သူမအတွက် အသက်နှင့်ရင်းကား ပေးဆပ်မည်ဆိုသော ရောင်ဝါကသာ အရေးကြီးဆုံးပင်။

ရောင်ဝါ နင်ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့။ ဘာမှမဖြစ်ရဘူးနော်။ ငါ့အတွက် အသက်ရှင်ပေးရဦးမယ်။ ငါ့အတွက် နင်ရှိနေပေးရဦးမယ်...။

အခန်း (၃၉)

“မင်းနှယ်ကွာ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း၊ ဒီတစ်ခါမှ တကယ်ကို ရမှအတွက် ဟီးရိုးလုပ်လိုက်တာပဲ”

“ဟိုအကောင်တွေက မင်းသူငယ်ချင်း အကောင်းစားလေးတွေ မဟုတ်တဲ့အတွက် အပီကိုကျွေးသွားတာပဲ။ အီစလန်ဝေသွားတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

အောင်မော်နှင့်ထူးမောင် သူ့ကိုစနောက်နေကြသည်။ သူ့မှာတော့ မရယ်နိုင်ပါ။ မျက်နှာရော ဗိုက်တွေရော နာကျင်လွန်းတာကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေလျက်နှင့်ပင်

“မင်းတို့ပြောထားဦးပေါ့ကွာ၊ သုံးယောက်တစ်ယောက်မို့ ခံလိုက်ရတာပါ”

“ငါတို့လို ပြန်မခုခံမှ နိုင်မယ်ပြောပါ”

“ထူးမောင်ရာ စမနေပါနဲ့၊ ဒီကောင် တကယ်စွန့်စားတော့ တကယ်အမြတ်ထွက်ပါတယ်။ ရမှတို့များ ဒီကောင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းလို့ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ပါ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းအရင်က ဟန်ဆောင်ပြီး ဟီးရိုးလုပ်တာလေ၊ ဟိုကမသိပေမယ့် စိတ်ရင်းမမှန်တော့ အကောင်းမြင်

မခံရဘူးပေါ့။ အခုတော့ တကယ်ကိုရမှန်ကြော့သွားတာပါ။ မင်းကိုဆေးရုံ တင်ပေးပြီး ငါတို့ကို မင်းဖုန်းထဲကနံပါတ် ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးခေါ်တယ်။ ငါတို့ရောက်လာတော့ ငါတို့ကိုကြည့်ပြီး ဝေဝေဝါဖြစ်သွားတယ်ကွ။ မင်း ထိုက်ကျော်တို့ အာကာမင်းတို့နဲ့ တူနေတယ်လို့ တွေးချင်တွေးနေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျော်မင်းထိုက်နဲ့ အာကာမင်းစတိုင်က တကယ်လူကြီးလူကောင်း စတိုင်ပန်တွေ ကုတ်တွေနဲ့မဟုတ်လား”

“အခုက စပိုစ်ရှပ်နဲ့ ဘောင်းဘီတို့နဲ့ လူငယ်စတိုင်ဆိုတော့ ရမှန်မျက်စိရော လျှာရော လည်သွားမှာပေါ့။ မင်းသူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ တော့ ဝေဝေဝါနဲ့ပဲ လက်ခံသွားပါတယ်။ သူ့အဖေဆေးရုံတင်ထားရတယ် ဖြောတာနဲ့ မင်းကိုသေချာဂရုစိုက်ပေးပါလို့ ငိုယိုပြောပြီးသွားတာ”

“ဟဲ့.. အနံ့.. အနံ့ကယ်ရော အနံ့ကယ်အခြေအနေ၊ ဟဲ့.. အရမ်းရိုးရိမ်ရလား။ ရမှန် သူ့အဖေအသက်ရော မီးသေးလား”

“အနံ့ကယ် ဆေးရုံကဆင်းသွားတယ်”

“ဘာ”

သူ့အရမ်းအံ့ဩသွားကာ နာကျင်နေတာတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ပြောပါဦး၊ ဆေးရုံကလက်မခံတဲ့အဆင့်တောင် ရောက်သွားပြီလား။ ရမှန် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတော့မှာပဲ”

“မင်းကလည်း ဘုမသီဘမသီ ပြောနေတော့တာပဲ။ အနံ့ကယ်မှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးကွ”

“ဟင်”

“ဘာဆို.. ဘာရောဂါမှမရှိလို့ ဆေးရုံက ဆင်းခိုင်းလိုက်တာ၊ မူးမေ့သွားတာက အိပ်ရေးပျက်တာနဲ့ စိတ်ထိခိုက်တာ ဖြစ်သွားလို့တဲ့”

“ဟာ.. ဒါဆို အနံ့ကယ်က ငါတို့ကို ညာခွဲလိမ်ခွဲတာလား”

တမင်သက်သက်”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ယုံသို့ တကယ်သေမယ့်လူလို့ထင်ပြီး သူ့သမီးနဲ့ သူ့မြေးအတွက် အကောင်းဆုံးတွေ ရွေးလုပ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဆေးစာအမှားကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ပြောရရင် သူ့ဆေး စစ်ပြီး ဆေးစာသွားယူတဲ့အချိန်မှာ ဆရာဝန်ချင်းပြောနေတာကို သူ့အကြောင်းပြောနေတယ်ထင်ပြီး အခုလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာ”

“ဒါဆို တကယ်အနံ့ကယ်မှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးပေါ့”

အောင်ဇော်တို့ ခေါင်းညှိတ်ပြတော့ သူ့ဝမ်းသာသွားသည်။ ရမှန်တို့သားအမိအတွက် အားကိုးရာမမဲ့တော့ဘူးပေါ့။ သူ့တကယ်ကို စိတ်ချမ်းသာသွားရပါသည်။

“ငါ.. ငါဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ရမှန်လည်း ပျော်သွားမှာပဲ”

“အေး.. မင်းအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ထပ်ကြုံရတော့မယ်ထင်တယ်။ ရမှန်က သူ့အဖေဇနာကဆုံးအချိန်တွေမှာ စိတ်ချလက်ချ နောက်ဆံမတင်းအောင် ယောက်ျားယူရမယ့်အရေးမှာတောင် မင်းကိုစိတ်မကူးခဲ့ဘူး။ ခါးခါးသီးသီးဆန့်ကျင်ပြီး တခြားယောက်ျားတွေကိုပဲ ယူဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အခု ဘယ်သူ့ဖြစ်ဖြစ် ယူစရာမလိုတဲ့အခြေမှာတော့ ဝေးပြီပေါ့ကွာ”

“အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် လူ့အသက်တစ်ချောင်းမသေဘူးဆိုတာ သိရတာတော့ ဝမ်းသာစရာပါ။ မင်းရော ဘယ်လိုလဲရောင်ဝါ”

“ငါ.. ငါဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ရမှန်တို့ သားအမိ သူ့အဖေရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း စိတ်ချမ်းသာသာရှိနေမယ်ဆိုရင် ငါဝမ်းသာပေးနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်”

မျက်ရည်တွေဖြင့် ပြောပြဖြစ်တာလားတော့ မသိပေ။ သူ့မျက်

ဝန်းတွေဝေဝါးနေပါသည်။ အမြင်အာရုံမှာ ရမှဲရာသားလေးရော မပီပြင်။

“ရောင်ဝါ... မင်းဆေးရုံက ဆင်းလို့မရသေးဘူး။ ရင်ဘတ်ရော ဗိုက်ရော အာထရာဆောင်းရိုက်ထားတယ်။ အရမ်းလည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါနဲ့။ ဘာတွေပြောင်းလဲလာဦးမလဲ မသိပေမယ့် ကိုယ်ဖြစ်ချင် တဲ့အတိုင်းတော့ ဖြစ်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရမှဲစိတ်ကို ငါ့တို့ နည်းနည်းတော့ မြင်လိုက်ပါတယ်”

သူ့သက်ပြင်းတော့ ချလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ သက်သာ မှုတော့ မရှိပါ။ လေးလံမှုတွေနှင့် ဘယ်အတွေ့ကိုမှ ဖမ်းဆုပ်လို့မရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူ့အတွက် ရေရေရာရာ ပိုင်ဆိုင်စရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘဲ...။

အသန်း (၄၀)

“ဟား... သေရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ မသေရတော့ဘူး ဆိုတဲ့ ခံစားချက်က အရသာတော်တော်ကွာခြားတာပဲ။ ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ”

“အဟင်း... ဟင်း”

ဖေဖေ တက်တက်ကြွကြွ ပျော်နေတာမြင်ရတော့ ရမှဲစိတ်ချမ်း သာနေမိသည်။ ဆေးရုံကဆင်းလာကတည်းက ဖေဖေခုန်ပေါက်တော့ မတတ်ကို ပျော်နေတာပါ။ သူ့မကိုဖက်လိုက် သားလေးကိုပွေ့ဖက်လိုက် ဖြင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံး ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသလိုကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်နေခဲ့သည်။

“သမီး”

“ဖေဖေ”

“အခု ဖေဖေမသေတော့ဘူး။ သမီးလက်ထပ်စရာ အိမ်ထောင် ပြုစရာမလိုတော့ဘူး။ သမီးနဲ့မြေးကို ဖေဖေစောင့်ရှောက်နိုင်ပြီ။ ဘယ်သူ ကိုမှ အားကိုးစရာမလိုတော့ဘူး”

“ဟိုလေ... ဖေဖေ ရောင်... ရောင်ဝါ ဆေးရုံတွင်ထားရ တယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျော်စံဘွားလက်ထဲကနေ သမီးကိုကယ်ရင်းနဲ့ အဲလိုဖြစ်သွားတာပါ။ သူတော်တော်ထိခိုက်သွားတယ်”

“အဲဒါ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စလို့ သဘောထားလိုက်တော့ သမီး”

“ရှင်”

“သမီးစိတ်မပါဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ရောင်ဝါကို မုန်းနေ နာကြည်းနေတယ်မဟုတ်လား။ သူ့နဲ့လက်ထပ်ပါလို့ ဖေဖေမပြောတော့ဘူး။ မတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး။ ဂရုစိုက်စရာလည်း မလိုတော့ဘူးလေ”

“ဟင်... ဖေ... ဖေဖေ”

ဖေဖေက အပြုံးနှင့် တိတိကျကျလေးလေးနက်နက်ကို ပြောနေတာဖြစ်သည်။ သူမရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်တွေဝင်လာပြီး ဖေဖေရဲ့အပြောင်းအလဲကို အံ့ဩနေမိသည်။

အရင်နေ့တွေက ရောင်ဝါကိုမုန်းမနေ နာကြည်းမနေဖို့ လက်ထပ်ဖို့ ဇွတ်အတင်းနားချတိုက်တွန်းနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

“သမီး စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဖေဖေမလုပ်တော့ပါဘူး သမီး။ ဖေဖေက သေမယ့်လူဆိုပြီး သမီးလေးနဲ့မြေးလေးအတွက် စိုးရိမ်နေခဲ့တာကြောင့်ပါ။ ဒီကောင်ကို စက်ရုံလွှဲပေးပြီး သမီးတို့ကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ပါ စီစဉ်ထားခဲ့တယ်”

“ရှင်”

“မင်းထိုက်ကျော်နဲ့ အာကာမင်းက သူ့သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဟင်”

“သမီး သူ့အပေါ်ယုံကြည်အားကိုးလာအောင်၊ စိတ်ပြောင်းလဲအောင် ဖေဖေလုပ်ခိုင်းခဲ့တာ”

“ရှင်... ဖေဖေ”

သူမအံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေရသည်။ ဒီလိုတွေတောင် လုပ်ခဲ့ပါလျက် အခုကျတော့လည်း ဖေဖေအေးစက်လွန်းနေခဲ့ပါလား။ ဒီအတိတ်နိမိတ်ကတော့ မကောင်းလှပေ။

“ဖေဖေ သမီးတစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ”

“ပြောလေ သမီး ပြောစမ်းပါ။ ဖေဖေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော၊ ဖေဖေကို ထိန်ချန်ထားစရာ လျှို့ဝှက်ထားစရာမလိုဘူး။ ဖေဖေတို့ သားအဖ အခုချိန်ကစပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ကွယ်”

“ကျော်စံဘွားနဲ့ကိစ္စကိုတော့ ဖေဖေစီမံပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လားဖေဖေ”

“ဒါကိုတော့ ဖေဖေမသိလိုက်ဘူး။ သူ့ဘာသာ လူစွမ်းကောင်းလုပ်တာနေမှာပေါ့”

“သူ့ဒဏ်ရာအနာတရ ရသွားပါတယ်။ သမီးကိုယ်တိုင်ဆေးရုံတင်ပေးခဲ့ရတာပါ။ အဲ... အဲဒါ သမီးအခြေအနေ သိရအောင် ဆေးရုံသွားကြည့်ပါရစေဖေဖေ”

“ဘာ... သမီး”

ဦးမင်းသွင် ဒေါသဖြစ်သွားသလို လေသံမာသွားသည်။ ခပ်စောင်းစောင်းလှည့်ကြည့်လျက်

“တော်ပြီသမီး၊ အခုကစပြီး ဖေဖေတို့အိမ်မှာ သမီးအရမ်းကို မုန်းတဲ့ နေရောင်ဝါအကြောင်း ထည့်မပြောရင်ရပြီ။ ဖေဖေသေမယ်ဆို တုန်းက တကယ်ကို ဒီကောင်တွေကို အားကိုးခဲ့မိပါတယ်။ သူကမြေးလေးရဲ့အဖေ ဖြစ်နေတာကိုး။ တခြားသူတွေနဲ့ဆို တကယ်စိတ်မချနိုင်ဘူး။ အခုကတော့ ဖေဖေသမီးနဲ့မြေးကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်နိုင်ပြီ။ ဘယ်ကောင်ကိုမှ အားမကိုးတော့ဘူး။ မင်းသွင် မသေတော့ဘူး။

ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးကွ”

“ဟိုး... သ... သမီးသူ့ကို မမုန်းတော့ပါဘူး။ မနားကြည်းတော့ ပါဘူးဖေဖေ။ သမီးခံစားခဲ့ရသလောက် သူခံစားပြီးလောက်ပြီလို့ ထင်ပါ တယ်။ သူမနွေက သေလုခေါ်ပေးပြီး သမီးအတွက် ကာကွယ်ပေးခဲ့တာ ပါ။ ဒီကြားထဲမှာ သူခံစားမှု သူစိတ်ကိုလည်း သိခဲ့ရပါတယ်ဖေဖေ၊ အဲဒါကြောင့်”

“သမီး စိတ်ပြောင်းသွားတာလား။ တကယ်ပြောင်းသွားတာ လားသမီး။ ဖေဖေဘာမှ မဖြစ်တော့တဲ့အတွက် သမီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ရင်လည်း ရှိပြီလေ”

“... မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ။ သူကသားလေးရဲ့အဖေလည်း ဖြစ်နေတယ်။ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း သူတစ်ယောက်တည်း။ မှားတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်က ဖေဖေပြောခဲ့သလိုပဲ သမီးကအတ္တကြီးပြီး အမုန်း တွေ အာဃာတတွေနဲ့ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါ။ သူ့ပါးကိုရိုက်မိတဲ့အထိ ပါပဲ။ ဒါကိုလည်း သူသည်းခံခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လင်ယောက်ျားမရှိဘဲ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ဒုက္ခတွေကိုလည်း သမီးကြောက်တတ်သွားပါပြီ”

“ဒါက သမီး။ ဖေဖေရိုနေပြီပဲ”

“သမီးကို နားလည်ပေးပါဖေဖေ။ ဖေဖေပြောစရာရှိရင်လည်း နောက်မှပဲပြောပါ။ သ... သမီး သားကိုခေါ်ပြီး သူ့ဆီသွားလိုက်ပါဦး မယ်။ နောက်မှ နောင်တရစရာတွေ ထပ်မဖြစ်ချင်တော့ဘူးဖေဖေ”

“သမီး... သမီး”

ဦးမင်းသွင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ လူတွေက မလုပ်ပါနဲ့ဆိုမှ ပိုလုပ် ချင်ကြတာ။ လုပ်ပါလုပ်ပါဆိုပြီး တိုက်တွန်းနေတုန်းကမဟုတ်။ အခုတော့ ဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိအောင် မြေးလေးကိုခေါ်ပြီးပြောပြီ။ ဖအေ မသေတော့ဘူးဆိုတာတောင် အပြည့်အဝ ကောင်းကောင်းဝမ်းသာပေး

မသွားနိုင်ပါလား။ ပိတ်အပြုံးများဖြင့် ရင်မှာကြည်နူးနေမိလျက်...။

ကျော့မှီထိုင်လျက်က မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်၏။
သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်လာသော သားကို သူထွေးပွေ့ဖက်တွယ် ထားကာ

“သား... သားရယ် သားလေးရယ်”

သားငိုမှာစိုး၍ ဖွဖွလေးနမ်းရှိုက်မိ၏။ ရမုံက သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးနေသည်။ သားလေးကို နမ်းနေတာကို ဝီတိဖြင့်ကြည့်ကာ ကြည့်နူးနေ၏။

“ရ... ရမုံ ကိုယ့်ကို?”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး လူနာသတင်းလာမေးတာ”

“အန်ကယ်က လွှတ်လိုက်တာလား”

“ဟင့်အင်း... ဖေဖေက လုံးဝမသွားစေချင်ဘူး။ မဆက်ဆံရ တော့ဘူး။ မပတ်သက်ရတော့ဘူးလုပ်နေတာ။ သူ့မသေတော့ဘူး။ သူပဲ စောင့်ရှောက်တော့မယ်။ ဘယ်သူမှ အားကိုးစရာမလိုတော့ဘူးတဲ့”

“ဟင့်”

“ဟာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သုံးယောက်သား အံ့အားသင့်လျက် အောင်ဇော်တို့ပါ အနား ရောက်လာကြသည်။

“အန်... အန်ကယ်က အဲလိုပြောတယ်”

ရမုံခေါင်းညှိတ်ပြတော့

“ဟာ... အဲဒါတော့ အန်ကယ်မတရားတာဘဲ”

“ရှင်တို့ကိစ္စတွေလည်း ဖေဖေက အားလုံးပြောပြတယ်။ သမီး နဲ့မြေးလေးကို စိတ်မချလို့ ရောင်ဝါ့ကိုအားကိုးပြီး လက်အုပ်ချင်လာ အောင် လုပ်တာတဲ့”

အခန်း (၄၁)

“ရ... ရမုံ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သားလေးနေမကောင်းလို့ ဆေးရုံ လာပြတာလား။ သားဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နာကျင်နေတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ သားကိုပွေ့ချီကာ ဝင်လာ သောရမုံကို စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် ဖွတ်အတင်းသာ မေးမိသည်။ အောင် ဇော်နှင့်ထူးမောင်ကတော့ သူတို့လုပ်ရပ်များကြောင့် မျက်နှာပူနေတာ ကြောင့် မျက်နှာကိုခပ်လွှဲလွှဲ လုပ်ထားကြသည်။

“ရမုံ သားဘာဖြစ်တာလဲလို့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သား... သားဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နင်... နင်သားကို တွေ့ချင် မလားလို့ ခေါ်လာတာ”

“ဟင်”

“သီးသန့်ခန်းထဲမှာဆိုပေမယ့် သားကိုရောဂါပိုးတွေ မကူးစက် အောင် ဆရာမလေးက သေချာလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ နင်သားကို ချီချင် ချီလေ”

“ရ... ရမုံ”

ရမုံအသံလေးက ပျော့ပျောင်းပြီး အပြုအမူတွေက ပြောင်းလဲ နေတာမို့ သူ့ရင်တွေတလုပ်လုပ် ခါသွားရသည်။ သူ့ခေါင်းအုံးတွေကို

“ဗျာ... အဲ... အဲဒါတွေပါ ပြောလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ရှင်တို့နှစ်ယောက်က မင်းထိုက်ကျော်နဲ့ အာကာမင်းဆိုတာ”

“ဟာ... သွားပါပြီဗျာ၊ ကျ... ကျွန်တော်တို့က တ... တကယ်လူယုတ်မာတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်ကယ်ဒါရိုက်တာခိုင်းတဲ့အတိုင်း သရုပ်ဆောင်ရတာပါ။ သူစီစဉ်ညွှန်ကြားတာပါ”

“မျက်နှာပူလိုက်တာ၊ ဒီမျက်နှာ ဘယ်သွားထားရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“အချုပ်ခန်းထဲ ဝိုလိုက်ပါလား”

“မင်း၊ အမေ”

အောင်ဇော်နှင့်ထူးမောင်အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရယ်ရသေးသည်။ ရောင်ဝါကတော့ မအီမလည်ဘဲ ရယ်နိုင်သည်။

“ဒါ... ဒါဆို အန်ကယ်က အရင်လိုပဲ ကိုယ်တို့ကို သဘောမတူပြန်ဘူးပေါ့နော်”

“ဟိတ်ကောင်... အန်ကယ်ကို သေပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရမလား”

“အာ... မပြောကောင်းမဆိုကောင်း မပြောပါနဲ့ကွ၊ သဘောမတူရင် သဘောတူလာအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ငါက သူ့မြေးလေးရဲ့ အဖေပဲ၊ သားရဲ့အဘိုးကို ငါ့မိဘလိုပဲ သဘောထားမှာပါ”

“နှင်တကယ်ပြောတာလား ရောင်ဝါ”

“ကိုယ်မှားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ လူငယ်စိတ်နဲ့ သဘောမတူရင်နေပေါ့၊ သူ့သမီး ငါ့နောက်လိုက်လာရင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဆိုတဲ့ မာနလည်း ထားခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုလိုက်မှာလားလို့ မေးခဲ့တာ၊ မင်းမလိုက်တော့လည်းနေပေါ့ဆိုပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့အလေးအနက်မရှိဘဲ ထားခဲ့

လိုက်တာ၊ အခုကိုယ်မှားမှန်းသိပြီ၊ နောင်တလည်း ရနေပါပြီ၊ နောက်ဆို ရင်တော့ ဒီလိုအမှားမျိုးမဖြစ်အောင် ကိုယ်ကြိုးစားနေထိုင်သွားမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“တကယ်လားကွ မောင်ရောင်ဝါ”

“ဟာ... အန်ကယ်”

“ဇေဇေ”

ဦးမင်းသွင် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် တက်တက်ကြွကြွဖြင့်ရောက်လာတာမို့ အားလုံးအံ့သြကြရသည်။ ဦးမင်းသွင် မျက်နှာက ကြည်နူးဝိတ်အပြုံးတွေနှင့်ပါ။

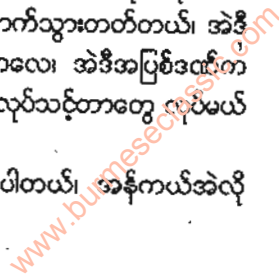
“မင်းဆီက အဲဒီစကားတွေကြားရတာ ကျေနပ်တယ် အားရတယ်ကွ၊ ငါအခုချိန်မှာ သေမယ်ဆိုရင်တောင် သေပျော်ပြီကွ၊ သမီးနဲ့ မြေးအတွက် စိတ်ချသွားရလို့လေ”

“သေစကားမပြောပါနဲ့ဦး အန်ကယ်၊ သားတွေသမီးတွေ မြေးတွေနဲ့ လူ့လောကကြီးမှာ အချိန်ကြာကြာ ပျော်ပျော်ကြီးနေသွားပါဦး” ထူးမောင်ပြောတော့ ထူးမောင်ပခုံးကို ဦးမင်းသွင်ပုတ်လိုက်ပြီး

“အေ... မင်းပြောတာဟုတ်တယ်ကွ၊ သားသမီးတွေ မြေးတွေ

နဲ့ ငါပျော်ပျော်ကြီး နေရဦးမှာပေါ့၊ လူဆိုတာ မှားဖူးတဲ့သူတွေချည်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမှားကို နောက်မကျူးလွန်မိအောင် မမှားအောင် ဆင်ခြင်နိုင်ရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေလူလို့သဘောထားလိုက်ရင် အဲဒီလိုအမှားကျူးလွန်ရမှာကို သေရမှာထက် ကြောက်သွားတတ်တယ်၊ အဲဒီအမှားက ကိုယ့်ကို သံသရာအထိ ဒုက္ခပေးမှာလေ၊ အဲဒီအပြစ်ဒဏ်က နောင်ဘဝထိ ခံရမှာ၊ ဒါကြောင့် ငါမသေခင် ငါလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်မယ်ဆိုပြီး လုပ်လိုက်တာပါ”

“ကျေးဇူးပါအန်ကယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အန်ကယ်အဲလို

လုပ်လိုက်လို့လည်း ရန်နဲ့ရော သားလေးနဲ့ရော ကျွန်တော်ပြန်ဆိုရတာ ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့အပြစ်တွေအတွက်လည်း ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး ပြန်ပြီးပေးဆပ်သွားမှာပါ။ ရန်နဲ့သားလေးကို တစ်သက်လုံး ကြင်နာယူယ သွားမယ်။ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်၊ မင်းအဲလိုပြောတဲ့အတွက်လည်း အန် ကယ်က မင်းကိုကျေးဇူးတင်တယ်။ ကဲ... အားလုံးအဆင်ပြေပြီဆိုရင် မသေခင် ပျော်ပျော်နေသွားရမှာပေါ့ကွာ မဟုတ်ဘူးလား ဟိုကောင်တွေ မင်းထိုက်ကျော်နဲ့ အာကာမင်း”

ဦးမင်းသွင် ထိုသို့ခေါ်လိုက်တော့ ထူးမောင်နှင့်အောင်ဇော်မျက် နှာပျက်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့သွားလျက်

“ဟာ... အဲလိုမခေါ်ပါနဲ့ အန်ကယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုဒိမ်း ကောင်တွေအောက်မေ့သွားမိလို့ပါ။ အောင်ဇော် ထူးမောင် အဲလိုပဲခေါ် ပါ အန်ကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟဲဟဲ”

“အေးအေး မင်းတို့နှစ်ယောက် နည်းနည်းအလိုက်သိကြမှပေါ့ ကွ၊ သမီးက သူ့ယောက်ျားကို ပြုစုရဦးမယ်၊ မြေးလေးကို မင်းတို့ချီဦး မှပေါ့”

“ဪ... ဟုတ်သား အလိုက်သိပေးရ၊ ပါရမီဖြည့်ပေးရဦး မှာပေါ့၊ လာ သားလေးလာ”

“ကဲ ကဲ ငါတို့ရှောင်ပေးမယ် အချစ်နာလန်ထကြ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ ဒီအဖေရှေ့မှာ”

“ဪ... အန်ကယ်ကလည်း ပါရမီဖြည့်ပေးလိုက်ပေါ့၊ အဲဒါ မှ နောင်ဘဝကျရင် ချစ်သူနဲ့သေခါနီးအထိ အတူတူပေါင်းဖက်ရမှာ”

“လာပြန်ပြီ သေစကား မင်းသွင်ဘယ်တော့မှ မသေတော့ဘူး ကွ၊ သေရွာပြန်မင်းသွင်းမှတ်ထား”

ဦးမင်းသွင်စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မောကြရသည်။ အခု တော့ လောကကြီးက ပျော်စရာအတိပါ။ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းတွေနှင့် စိတ်ဒဏ်ရာတွေ ဟိုးခပ်ဝေးဝေး ရောက်သွားသလို။

အတိတ်ဆိုးတွေလည်း အတိတ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။

နေရောင်ဝါကတော့ သူ့ချစ်သောရန်နှင့် သားလေးအတွက် သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးကာ...။

စာရေးဆရာမ လုံမ၏ ထွက်ရှိပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ ရင်ခွင်စားငှက်
- ၂။ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း - သစ္စာနှင်းဆီဗီဒီယို
- ၃။ အရောင်ကွဲပုံရိပ်
- ၄။ အခမဲ့ရင်ပြင် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၅။ ခြယ်သမဓိ တိမ်ပန်းချီ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၆။ ရှိုက်သံကင်းမဲ့ရန် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၇။ အလင်းမဲ့ည - မာန်ထက်ချီဗီဒီယို
- ၈။ ရွှေရင်သိမ်းသစ်စကဗျာ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၉။ စိတ်မျှော်စင်
- ၁၀။ မိန်းမလှူဒါကာ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၁၁။ အနာတရလေပြည့် - ပါဝါကင်းဗီဒီယို
- ၁၂။ ပင်လယ်ရေနဲ့ဆေးပျံမယ်
- ၁၃။ ပန်းနုရောင်နီဝါနီ - မျက်ခြယ်ဗီဒီယို
- ၁၄။ တိမ်ပြာပြာနေတစ်နေ့
- ၁၅။ ရင်ခုန်သံအမိပ္ပာယ် - စူပါစတားဗီဒီယို
- ၁၆။ အချစ်ညွှတ်ကွင်း - Hear & Soul ဗီဒီယို
- ၁၇။ အသည်းကွဲအောင်လက်မှတ် - သစ္စာနှင်းဆီဗီဒီယို
- ၁၈။ အနမ်းများနှင့်ရှေ့ဆက်ခွင့်ပြုပါ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၁၉။ အရောင်မဲ့သင်္ကေတ - ရွှေစင်ဦးဗီဒီယို
- ၂၀။ ပြောဖို့လိုသေးလား - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၂၁။ မင်းအတွက်ဆို - မာန်ထက်ချီဗီဒီယို
- ၂၂။ သက်တမ်းရင့်သမုဒယ - သစ္စာနှင်းဆီဗီဒီယို
- ၂၃။ မေ့ဖို့မလွယ် - အောင်သီရိဗီဒီယို

စာရေးဆရာမ လုံမ၏ ထွက်ရှိပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၂၄။ အကြင်နာလက်တစ်ကမ်း - ရွှေစင်ဦးဗီဒီယို
- ၂၅။ မေ့လို့မရသည့်အကြောင်းအရင်း - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၂၆။ လက်ကလေးရဲ့မီးပြတိုက် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၂၇။ မကြာဘူးလို့ ချစ်မိတာပါ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၂၈။ နှလုံးသားထဲ တိုးဝင်ကြည့် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၂၉။ ငြိတွယ်ခြင်း သင်ခန်းစာ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၃၀။ ရင်ဘတ်ချင်းနီးနီးလေး - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၃၁။ မင်းမရှိရင်ကိုယ့်ဘဝမရှိ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၃၂။ နေ့နှင့်ဖွဲ့မီး - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၃၃။ ချစ်ခြင်းဖွဲ့ရာသီ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၃၄။ ချစ်တယ်လို့ပြောပါဦး - မာန်ထက်ချီဗီဒီယို
- ၃၅။ မျက်ရည်မြစ်များ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၃၆။ မြတ်နိုးတတ်မယ်ဆိုရင် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၃၇။ ရည်းစားဦးကျိန်စာ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၃၈။ တိမ်တိုက်ကကြိုး - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၃၉။ ရွှေနားတော်သွင်းမည့် ချစ်ခြင်းဇွဲကာ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၄၀။ ရင်ခုန်သံနားကြပ် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၄၁။ နှလုံးသားသံတမန် - သစ္စာနှင်းဆီဗီဒီယို
- ၄၂။ အနမ်းနှစ်သိမ်ဆု
- ၄၃။ အချစ်များဖြင့် ဖွဲ့သီအပ်သော - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၄၄။ အလွမ်းမျက်ခြေ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၄၅။ အနမ်းတွေနဲ့ အသက်ဆက်မယ် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၄၆။ မျှော်လင့်ခြင်းနန်းတော် - အောင်သီရိဗီဒီယို

စာရေးဆရာမ လုံမ၏ ထွက်ရှိပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၄၇။ လှိုင်းတက်လမ်း - အောင်သီရိဗိဒိယို
- ၄၈။ အဆိပ်သင့်စေ - အောင်သီရိဗိဒိယို
- ၄၉။ ထားရက်ခဲ့လည်း မနေခဲ့ပါ
- ၅၀။ ခြားနားခြင်းနိယာမ
- ၅၁။ အသက်ဆက်နင်း
- ၅၂။ အချစ်က ဖန်ဆင်းရှင် ယခုလ
- ၅၃။ ရင်ဘတ်လက်ဆောင်
- ၅၄။ ဆက်လက်၍
- ၅၅။ ကြင်နာချင်တယ်

BURMESE CLASSIC

၂၀၁၅

ဇွန်လတွင် ဖတ်နိုင်ပါပြီ

မမသန္နိမောင်

မစိုသောမိုး မအေးသောဆောင်း မနွေးသောနေ့

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကိုပိုင်ဆိုင်စေ

မိုးစက်ပွင့်

ကိုကိုချစ်တဲ့ မျက်ဝန်းညို

အလင်းသစ်

ကြင်နာပါမယ် တစ်သက်လုံး

ခေတ်ပျိုဖြူ

မိုလ်မ

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

ဤမှန်သောသစ္စာကြောင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com